

U POZADINI VIJESTI ZDRAVLJE ZNANOST BUDUĆNOSTI MISTERIJE

Br. 62 | Kolovoz/Rujan 2011. | 4,5 € | **CIJENA 24 KN** H R V A T S K O I Z D A N J E

magazin

nexus

KOLUMNA DAVIDA ICKEA

**KAKO UKRASTI SVIJET
- ZEMLJU PO ZEMLJU**

GLOBALNA EKONOMIJA

**TEHNOKRACIJA, KARBONSKA VALUTA
I PAMETNE MREŽE**

NOVA DUHOVNOST

SVETE GLJIVE I POTRAGA ZA SMISLOM

TRAGOM JESSEIJA VENTURE

**LOGORI POLICIJSKE DRŽAVE
- ZABRANJENA EPIZODA**

MEDICINA

**ANTIBIOTICI
- PROBIJANJE MJEHURA OD SAPUNICE**

ZDRAVLJE

TRENTNI LIJEK ZA PREHLADU

FELJTON

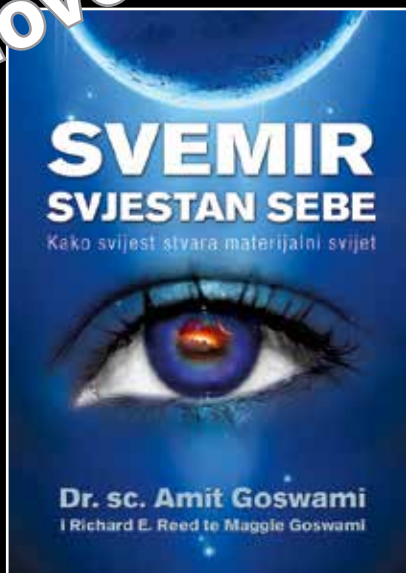
TAJANSTVENI ČOVJEK IZ BIBLIJE

ISSN 1334-8310

9 771334 831004

NOVO

Cijena 140 kuna + poštarina

SVEMIR SVJESTAN SEBE KAKO SVIJEST STVARA MATERIJALNI SVIJET DR. SC. AMIT GOSWAMI

U ovoj kultnoj knjizi iz područja popularne znanosti Amit Goswami preispituje u zapadnoj znanosti naširoko uvriježeno vjerovanje da je materija primarna "tvar" kreacije te umjesto toga tvrdi da je svijest istinski temelj svega što znamo i poimamo. Njegovo objašnjenje kvantne fizike za običnog čitatelja, koje je u *Kirkus Reviews* steklo naziv "uzora jasnoće", postavlja temelje za putovanje prema otkriću kroz dobro poznati teren znanosti i religije, isprepletenu

prirodu uma i tijela te našu međusobnu povezanost sa svim stvorenim.

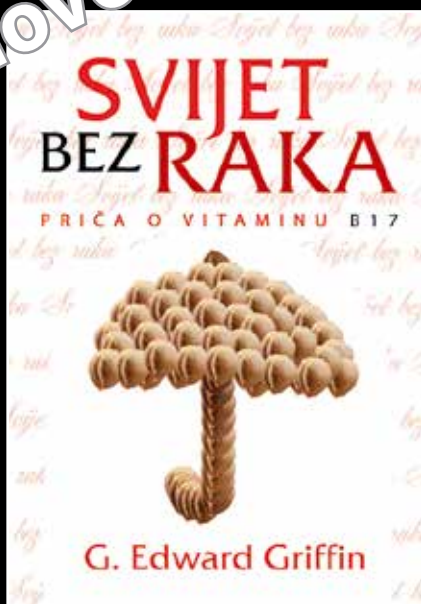
"Goswami se koristi suvremenom fizikom za ponovno uspostavljanje značenja, smisla i usmjerenja u univerzumu. *Svemir svjestan sebe* uzbudljiva je sinteza znanosti i duhovnosti, napisana iz srca."

- Dr. Larry Dossey,
Autor knjige *Healing Words and Space, Time & Medicine*

Dr. sc. AMIT GOSWAMI je profesor fizike na Institutu za teoretske znanosti Sveučilišta Oregon. Autor je brojnih znanstvenih radova te nekoliko svjetskih bestselera iz područja popularne znanosti. *Svemir svjestan sebe* njegova je prva knjiga, a slijede *Physics of the Soul*, *The Visionary Window*, *The Quantum Doctor* i *How Quantum Activism Can Save Civilization*.

NOVO

CIJENA 150 kuna + poštarina

SVIJET BEZ RAKA PRIČA O VITAMINU B17 G. EDWARD GRIFFIN

Edward Griffin iznosi dokaze da je rak avitaminoza – poput skorbuta ili pelagre – koju uzrokuje nedostatak jedne esencijalne hranjive tvari u prehrani suvremenog čovjeka. Ta je tvar vitamin B17. U svom pročišćenom obliku, razvijenom za primjenu u terapiji protiv raka, poznata je kao laetrile.

Ova priča nema odobrenje ortodoksne medicine. FDA, AMA i Američko društvo za rak označili su je kao prijevaru i nadržilječništvom. Ipak, dokazi jasno pokazuju da napokon imamo konačno rješenje za zagonetku raka.

Zašto ortodoksna medicina vodi rat protiv ovog nefarmaceutskog pristupa? Autor tvrdi

da odgovor ne treba tražiti u znanosti nego u politici te da se temelji na skrivenom programu obrane profita i moći onih koji dominiraju medicinskim establišmentom.

«Najcjelovitija slika zdravstvenog stanja u svijetu koju sam ikada pročitao.»

Frederick D. Burton, dr. med., Allentown, Pennsylvania

«Po prvi put otkad sam prije 23 godine postala medicinska sestra ne bojim se raka!»

R. E. Bruce, registrirana medicinska sestra, San Diego, Kalifornija

ZA ČITATELJE NEXUSA

NARUDŽBE NA TELEFON 01 6683 630 www.teledisk.hr

**POPUST
20%**

nexus

5 kolumna - i istina će vas osloboditi
KAKO UKRASI SVIJET
- ZEMLJU PO ZEMLJU

10 vijesti iz svijeta

15 globalna ekonomija
TEHNOKRACIJA,
KARBONSKA VALUTA I
PAMETNE MREŽE

23 tragom Jesseja Venture
LOGORI POLICIJSKE
DRŽAVE
- ZABRANJENA
EPIZODA

28 nova duhovnost
SVETE GLJIVE I
POTRAGA ZA SMISLOM

34 medicina
ANTIBIOTICI -
PROBIJANJE MJEHURA
OD SAPUNICE

39 zdravlje
TRENUTNI LIJEK ZA
PREHLADU

44 zdravlje
TAMNI DRAGULJ
PRIRODNE MEDICINE

51 znanost
ANTIGRAVITACIJA - OD
SNA DO STVARNOSTI

57 tajna društva
BORBA ZA MOĆ I
UBOJSTVA U VATIKANU

62 zona sumraka
EKSPERIMENTI S
VREMENSKIM STROJEM
MIKEA MARCUMA

67 feljton - 1. dio
TAJANSTVENI ČOVJEK IZ
BIBLIJE

nexus

nakladnik hrvatskog izdanja

TELEDISK d.o.o., Potočnjakova 4
10020 Zagreb, tel.: 01 668 36 30
e-mail: teledisk@zg.t-com.hr
web stranica: www.teledisk.hr

hrvatska redakcija

Urednik: Darko Imenjak
Tekstove u ovom broju preveli:
Goran Bosnić, Goran Čačić i Krešimir Jukić

izdavač svjetskog izdanja

Nexus Magazine PTY Ltd

glavni urednik

Duncan M. Roads

suradnici u ovom broju

David Icke, Giuliano Marinković,
Patrick M. Wood, Jason Offutt, Viera
Scheibner, Paul A. LaViolette, John
Dinsley, Hilton Hotema, Simon G.
Powell, Walter Last, Philip Coppens

karikature

Phil Somerville

naslovna stranica

Jeff Edis,
jeff_edis@hotmail.com

glavni ured

PO Box 30, Mapleton, Qld 4560
Australia; tel.: (07) 5442 9280
fax: (07) 5442 9381

e-mail: editor@nexusmagazine.com
website: http://www.nexusmagazine.com

priprema za tisak

VladartDesign (vladartdesign@gmail.com)

tisak

Denona d.o.o. - Zagreb

izjava o namjeri

NEXUS uvida da čovječanstvo prolazi kroz veliku preobrazbu. Imajući to na umu, NEXUS nastoji pružiti "teško dostupne" informacije kako bi time ljudima pomogao da lakše podnesu ove promjene. NEXUS nije povezan s bilo kakvom vjerskom, filozofskom ili političkom ideologijom ili organizacijom. NEXUS izlazi u 9 zemalja svijeta - Australiji, SAD, Japanu, Grčkoj, Italiji, Francuskoj, Njemačkoj, Rusiji i Hrvatskoj. Hrvatska redakcija koristi tekstove izvornika koji se objavljuju na engleskom jeziku, ali zadržava pravo da samostalno kreira sadržaj i izgled magazina.

NEXUS PONOVRNO DVOMJESEČNIK

Hrvatski Nexus, baš kao i izvornik na engleskom jeziku, ponovno izlazi svaka dva mjeseca. Razlog je naravno financijske prirode, isti onaj zbog kojeg smo morali povećati cijenu lista na 24 kune. Ali povećali smo i broj stranica pa hrvatsko izdanje najpopularnijeg svjetskog alternativnog magazina sada ima 16 stranica više. Ono što će ostati trajno i nepromjenjivo je koncepcija magazina i izbor tekstova.

Ovu koncepciju, odnosno način na koji se biraju tekstovi za Nexus, najbolje oslikava uvodnik australskog izdanja za kolovoz kojeg je napisao naš „izbornik“ Duncan Roads. Objlašavajući čitateljima zašto je pored tolikih bombastičnih svjetskih tema za temu ovog broja izabran baš tekst „Tehnokracija, karbonska valuta i pametne mreže“ Duncan kaže:

Zaboravite na amero, euro i druge prijelazne valute: krajnji plan je uspostaviti globalnu bezgotovinsku valutu zasnovanu na energiji, umjesto na zlatu ili srebru. Očito je da se taj novi sustav neće dogoditi preko noći; niti će ga se dobrovoljno predlagati ili prihvatiti. Kriza epskih razmjera bit će inscenirana i/ili upotrijebljena da dovede do tog novog ekonomskog poretka. Karbonski porezi, karbonski bodovi i karbonske valute su prvi koraci. (Siguran sam da proučavaoci Biblije već razmišljaju o tome da je ugljik sastavljen od šest protona, šest neutrona i šest elektrona – 666!)

Međutim, ono što je bitno je to da taj novi sustav mora postaviti određenu tehnologiju kako bi ispravno funkcionirao – i gle čuda, upravo takve tehnologije se vratolomnom brzinom postavljaju širom svijeta prikrivene različitim imenima, od kojih su najčešća "pametni senzori" i "pametne mreže". Uskoro će svaki električni uređaj koji koristite komunicirati sa središnjim računalom uz pomoć pametnih senzora koji određuju hoće li vaš uređaj dobiti električnu energiju,

kada će je dobiti i na koji način će se to dogoditi.

Sada je očigledno da se bilo koja od potiskivanih tehnologija slobodne energije može pustiti u upotrebu bez da se poremeti vlast sadašnje elite nad sustavom. Kontroliraju li valutu/energiju, tada nije važno tko će smisliti neku energetske tehnologiju koja bi prije "uzrokovala nevolje".

Jednom kada vidite da se pomalja ta slika, iznenada shvatite da se lanac događaja koji vode do tog cilja planira i provodi već desetljećima – od odvajanja američkog dolara od zlata 1971. godine, preko petrodolara (de facto globalne valutne rezerve), lažne krize s vršnom proizvodnjom nafte i protokola iz Kyota, pa sve do besmislene "rasprave" čiji je cilj da povjerujemo da je ugljični dioksid zagađivač koji uzrokuje lažno globalno zatoplivanje.

Instalacija i implementacija globalne pametne energetske mreže je samo goдинu ili dvije udaljena od nas. Važno je shvatiti da će, ako je se ostvari kako je planirano, tu mrežu i valutu naposljetku održavati i njima upravljati umjetna inteligencija. To ima mnogo velikih implikacija, a jedna od važnijih je sve jača ideja da bi umjetna inteligencija mogla, odnosno da može, steći svijest, i tako dalje.

Do ove promjene neće doći lako. Da bi je se moglo implementirati, vidjet ćemo još regionalnih ratova, valutnih i financijskih kriza nezamislivih razmjera i goleme promjene Zemlje.

Ukratko, Nexus će i dalje obrađivati teme koje novine glavne struje izbjegavaju, cenzuriraju, skrivaju od javnosti ili čiju važnost jednostavno ne vide, poput ovog pogubnog plana o uspostavljanju globalne bezgotovinske valute zasnovane na energiji. Tako nešto uistinu možete pročitati samo u Nexusu. Samo od sada svaka dva mjeseca umjesto jednom mjesečno.

Piše: David Icke

KAKO UKRASTI SVIJET - ZEMLJU PO ZEMLJU

NEPREKIDNO NAM GOVORE DA SU 'EURO' I EKONOMIJA SJEDINJENIH DRŽAVA U KRIZI. PA, OVISI. AKO OSTAJETE BEZ POSLA, VAŠEG DOMA, PA ČAK I NAJOSNOVNJIJIH POTPORA KROZ NEMILOSRDNE „PROGRAME ŠTEDNJE“, ONDA SMO, ZAISTA, U KRIZI. VELIKOJ. ALI AKO STE ROTŠILD-SKA MREŽA BANAKA I VLADA, ONDA SE SVE ODVIJA PO PLANU

Posljednjih mjeseci puno se priča i piše o „krizi kapitalizma“, iako kapitalizma *nema* ako govorimo o velikim bankarskim, naftnim, farmaceutskim, biotehnološkim, prehrambenim i svim ostalim kompanijama. Kapitalizam, koji uključuje konkurenciju, zadnja je stvar koju oni žele. Naftni tajkun John D. Rockefeller dobro je opisao njihov način razmišljanja kada je rekao: „Konkurencija je grijeh.“

Ono što se događa Sjedinjenim Državama i Europi isplanirano je prije mnogo, mnogo vremena u programu koji se zove „Ukradi svijet“. Prvo su se na udaru našli siromašni, ili Treći svijet, a sada je red na nas ostale, budemo li samo pasivno gledali i trpjeli. Ispričat ću vam priču o tome kako su Afriku, Aziju te Srednju i Južnu Ameriku otelet kroz teoretske „kredite“ i dugovanje novca koji nije postojao, ne postoji

i nikada neće postojati. Je li vam poznat taj *modus operandi*?

FINANCIJSKA UMJESTO FIZIČKE OKUPACIJE

Kad su europski kolonijalisti prividno okončali svoja prostrana carstva, bivše kolonije navodno su postale „nezavisne“. Ali, u stvari, to nikada nisu bile. Fizičku okupaciju zamijenila je financijska okupacija kao priprema za novu i trajnu fizičku okupaciju.

Jacob Rothschild, Evelyn de Rothschild i njihov rodbinski klan

Mreža loze Rothschilda pobrinula se da politički lideri koje su oni izabrali, a često i plaćali, ispune vakuum nakon što su kolonijalisti otišli (barem na papiru), i predstavnici loze i tajnih društava na-

nost Jimmyja Cartera i sada mentor Baracka Obame, i Edmond de Rothschild. Walter Levy, službeni naftni ekonomist vlade SAD-a za Marshallov plan nakon rata, bilderbergovcima je iznio prijedlog

Ono što se događa Sjedinjenim Državama i Europi isplanirano je prije mnogo, mnogo vremena u programu koji se zove „Ukradi svijet“. Prvo su se na udaru našli siromašni, ili Treći svijet, a sada je red na nas ostale, budemo li samo pasivno gledali i trpjeli

stavili su svime upravljati iz sjene.

To je bio slijed događaja kojim su najsiromašniji narodi svijeta uvučeni u klopku koju su postavili najbogatiji. Družba Bilderberg, koju su stvorili i kontroliraju Rothschildi, sastala se u svibnju 1973. u Saltsjöbadenu u Švedskoj, gdje joj je domaćin bila rotšildska cionistička bankarska obitelj Wallenberg, poznata kao „švedski Rothschildi“. Među prisutnim članovima grupe Bilderberg bili su:

Henry Kissinger, Robert Anderson, vlasnik Atlantic Richfield Oila, Sir Eric Drake, predsjednik BP-a, Sir Dennis Greenhill, direktor BP-a, Rene Granier de Lilliac, iz French Petroleum, Gerrit Wagner, predsjednik Royal Dutch Shella, George Ball iz Lehman Brothersa, David Rockefeller iz Chase Manhattan Banke, Zbigniew Brzezinski, direktor novoosnovane Trilateralne komisije, budući savjetnik za nacionalnu sigurnost

Jimmyja Cartera i sada mentor Baracka Obame, i Edmond de Rothschild.

Walter Levy, službeni naftni ekonomist vlade SAD-a za Marshallov plan nakon rata, bilderbergovcima je iznio prijedlog da napušu cijenu nafte za 400 posto. Trebao im je izgovor da to učine. Pet mjeseci kasnije, u listopadu 1973., izbio je Jomkipurski rat, u kojemu su Egipat i Sirija napali Izrael. Amerika je podržala Izrael, i zbog toga su arapski naftni diktatori proglasili embargo na naftu, smanjili proizvodnju i strahovito podigli cijene ono malo nafte što su proizvodili u znak prosvjeda što je Amerika poduprla „neprijatelja“. Ali sve je to bila predstava.

Svjetska ekonomija bila je uništena i u Britaniji smo imali trodnevni radni tjedan kako bi se „čuvale zalihe benzina“. Milijuni ljudi širom svijeta izgubili su posao i izvore prihoda. Američki naftni divovi, poput Rockefellerovog Exxon, u razdoblju prije Jomki-

purskog rata smanjili su domaće zalihe benzina na smiješne razine kako bi udar učinili još jačim.

Henry Kissinger, tadašnji državni tajnik SAD-a i savjetnik za nacionalnu sigurnost, uvjeravao je predsjednika Richarda Nixona da smanjenje domaćih zaliha benzina neće stvoriti probleme. Slučajno je upravo rotšildski cionist Kissinger bio arhitekt Jomkipurskog rata kroz svoju „šatl-diplomaciju“. To je uključivalo surađivanje s Izraelom i laganje Egiptu i Siriji. Rotšildska Družba Bilderberg sada je dobila svoj ogromni skok cijene nafte i bilo je vrijeme za drugu fazu. Dio dogovora između iluminatske klike i arapskih naftnih zemalja bilo je da će one svoje enormno povećane prihode pohranjivati u određenom nizu banaka, uključujući Chase Manhattan, Citibank, Manufacturers Hanover Trust, Bank of America, Barclays, Lloyds i Midland.

1994. godine 70 posto profita od nafte članica Organizacije zemalja izvoznica nafte (OPEC) investiralo se u preoceanske dionice, obveznice i zemlju. Šezdeset posto od te brojke odlagalo se u financijskim institucijama sa sjedištem u New Yorku i Londonu, i one su bile u stanju pozajmiti barem deset puta više od onoga što su primale zbog prijave zvane pozajmljivanje uz djelomično pokriće (*fractional reserve lending*). To omogućava bankama da pozajme barem deset puta više novca nego što je kod njih deponirano – a to su sve ionako krediti stvoreni od zraka i samo brojke na monitoru.

Stanovništvo širom svijeta borilo se da preživi nakon ekonomske krize uzrokovane napuhavanjem cijena nafte i smanjenjem proizvodnje, ali najveće banke bile su zatrpane novcem. Zvuči poznato? Tada su banke poslale brojne predstav-

nike širom Trećeg svijeta da tim zemljama ponude koliko god kredita su bile spremne uzeti, a posebno su tražile korumpirane i nekompetentne političare koji će taj novac ukrasti i protrati.

One su *htjele* da te zemlje ne otplate svoje sada izvanredno velike dugove, jer je krajnji cilj igre bio ukrasti njihovu zemlju i resurse. „Novac“ je bio posuđen uz niske, ali *promjenjive* kamatne stope, i nakon što je omča duga stavljena oko vrata, izmaknuli su stolicu kolosalno povećavši kamate.

Dame i gospodo, upoznajte partnera obitelji Rothschild, Paula Volckera (Družba Bilderberg), predsjednika američkih Saveznih rezervi i člana 'Obaminog' izvornog ekonomskog tima, i dvojicu marioneta, predsjednika Ronalda Reagana (kojeg je kontrolirao potpredsjednik George Bush stariji) i britansku premijerku Margaret Thatcher, koja je mislila da je 'šefica' iako nije bila.

Oni su pod različitim imenima uveli iste ekonomske „monetarističke“ programe štednje i „privatizacije“ – prodaju državne imovine Rothschildovim korporacijama. N M Rothschild iz londonskog Cityja bila je glavna „agencija“ za privatizaciju britanske državne imovine. Te identične politike zvale su se „reganomika“ i „tačerizam“, i uzrokovala su vrtoglavi porast bankovnih kamata uz strašne posljedice po najsiromašnije zemlje na planetu.

Ono što je postalo poznato kao 'dug Trećeg svijeta' doseglo je toliko dramatične razmjere da više nisu bili u stanju otplaćivati ni kamate, a kamoli glavnicu iluzornih brojki na ekranu. Svjetska banka i Međunarodni monetarni fond (MMF), koje su stvorili Rothschildi, umiješali su se i ponudili *novi* zajmove, ovaj put od javnog novca kako bi se otplatili zajmovi privatnim bankama.

Ali to je, kao i uvijek, imalo cijenu koja predstavlja zločin protiv čovječnosti. Time je također dopušten ogroman transfer novca od naroda, preko Svjetske banke, MMF-a i samih zaduženih zemalja, bankarskom kartelu. „Zajmovi za spas“ odobreni su uz dogovor da će zemlje koje su primile zajam prodati državnu imovnu i prava na resurse i drakonski smanjiti izdvajanja za zdravstvo, obrazovanje i osnovnu socijalnu pomoć. Na taj su način rotšildske iluminatske korporacije praktično postale vlasnici tih zemalja, i nebrojene stotine milijuna

ljudi trpe i umiru od posljedica ekstremnog siromaštva i neishranjenosti.

TROJANSKI KONJ SVJETSKE BANKE

Još jedna posljedica toga bio je prijenos vlasništva nad zemljom s države Svjetskoj banci za zaštitu prirode (World Conservation Bank, WCB), koja sada djeluje pod drugim imenom, a koju je predložio Edmond de Rothschild na Četvrtoj svjetskoj konferenciji o divljini u Koloradu 1987.

James Baker, američki ministar financija i bliski suradnik Georgea Busha starijeg, održao je govor u kojemu je podržao Svjetsku banku za zaštitu prirode i založio se za otpisivanje dijela duga Trećeg svijeta u zamjenu za davanje divljina i „ekološki osjetljivog“ zemljišta Banci.

To je bio još jedan aspekt plana zvanog Agenda 21, čiji je cilj ukloniti ljude iz većeg dijela svijeta, eliminirati milijarde stanovnika, a ostale nastaniti u visokim gradovima punim nadzora i kon-

dug i „pomaže okolišu“. Također su iskrsnula dva vrlo poznata imena. George Hunt je rekao:

„...bankar Edmond de Rothschild prisustvovao je sastanku šest dana. Edmond de Rothschild osobno je vodio novčana pitanja i stvaranje te Svjetske banke za zaštitu prirode, u društvu Michaela Sweatmana iz Kanadske kraljevske banke. Ta dvojica bila su poput sijamskih bliznaca, i zato kažem da se čini da su vodili barem novčanu stranu te konferencije, a rekao bih da je konferencija u prvom redu održana kako bi se dobio novac. Također, David Rockefeller (iz Banke Chase Manhattan) bio je tamo i održao je govor u nedjelju...“

Cilj prijevara bio je prijenos dugova sa zemalja Trećeg svijeta na Svjetsku banku za zaštitu prirode, a zauzvrat one su trebale predati zemlju. Bilo koja druga organizacija koja bi preuzela WCB naslijedila bi vlasništvo nad golemim dijelovima Zemlje. U informacijskom letku

„Zajmovi za spas“ odobreni su uz dogovor da će zemlje koje su primile zajam prodati državnu imovnu i prava na resurse i drakonski smanjiti izdvajanja za zdravstvo, obrazovanje i osnovnu socijalnu pomoć. Na taj su način rotšildske iluminatske korporacije praktično postale vlasnici tih zemalja

trole. Svjetska banka za zaštitu prirode nije imala nikakve veze s pomaganjem očajnim državama, njezin cilj bila je krađa zemlje za potrebe Agende 21.

George W. Hunt, računovođa i savjetnik za investicije, bio je službeni voditelj Svjetske konferencije o divljini i istražio je neke informacije o 'teorijama zavjere' koje su tada počele kružiti. Hunt je za magazin *Moneychanger* rekao da je Svjetska banka za zaštitu prirode bila ustrojena kao središnja svjetska banka kako bi ukrala što više zemlje uz tvrdnje kako se time smanjuju

REGANOMIKA

«REKLI SMO IM DA ĆE SE BOGATSTVO PRELITI DO SIROMAŠNIH!»

koji je objavilo Tajništvo Konferencije o divljini pisalo je:

„...planovi za WCB predlažu da djeluje kao posrednik između određenih zema-

Rubin, Greenspan i Summers. I nijedna duša među njima.

lja u razvoju i multilateralnih ili privatnih banaka u prijenosu određenog duga na WCB, čime bi se postojeći 'neizvjesni dugovi' u knjigama banaka zamijenili novim zajmom WCB-u. Zauzvrat što su oslobo-

KADA DUG BANAKA POSTANE NARODNI DUG

U svojim tekstovima opširno sam pisao o tome kako su financijski slom iz 2008. tijekom desetljeća hladnokrvno organizirali ljudi poput predsjednika američkih Saveznih rezervi Alana Greenspana (rotšildski cionist), Bernarda Bernanke (rotšildski cionist) i ministri financija Robert E. Rubin (rotšildski cionist) i

Larry Summers (rotšildski cionist).

Oni i drugi stvorili su ono što je bilo problem *banaka*. Pohlepa banaka i financijske industrije i Greenspanova, Rubinova

Propadaju zbog svih dugova u koje su ušle kako bi održale bankovni sustav na životu. No što je „rješenje“ za te nacionalne bankrote?

Pozvati MMF, na čijem je čelu doneдавно bio Dominique Strauss-Khan (rotšildski cionist), i Europsku središnju banku (ECB), koju vodi Jean-Claude Trichet (rotšildski cionist). Te banke koje kontroliraju Rothschildi su ... *evo nas opet* ... tim zemljama odobrile nove dugove kako bi vratile dugove u koje su ušle kako bi spasile banke.

Na koji način banke koje su uzrokovale problem financijski pridonose izlasku iz te katastrofe? Pa, nikako. One nemaju ništa s tim i njihov dug sada je narodni dug. Oh, da, i europske vlade koje su primile te MMF-ove i ICB-ove zajmove moraju rasprodati državnu imovinu iluminatskim korporacijama i nametnuti sveobuhvatne programe štednje stanovništvu.

Zemlje poput Irske i Grčke guše se u dugovima, a rotšildski MMF i Europska središnja banka naređuju surovo oštre mjere štednje i rasprodaju državne imovine korporacijama loze. Isto se događa u Sjedinjenim Državama, gdje se glavna infrastruktura na dražbama prodaje stranim investitorima uz pomoć pokvarenjaka s Wall Streeta poput Goldman Sachsa. Vidi li netko uzorak u ovome?

Državne ceste, postrojenja za tretiranje vode, knjižnice, parkirališni automati, aerodromi i elektrane odlaze onome tko ponudi najviše. To se provodi sustavno, jer loze nastoje postati vlasnici cijelog

To je bio još jedan aspekt plana zvanog Agenda 21, čiji je cilj ukloniti ljude iz većeg dijela svijeta, eliminirati milijarde stanovnika, a ostale nastaniti u visokim gradovima punim nadzora i kontrole

dene svojih dugovanja, zemlje dužnice bi WCB-u predale vlasništvo nad prirodnim resursima 'ekvivalentne vrijednosti.'“

George Hunt uputio je pismeni prosvjed Davidu Rockefelleru preko njegovog tjelohranitelja. Hunt kaže da je od Rockefellerova ureda primio upozorenje, „Bolje mi je da se okanim politike, jer ću inače zažaliti.“ To su fini ljudi. Svjetska banka za zaštitu prirode pretvorila se u Fond za globalni okoliš i radi upravo ono što su predložili Rothschild i Rockefeller.

‘Krađa’ Trećeg svijeta bila je jednostavna: uvucite zemlje u dug koji ne mogu platiti, pošaljite međunarodna bankarska tijela poput MMF-a da im posude još više novca za isplatu dugova bankama, pod uvjetom da prodaju svoju imovinu i resurse „privatnom sektoru“ (iluminatskim korporacijama), uvedu stroge programe štednje i suzbijaju sindikate ili radničke organizacije.

A sad premotajmo film unaprijed do 2008.-2011.

i Summersova deregulacija (smanjenje kontrole njihove aktivnosti) dovele su ih na rub bankrota, i to je učinjeno kako bi vlade (koje su pod kontrolom istih sila kao i banke) prenijele taj dug na stanovništvo.

To je postignuto tako što su vlade dale bilijune dolara za spašavanje ('bailout') bankovnog sustava. Sad je kriza koju su izazvale banke bila kriza vlada i naroda kojemu su trebale služiti i kojeg su trebale štiti. Što je još gore, banke koji je narod spasio počele su se kladiti na to da će države bankrotirati kako bi zaradile na nesreći svojih spasitelja. Bankama je sada bilo u financijskom interesu da države ne budu sposobne isplatiti dugove koje su one uzrokovale.

Otada europske zemlje padaju poput domina – Grčka, Irska, Portugal, Italija i Španjolska ili su ostale bez novca ili su na rubu toga. Ostale čeka ista sudbina.

MMF: Zarobljavanje zemalja u dugu

planeta. Svako novo spašavanje povećava dug koji zemlje poput Grčke već sada nisu u stanju otplatiti posuđivačima, uglavnom bankama, pa umjesto da ne vrate novac, one ulaze u još veći dug koji pada na leđa naroda.

MMF je „pohvalio“ Grčku zato što je uvela mjere štednje koje nanose velike patnje stanovništvu, i ti istinski poremećeni ljudi rekli su: „Nužno je da vlasti implementiraju svoje fiskalne i privatizacijske planove, odlučno i na vrijeme.“ Ali, naravno, sve to steže grčku ekonomiju i neizbježno vodi do novih dugova – MMF procjenjuje da će biti potrebno još preko 100 milijardi eura.

OSVAJANJE ZAPADA

Isti *modus operandi* koji je primijenjen u krađi zemalja Trećeg svijeta koristi se kako bi se ukrao „Zapad“. Fraza „osvajanje Zapada“ dobiva potpuno novi smisao. Napad na euro u cijelosti je smišljen unaprijed. Zadatak eura bio je da zamijeni nacionalne valute (raznolikost), ali on je oduvijek bio zamišljen samo kao odskočna daska za uvođenje jedinstvene svjetske elektronske valute.

A evo još jednog apsolutno skandaloznog aspekta svega toga. Iste „agencije za kreditni rejting“, kao što su Moody's Investors Service i Standard & Poor's, koje su dale ocjenu AAA bezvrijednom smeću neposredno prije kraha iz 2008., daju nizak (tzv. *junk*) kreditni rejting zemljama poput Irske, Grčke i Portugala, sa svim razornim posljedicama za njihove ekonomije i narod.

To je vrlo jednostavno kada kontroliirate glavne agencije za kreditni rejting, a Moody's, Standard and Poor's i Fitch Group dominiraju tržištem. Navedete ih da smeće ocijene kao najsigurnije investicije kako biste ga mogli prodati nekom mirovinskom fondu ili drugom investitoru, a kada poželite da neka

zemlja bankrotira, date joj najniži kreditni rejting.

Vodeći mediji nesposobni su ili ne žele ukazati na taj fantastični apsurd. A što ako unaprijed znate da će te agencije dati nisku ocjenu nekoj zemlji? Kladite se da će ta zemlja bankrotirati. Te agencije ne mogu biti ni na koji način pravno ili financijski kažnjene, koliko god pogriješile i kakve god bile posljedice toga.

Glavni zgoditak na koji ciljaju Rothschildi su, naravno, Sjedinjene Države, i nema sumnje da se spremaju tamo učiniti ono što rade u Europi i što su

zastanu, pogledaju dolje i vide da je tlo nestalo. Onda viknu aaaaaaahhhhhhhhh! Predsjednik Saveznih rezervi Bernard Bernanke rekao je da će doći do svjetske financijske krize ako se američki „plafon“ duga do kolovoza ne podigne iznad sadašnjih 14,3 bilijuna dolara.

Dug je iznosio 10,6 bilijuna kada je Obama preuzeo predsjedničku dužnost 2009., a on još uvijek troši bilijune na bombardiranje nevinih ljudi širom svijeta. Kandidirao se za novi mandat? U bilo kojem normalnom društvu bio bi u zatvoru zbog zločina protiv čovječnosti i vlastitog naroda. Što god žele Bernanke ili Obama, to

Na koji način banke koje su uzrokovale problem financijski pridonose izlasku iz te katastrofe? Pa, nikako. One nemaju ništa s tim i njihov dug sada je narodni dug. Oh, da, i europske vlade koje su primile te MMF-ove i ICB-ove zajmove moraju rasprodati državnu imovinu iluminatskim korporacijama i nametnuti sveobuhvatne programe štednje stanovništvu

žele Rothschildi, i podizanje plafona duga samo još malo odgađa američki i svjetski krah nad krahovima i produbljuje ponor u koji će pasti. Rothsildska klika, koju razotkrivam 21 godinu, krađe svijet pred našim očima.

Zamisao je stvoriti takvu svjetsku ekonomsku katastrofu da ćemo od njih tražiti da nas „spase“ restrukturiranim svjetskim ekonomskim sustavom utemeljenom na drakonskoj Središnjoj svjetskoj banci koja će upravljati svim svjetskim financijama.

Time nas ne namjeravaju „spasiti“, nego porobiti.

Pred nama su brojni izazovi, i moramo biti dovoljno veliki i dovoljno svjesni da se suočimo s njima.

NEUGODNA ISTINA

IMPLANTATI ZA GRUDI TRAJU SAMO DESET GODINA

Suprotno njezinim ranijim tvrdnjama da su implantati za grudi potpuno sigurni i da ih nikada ne treba mijenjati, američka Uprava za hranu i lijekove (FDA) sada kaže da brojne žene koje imaju implantate moraju otići na njihovo vađenje ili zamjenu unutar jednog desetljeća.

Prema toj agenciji, novi istraživački

podaci iz dugoročne studije pokazali su da implantate treba pregledati svakih deset godina jer postoji rizik od njihovog pucaanja, i da su neki povezani s rijetkim oblikom raka.

FDA je prije toga, 1992., zabranila implantate punjene silikonskim gelom nakon što su se neke žene žalile da implantati ispuštaju silikon i uzrokuju neke kronične bolesti.

(Izvor: *NaturalNews.com*, 1. srpnja 2011., <http://tinyurl.com/3rvjga7>)

PAMETNE KUĆE

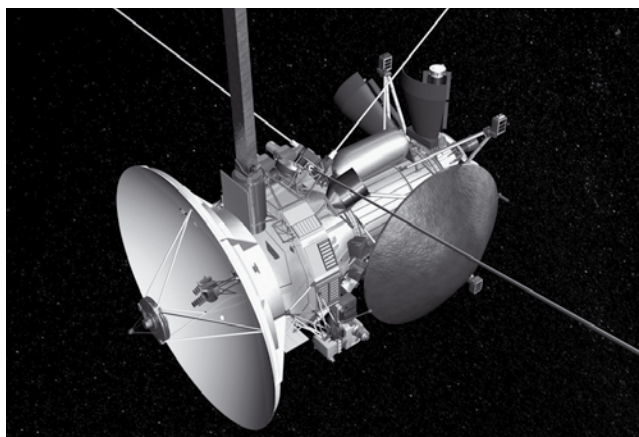
NOVE KUĆE KOJIMA SE UPRAVLJA MISLIMA

Dvojica prijatelja sreću se u baru u internetskom okruženju Second Life kako bi razgovarali o svojim najnovijim tweetovima i najdražim emisijama na televiziji. U tome nema ničega neobičnog – osim što obojica imaju amiotrofičnu lateralnu sklerozu (ALS), poznatu i kao bolest Loua Gehriga, zbog koje su toliko teško paralizirani da mogu pomicati samo oči.

Ti korisnici Second Lifea samo su dvojica od preko 50 ljudi s teškom invalidnošću koji isprobavaju sofisticirano novo sučelje između mozga i računala (BCI). Second Life se i ranije mogao kontrolirati pomoću BCI-ja, ali samo na najosnovnijoj razini. Novo sučelje, koje je razvila kompanija za medicinsku tehniku g.tec iz Schiedlberga u Austriji, omogućava korisnicima da slobodno istražuju virtualni svijet Second Lifea i kontroliraju svoj avatar unutar njega.

Također se može koristiti da ljudima omogući kontrolu nad njihovim okruženjem u stvarnom svijetu: otvaranje i zatvaranje vrata, upotrebu televizora, svjetala, termostata i interfona, odgovaranje na telefon ili čak objavljivanje poruka na Twitteru. Sustav je razvijen kao dio paneuropskog projekta zvanog Smart Homes for All (Pametne kuće za sve), i to je prvi put da se najnovija BCI tehnologija kombinira s tehnologijom pametnih kuća i internetskim igrama. Koristi elektroencefalogramske (EEG) kape za registriranje moždanih signala i prevodi ih u naredbe koje se šalju kontrolorima u zgradi ili služe za kretanje i komunikaciju unutar Second Lifea i Twittera.

(Izvor: *New Scientist*, broj 2819, 5. srpnja 2011., <http://tinyurl.com/3zgswzu>)

CASSINI JAVLJA

JAKE ELEKTRIČNE STRUJE POVEZUJU SATURN S NJEGOVI MJESECOM ENKELADOM

Podaci dobiveni od NASA-ine svemirske letjelice *Cassini* otkrivaju da je Enkelad (*Enceladus*), Saturnov šesti najveći mjesec, povezan sa Saturnom jakim električnim strujama – snopovima elektrona koji teku amo-tamo između planeta i mjeseca.

Istraživači su otkrili da mlazovi plina i ledenih zrnaca izbijaju iz Enkeladova južnog pola, koji je postao električno nabijen, i iz njegove ionosfere. Kretanje Enkelada i njegove ionosfere kroz magnetski mjehur koji okružuje Saturn djeluje poput dinama, stvarajući novootkriveni električni sustav. Znanstvenici već znaju da je divovski planet Jupiter povezan sa tri svoja mjeseca nabijenim električnim sustavima koje stvaraju sateliti koji orbitiraju unutar njegovog divovskog magnetskog mjehura, magnetosfere, i da ti električni sustavi stvaraju svjetleće točke u gornjoj atmosferi planeta. Najnovije otkriće u vezi s Enkeladom pokazuje da se slični procesi odvijaju i unutar Saturnova sustava.

Ovo otkriće dio je rada objavljenog u časopisu *Nature* od 21. travnja.

(Izvor: *Physorg.com*, 20. travnja 2011., <http://tinyurl.com/3l8rl2v>)

MEDICINSKA MAFIJA

ISTRAŽIVAČ VEZE IZMEĐU CJEPIVA I AUTIZMA OPTUŽEN ZA PRIJEVARU

Američki tužitelji bore se za izručenje danskog znanstvenika Poula Thorsena, koji je optužen za 13 slučajeva prijevare putem pošte i devet slučajeva pranja novca. Velika savezna porota tvrdi da je Thorsen ukrao preko milijun američkih dolara od fondova za istraživanje autizma u razdoblju od veljače 2004. do lipnja 2008.

Tvrdi se da je Thorsen iskoristio dobivena sredstva za kupnju kuće u Atlanti, u Georgiji, dvaju automobila i motocikla Harley-Davidson. Navodno je taj novac ukrao dok je radio kao «glavni istraživač»

u programu koji je proučavao odnos između autizma i izlaganja cjepivima.

Thorsenova istraživanja o autizmu dobro su poznata u akademskim krugovima, gdje je do ovog tjedna bio vrlo ugledna ličnost. Jedan njegov rad o toj temi, poznat kao «Danska studija», često se citira kao dokaz protiv veze između autizma i cjepiva.

(Izvor: BlackListedNews.com, 22. svibnja 2011., <http://tinyurl.com/3mjmmmts>)

RATNI KOMFOR

AMERIČKA VOJSKA GODIŠNJE TROŠI 20 MILIJARDI DOLARA NA KLIMATIZACIJU NA SREDNjem ISTOKU

Izračunato je da američka vojska na klimatizaciju prostorija u Iraku i Afganistanu godišnje potroši 20,2 milijarde dolara. To je više od NASA-inog budžeta. To je više nego što je BP dosad platio za štete od izlivanja nafte u Meksičkom zaljevu. Toliko je G8 obećao kao pomoć pri uspostavljanju novih demokracija u Egiptu i Tunisu.

«Kada uzmete u obzir troškove dostave goriva do nekih od najizoliranijih mjesta na svijetu – pratinju, zapovijedanje i kontrolu, podršku medicinske evakuacije – kada uračunate svu tu infrastrukturu, govorimo o preko 20 milijardi», rekao je umirovljeni brigadir Steven Anderson, koji je bio glavni logističar generala Davida Petraeusa u Iraku.

Zašto stoji tako mnogo? Za pokretanje klimatizacijskih uređaja na isturenim položajima u Afganistanu, zemlji koja nema pristup moru, cisterna od 9000 galona mora se voziti 1300 km od Karachija u Pakistanu do Afganistana, što je preko 18 dana vožnje po cestama koje su ponekad tek nešto više od «poboljšanih kozjih staza», rekao je Anderson. «I imate rizike koji su povezani s prijevozom goriva po skoro svakom kilometru puta.»

Anderson je izračunao da je preko 1000 vojnika poginulo u konvojima s gorivom, koji su i dalje glavne mete napada. Samostojeći šatori opremljeni uređajima za klimatizaciju po vrućinama od preko 51°C troše mnogo goriva. Anderson je rekao da bi povećanjem učinkovitosti tih struktura vojska mogla spasiti živote i uštedjeti dolare.

Ipak, njegova brojka od 20,2 milijarde dolara potiče neugodna pitanja o tekućem ratu u Afganistanu.

(Izvor: NPR.org, 25. lipnja 2011., <http://tinyurl.com/5tsabqk>;

BBC News, 29. lipnja 2011., <http://tinyurl.com/6ybn4gc>)

KINESKA ZELENA REVOLUCIJA

URBANA KINA PRELAZI NA EKOLOŠKE PROIZVODE

Nakon višegodišnjeg kidanja živaca panikama oko hrane, od «melaminskog mlijeka» do «svjetleće svinjetine» i «eksplozira-

jućih lubenica», urbana Kina počela je prihvaćati izdanke nove zelene revolucije i prelaziti na ekološke proizvode.

Posljednjih godina Kina je bila pogođena brojnim skandalima oko hrane i stalno je prisutan strah u vezi sa sigurnošću hrane. 2008. godine 300.000 beba teško se razboljelo, a šest je beba umrlo nakon što su popile zamjensko mlijeko za dojenčad zagađeno industrijskom kemikalijom melaminom.

U ožujku ove godine dužnosnici zdravstva otkrili su svinjetinu koja u mraku sjaji sedefastom plavom svjetlošću zbog zagađenja posebnom vrstom bakterije. U travnju je policija zaplijenila 40 tona klica mahunarki koje su bile tretirane opasnim kemikalijama i hormonima za poticanje rasta. U svibnju su lubenice počele eksplodirati na poljima jer su bile tretirane s previše ubrzivača rasta.

Usred tih panika objavljeno je da odjeli kineske vlade vode vlastite ekološke farme za prehranu svog osoblja, što je potaknulo kritike da dužnosnici stavljaju vlastitu sigurnost ispred sigurnosti naroda.

«Ovih dana ljudi su ozbiljno zabrinuti za sigurnost hrane, pa smo odlučili pokušati s tim», kaže Yu Luping, 74-godišnja umirovljena učiteljica dok s ljubavlju zalijeva posudu s presadnicama salate na balkonu svog stana na 13. katu u blizini druge pekinške zaobilaznice.

«Na taj način možemo istovremeno ukrasiti stan nečim zelenim i znati da je barem dio našeg povrća sigurno jesti. Ja se tek upoznajem sa svim ovim, ali ako mi ovo uspije, sljedeće godine pokušat ću posaditi grah, rajčice, pa čak i malo paprika.»

Gđa Yu je jedna od 80 obitelji u njezinom stambenom bloku koje su počele eksperimentirati s vrtlarstvom na balkonu nakon što su se u njezinom naselju pojavili plakati koji potiču stanovnike da uzgajaju vlastito povrće – «svježe, zdravo i bez zagađenja!»

Na širem planu, ekološki poljoprivrednici i brojne zadruge koje iznajmljuju male parcele obradivog zemljišta stanovnicima gradova koji žele osjetiti zemlju pod prstima – slično britanskim programima iznajmljivanja obradivih parcela u gradovima – kažu da je posao iznenada procvao.

(Izvor: The Telegraph, 29. svibnja 2011., <http://tinyurl.com/3h6dquz>)

«NE ZNAM... OVO MJESTO NIJE ISTO OTKAD SMO S FOSILNOG GORIVA PREŠLI NA SOLARNU ENERGIJU.»

FUKUŠIMA – TUŽNA ISTINA

NUKLEARNA INDUSTRIJA NASTAVIT ĆE IZLAGATI ČOVJEČANSTVO TUŽNIM DOGAĐAJIMA VIĐENIM U FUKUŠIMI U JAPANU, GDJE SU STOTINE TISUĆA LJUDI PRIMILE OPASNO VISOKE DOZE ZRAČENJA. TE RAZINE IZLAGANJA UZROKOVAT ĆE TISUĆE SLUČAJEVA RAKA MEĐU JAPANCIMA TIJEKOM VIŠE GENERACIJA.

U trenutku pisanja ovog članka tri jezgre reaktora u Fukušimi rastalile su se, a zračenje i dalje truje ljude u Japanu i širom svijeta. Mnoge vlade nastavljaju umanjivati težinu ovog događaja, i dalje agresivno provodeći planiranu izgradnju desetaka reaktora, dok su druge zemlje, poput Njemačke, Italije, Švicarske i Malezije, glasale za postupno potpuno ukidanje nuklearne energije.

Tri dana nakon početka katastrofe u Fukušimi, Chris Huhne, tajnik Ujedinjenog Kraljevstva za energiju i klimatske promjene, radio je sa službenicima nuklearne energije iz Westinghousea, Areva i Electricite de Francea na razvoju kampanje u odnosima s javnošću kojom bi se umanjila ozbiljnost ove katastrofe.

Mnoge zemlje provele su studije koje nepobitno dokazuju da postoji odnos između niskih razina radijacije koje neprestano ispuštaju nuklearne elektrane i znatnog povećanja stopa raka među stanovništvom koje živi u neposrednoj blizini nuklearnih postrojenja.

Vlade SAD-a i UK-a ne priznaju rezultate tih izvještaja, iako je velik dio informacija i metodologije dobiven korištenjem podataka iz Černobila koje su objavile stotine ruskih znanstvenika.

Čak i uza tri rastaljene jezgre, javnost i ostatak svijeta nisu bili obaviješteni o tome što se stvarno događa. U nekim slučajevima, nuklearna industrija čak je iskoristila taj događaj za promicanje sigurnosti reaktora koji su preživjeli potres od 11. ožujka.

(Izvor: Herald de Paris, 12. srpnja 2011., preko <http://nuclearfreeplanet.org>)

AFRIKA NAPUČENIJA OD EUROPE

SVJETSKA POPULACIJA U LISTOPADU ĆE DOSE-
GNUTI SEDAM MILIJARDI

UN je 11. srpnja proslavio Svjetski dan stanovništva uz približavanje važnog događaja: krajem listopada ove godine svjetsko stanovništvo preći će prag od sedam milijardi. Prema projekcijama, 2025. dosegnut će osam milijardi.

Pet najnapučenijih zemalja svijeta su Kina (1,3 milijarde), Indija (1,2 milijarde), SAD (310,2 milijuna), Indonezija (242,9 milijuna) i Brazil (201,1 milijun).

Stanovništvo Afrike poraslo je za više od tri puta tijekom druge polovice 20. stoljeća, povećavši se s 230 milijuna na 811 milijuna. Kao rezultat toga, Afrika je postala napućenija od Europe. Očekuje se da će Nigerija, najnapućenija afrička zemlja sa 158 milijuna stanovnika, do kraja stoljeća narasti na 730 milijuna, što je više od projicirane europske populacije od 675 milijuna.

(Izvor: Global Research, Kanada, 8. srpnja 2011., <http://tinyurl.com/5u8ozb9>)

DESET ZNAKOVA APOKALIPSE

GENETSKE MODIFIKACIJE IZMIČU KONTROLI:
DESET ZNAKOVA DA BI NAŠ SVIJET USKORO
MOGAO PODSJEĆATI NA STVARNO LOŠ SF FILM

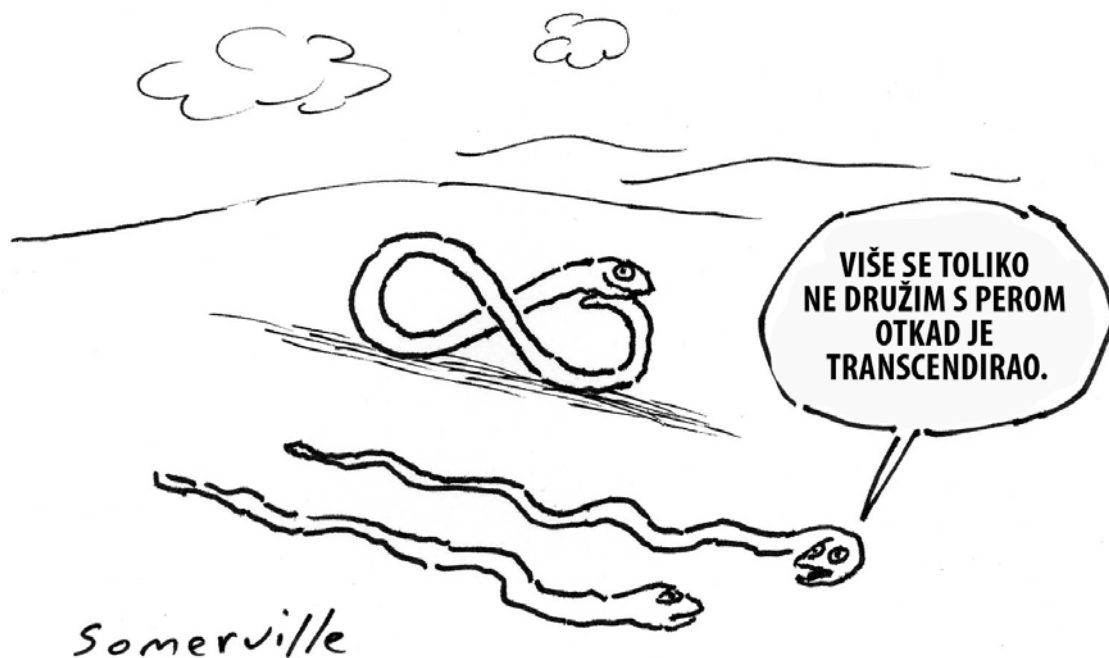
Piše: Michael Snyder

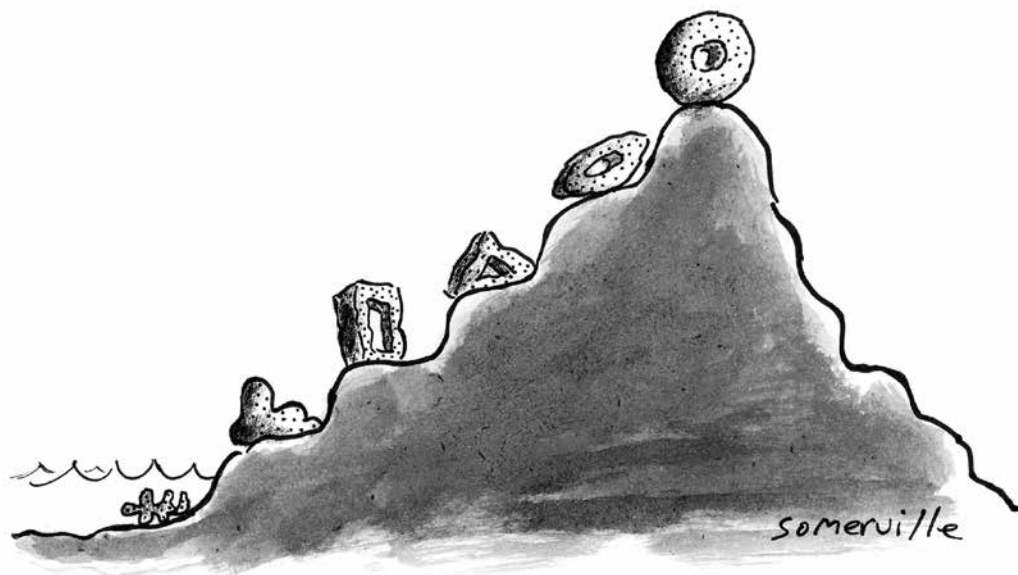
Jeste li znali da u današnje vrijeme znanstvenici stvaraju mišve koji cvrkuću kao ptice, mačke koje svijetle u mraku, «čudovišne losose», «koze-paukove», hibride krave i čovjeka, hibride svinje i čovjeka, pa čak i hibride miševa i ljudi? Sama definicija života na Zemlji mijenja nam se pred očima.

Desetljećima se znanstvenici širom svijeta igraju s DNK i presađuju gene iz jedne vrste u drugu. Ali sada je tehnologija toliko dramatično napredovala da znanstvenike ograničava praktično samo njihova mašta. Stvari o kojima ćete čitati u nastavku teksta zaista su bizarne. Znanost je posljednjih godina stvarno «pomaknula granice» i znanstvenici s cijelog planeta jedva čekaju da ih pomaknu još dalje.

1. U Kini su znanstvenici ubacili ljudske gene u DNK embrija krava za proizvodnju mlijeka. Dosad je uspješno uzgojeno oko 200 hibridnih krava. Te krave mogu proizvoditi mlijeko koje je praktično identično ljudskom mlijeku. Znanstvenici se nadaju da će imati ogromna stada tih krava koja će uskoro proizvoditi zamjenu za majčino mlijeko, i nadaju se da će se to «mlijeko» početi prodavati u supermarketima širom svijeta unutar tri godine.

2. U Kanadi su znanstvenici sa Sveučilišta u Guelphu, u Ontariju, stvorili nešto što su nazvali «ekosvinje». U te «ekosvinje» ubacili su gene miševa, i prema znanstvenicima one izlučuju manje fosfora u svojoj «kakici», pa ih reklamiraju kao «prijateljske prema okolišu». Nadležna tijela u SAD-u i

EVOLUCIJA ČAJNIH KOLAČIĆA

Kanadi razmatraju hoće li dozvoliti uključivanje tih «ekosvinja» u proizvodnju hrane.

3. Znanstvenici u Japanu stvorili su genetski modificiranog miša koji cvrkuće poput ptice.

4. Jedna američka korporacija sada može proizvoditi vrlo mišićavog «čudovišnog lososa», koji može narasti triput brže od normalnog lososa.

5. Znanstvenici su sada u stanju stvoriti mačke koje svijetle u mraku. Genetski modificirani mačak po imenu Mr. Green Genes (g. Zeleni Geni), prva je fluorescentna mačka u SAD-u. Ali Mr. Green Genes nije prva «svjetleća mačka» u svijetu. Ta čast pripada mački koju je stvorio tim znanstvenika iz Južne Koreje.

6. U Japanu su znanstvenici otkrili da mogu uzgajati organe štakora u miševima. Istraživači se nadaju da će pomoću iste tehnologije moći uzgajati ljudske organe u svinjama.

7. U američkoj državi Missouri uzgajaju se stvorenja koja su djelomično svinje i djelomično ljudi, s ciljem dobivanja organa za presađivanje ljudima.

8. Znanstvenici sa Sveučilišta Rockefeller ubacili su ljudske gene u miševe. Ti «humanizirani miševi» koriste se za proučavanje širenja virusa hepatitisa C.

9. Američki znanstvenici otkrili su da mogu «uzgajati» nove ljudske organe od nule. Osim mokraćnih mjehura, znanstvenici su stvorili novu kožu, kosti,

hrskavice, rožnice, dušnike, arterije i uretre.

10. Kanadska kompanija Nexia genetski je modificirala koze tako da djelomično budu pauci. Proces genetske modifikacije uzrokuje da te «koze-pauci» u svom mlijeku stvaraju bjelančevine paučine. Te se bjelančevine paučine prikupljaju, pročišćavaju i upredaju u nevjerovatno čvrsta vlakna. Ta vlakna otpornija su od Kevlara[®], fleksibilnija od najlona i mnogo čvršća od čelika.

Koliko god svi ti primjeri mogu zvučati zastrašujuće, činjenica je da je genetsko modificiranje biljaka otišlo još dalje od genetskog modificiranja životinja.

(Izvor: BlackListedNews.com, 27. lipnja 2011., <http://tinyurl.com/3duleze>)

I AM University

Internacionalna akademija cjelovitog osobnog razvoja

POZIV NA UPIS

I AM University, kroz cjelovit pristup baziran na metodama transpersonalne psihologije te na drevnim i suvremenim naprednim tehnologijama proizašlih iz ezoterijskog znanja Bijele okultne znanosti, služi kao vrhunska platforma obuke za sve koji odluče ovladati fizičko-zemaljskim, psihološkim i spiritualnim aspektom svog bića do razine istinskog Čovjeka ili drugim riječima rečeno, do razine cjelovitog Uzašlog Majstora/Majstorice - prosvijećenog i prosvjetljenog Bića koje u radosti i blistavilu majstorski igra Igru života.

Obrazovanje traje tri do četiri godine.

Informacije i kontakt:

Krešo Lušićić

Senior I AM University Representative
Senior I AM University Study Group Facilitator

099 36 919 63

kreso.lusicic@zg.t-com.hr

www.kresolusicic.com

www.iamuniversity.org

TEHNOKRACIJA, KARBONSKA VALUTA I PAMETNE MREŽE

EKONOMSKI SUSTAV ZASNOVAN NA PROIZVODNJI I POTROŠNJI ENERGIJE I GLOBALNA ELEKTRIČNA MREŽA KOJA KORISTI MEĐUSOBNO POVEZANE PAMETNE TEHNOLOGIJE MOGLI BI ISPUNITI IDEOLOŠKI PLAN TEHNOKRACIJE DA OSTVARI CENTRALIZIRANU KONTROLU NAD SVJETSKOM POPULACIJOM

Piše: Patrick M. Woord © 2010.–2011.
The August Review
<http://www.augustreview.com>

PRVI DIO: KARBONSKA VALUTA – NOVI POČETAK ZA TEHNOKRACIJU?

Kritičari koji smatraju da će američki dolar zamijeniti neka nova svjetska valuta možda razmišljaju u *preuskim* okvirima. Nad svjetskim obzorom pomalja se nova globalna valuta koja bi mogla zamijeniti sve papirnat valute i ekonomski sustav na kojem je zasnovana.

Nova valuta, jednostavno nazvana “karbonska valuta”, zamišljena je da pruži potporu revolucionarnom novom ekonomskom sustavu zasnovanom na energiji (njezinoj proizvodnji i potrošnji) umjesto na cijeni. Naš sadašnji ekonomski sustav i s njim povezane valute koji su bili potpora kapitalizmu, socijalizmu, fašizmu i komunizmu šalju se na stratište kako bi ustupili mjesto novom svijetu zasnovanom na ugljiku.

Sasvim je očito da se svijet muči s umirućim sustavom ekonomije zasnovane na cijenama, kao što je dokazao brzi pad papirnatih valuta. Era fiat (neiskupive papirnat valute; op. a.) ustoličena je 1971. godine kada je američki predsjednik Richard Nixon razdvojio dolar od zlata. Budući da je dolar koji je pretvoren u “fiat money” (prijevod riječi “fiat” je naredba, dekret. “Fiat money” predstavlja novac za koji se ne jamči određena isplativa vrijednost, koji je određen kao sredstvo plaćanja dekretom države ili odgovarajuće državne institucije; naziva se i “dekretni novac”; op. prev.) bio glavna svjetska valutna pričuva, na posljepku su ga slijedile sve druge valute, ostavivši nas, danas, sa svjetskim morem papira koji je sve više neželjen, nestabilan i neupotrebljiv. Pogubno ekonomsko stanje današnjeg svijeta izravan je odraz zbroja njegovih bolesnih i umirućih valuta, no to bi se uskoro moglo promijeniti.

Već su na djelu snage koje nastoje pozicionirati novu karbonsku valutu kao ul-

tativni odgovor na globalne pozive za smanjenje siromaštva, kontrolu populacije, kontrolu nad okolišem, globalno zatopljanje, raspodjelu energije i sveobuhvatnu raspodjelu ekonomskog bogatstva. Na nesreću mnogih pojedinaca u tom novom sustavu, on će zahtijevati i autoritarnu središnju kontrolu nad svim aspektima naših života, od kolijevke do groba.

Što je karbonska valuta i kako će funkcionirati? Ukratko, karbonska valuta temeljit će se na redovitoj alokaciji raspoložive energije ljudima u svijetu. Ne upotrijebi li se u određenom vremenskom periodu, valuta će isteći (poput mjesečnih minuta u vašoj pretplati za mobitel), tako da isti ljudi mogu primiti novu alokaciju na temelju novih kvota za proizvodnju energije za sljedeće razdoblje.

Budući da lancem opskrbe energijom već dominira svjetska elita, uspostavljanje kvota za proizvodnju energije ograničit će količinu karbonske valute u bilo kojem danom trenutku. Također, prirodno će ograničiti proizvodnju, proizvodnju hrane i kretanje ljudi. Lokalne valute će neko vrijeme ostati u igri, međutim s vremenom će nestati i biti potpuno zamijenjene kar-

bonskom valutom, slično kao što je euro tijekom vremena zamijenio pojedinačne europske valute.

Zvuči kao vrlo moderan koncept, zar ne? U stvari, te ideje potječu iz 1930-ih kada su stotine tisuće građana SAD-a prigrlili novu političku ideologiju zvanu tehnokracija i njezino obećanje o boljem životu.

POVIJEST

Filozofski gledano, tehnokracija vuče korijene iz znanstvene autokracije Henrija de Saint-Simona (1760.-1825.) i pozitivizma Augusta Comtea (1798.-1857.), oca društvenih znanosti. Pozitivizam je uzdigao znanost i znanstvenu metodu iznad metafizičke revelacije. Tehnokrati su prigrlili pozitivizam jer su smatrali da je napredak društva moguć samo uz pomoć znanosti i tehnologije.

Korijene društvenog pokreta zvanog tehnokracija, s njegovim obračunskim sustavom koji se temelji na energiji, možemo pronaći još u 1930-ima, kada ga je opusna skupina inženjera i znanstvenika ponudila kao rješenje za Veliku depresiju. Glavni znanstvenik u pozadini tehnokracije bio je M. King Hubbert, mladi

geolog koji će kasnije (1948.-1956.) iznijeti sada slavnu teoriju vršne proizvodnje nafte, koja je poznata i kao Hubbertova vršna teorija. Hubbert je ustvrdio da će otkriće novih rezervi energije i proizvodnja energenata u jednom trenutku biti nadmašeni potrošnjom, i stoga na posljepku uzrokovati ekonomski i društveni kaos. Mnogi moderni sljedbenici teorije vršne proizvodnje nafte smatraju da je svjetska recesija 2007.-2009. djelomično pogoršana rekordnim cijenama nafte koje odražavaju valjanost te teorije.

Hubbert je cijelo svoje visoko obrazovanje stekao na Sveučilištu u Chicagu, gdje je 1937. godine stekao titulu doktora znanosti, a kasnije je poučavao geofiziku na University of Columbia. Bio je vrlo priznat tijekom čitave karijere i primio je mnoge počasti, kao na primjer Rockefellerovu nagradu za javnu službu 1977. godine.

Naš sadašnji ekonomski sustav i s njim povezane valute koji su bili potpora kapitalizmu, socijalizmu, fašizmu i komunizmu šalju se na stratište kako bi ustupili mjesto novom svijetu zasnovanom na ugljiku

Godine 1933. Hubbert i Howard Scott ustanovili su organizaciju zvanu Tehnokracija d.d. "Tehnokracija" je izvedenica od grčkih riječi *techne*, što znači "vještina", i *kratos*, što znači "vladavina". Prema tome, to je vladavina vještih inženjera, znanstvenika i tehničara, za razliku od vladavine izabranih dužnosnika. Tehnokracija se protivila svim drugim oblicima vladanja, uključujući komunizam, socijalizam i fašizam, koji su svi funkcionirali s ekonomijom zasnovanom na cijenama.

Kao utemeljitelji organizacije zvane Tehnokracija d.d., Hubbert i Scott su također zajedno napisali knjigu *Tečaj o tehnokraciji* (*Technocracy Study Course*),

objavljenu 1934. godine. Ta knjiga služi kao "biblija" tehnokracije i to je temeljni dokument od kojeg potječe većina modernih tehnokratskih razmišljanja.

Tehnokracija je polazila od toga da su samo znanstvenici i inženjeri sposobni voditi kompleksno društvo zasnovano na tehnologiji. Budući da je tehnologija, smatrali su utemeljitelji, promijenila socijalni karakter društava, prijašnje metode upravljanja i ekonomije postale su zastarjele. Prezirali su političare i birokrate, smatrajući ih nesposobnima. Tehnokrati su se nadali da će uz pomoć znanstvene metode i znanstvenih tehnika upravljanja izvođenja društva istisnuti golemu nedjelotvornost, i tako svim članovima društva pružiti više blagodati uz manju potrošnju resursa. Drugi integralni dio tehnokracije bio je implementirati ekonomski sustav zasnovan na alokaciji energije umjesto na

cijeni. Predložili su zamjenu tradicionalnog novca energetske kreditima. Njihova gorljiva usredotočenost na djelotvornu upotrebu energije najvjerojatnije je prvi nagovještaj pokreta za očuvanje okoliša u Sjedinjenim Državama. Suvremeni naglasak na smanjivanju potrošnje karbonskih goriva koja uzrokuju globalno zatopljanje i emisije CO₂ u stvari je proizvod rane tehnokratske misli.

Kao znanstvenici, Hubbert i Scott pokušali su objasniti (ili opravdati) svoje tvrdnje pomoću fizike i zakona termodinamike, koji proučava konverziju energije između topline i mehaničkog rada. Entropija je koncept u termodinamici koji predstavlja količinu energije u sustavu koja više nije dostupna za obavljanje mehaničkog rada. Entropija se stoga povećava dok se materija i energija degradiraju prema kranjem stanju inertne uniformnosti. Riječima laika, entropija znači da jednom kada nešto izgubite, izgubite to zauvijek.

Nadalje, krajnje stanje entropije je "inertna uniformnost" u kojoj se ništa ne događa. Prema tome, ako čovjek potroši svu do-

stupnu energiju i/ili uništi ekološki sustav, nikad više ne može doći do obnove.

Tehnokratsko rješenje za izbjegavanje društvene entropije je povećanje djelotvornosti društva pažljivom alokacijom raspoložive energije i mjerenjem kasnijeg outputa kako bi se pronašlo stanje "ravnoteže".

Kako bi pomogla toj ravnoteži između čovjeka i prirode, tehnokracija je predložila da građani dobiju energetske certifikate kako bi sudjelovali u ekonomiji:

"...[energetski certifikati] izdaju se individualno cjelokupnom odraslom stanovništvu..."

"Podaci o prihodu pojedinca i njegovoj stopi potrošnje čuvat će se u Distribucijskoj sekvenci, tako da Distribucijskoj sekvenci bude jednostavno u svakom trenutku utvrditi saldo određenog potrošača..."

"Prilikom kupnje bilo dobara ili usluga, pojedinac predaje energetske certifikate koji glase na njegovo ime i ispravno su ovjereni i potpisani..."

"Važnost toga, s točke gledišta znanja o tome što se događa u društvenom sustavu, i točke gledišta društvene kontrole, najbolje se može cijiniti kada čitav sustav promotrimo u pravoj perspektivi. Kao prvo, jedna jedina organizacija upravlja i vodi čitav društveni mehanizam. Ista organizacija ne samo da proizvodi nego i distribuira sva dobra i usluge..."

Dvije glavne razlike između novca zasnovanog na cijeni i energetske certifikata su sljedeće:

- a) novac pripada njegovom nositelju, dok su certifikati individualno registrirani na svakog građanina.
- b) novac traje, a certifikati istječu.

Potonja značajka bi uvelike omela, ako ne i potpuno spriječila, gomilanje bogatstva i imovine.

TRANZICIJA

Na početku Drugog svjetskog rata popularnost tehnokracije je splasnula jer se vratio ekonomski prosperitet; međutim, i organizacija i filozofija su preživjele.

Danas postoje dva glavna webitea koji predstavljaju tehnokraciju u Sjevernoj Americi. Tehnokracija d.d., sa sjedištem u Ferndalu u saveznoj državi Washington, predstavljena je na www.technocracy.org. Sestrinska organizacija u Vancouveru, u kanadskoj saveznoj državi Britanskoj Kolumbiji, je Tehnokra-

cija Vancouver; ona se može pronaći na www.technocracyvan.ca.

Dok je prvotni fokus tehnokracije bio isključivo na sjevernoameričkom kontinentu, pokret se sada ubrzano širi Europom i drugim industrijaliziranim nacijama. Na primjer, godine 2005. utemeljena je Mreža europskih tehnokrata (Network of European Technocrats, NET) kao "autonomni istraživački i društveni pokret čiji je cilj istraživati i razvijati kako teoriju, tako i izgradnju tehnokracije". Na websiteu Mreže europskih tehnokrata navodi se da imaju članove širom svijeta.

Naravno, postoji i nekoliko nižerazrednih organizacija i njihovi websiteovi ne mogu očekivati da će kreirati ili implementirati globalnu energetska politiku, ali to nije zbog toga što njihove ideje nisu žive.

Vjerojatnije je da će na suvremeno razmišljanje utjecati Hubbertova teorija vršne proizvodnje nafte predstavljena 1954. godine. Ona ima istaknuto mjesto u ekološkom, tj. pokretu za očuvanje okoliša. U stvari, čitav pokret za smanjenje globalnog zatopljenja indirektno se temelji na Hubbertovoj teoriji vršne proizvodnje.

SUVREMENI PRIJEDLOG

S obzirom na vezu između pokreta za očuvanje okoliša, globalnog zatopljenja i tehnokratskog koncepta energetskih certifikata, očekivali smo da će karbonska valuta biti predložena od strane te zajednice, a to se zapravo i dogodilo. Godine 1995. Judith Hanna je u svom članku "Prema globalnoj karbonskoj valuti" u znanstvenom časopisu *New Scientist* napisala: "Predlažem da se postavi globalna kvota za godišnje sagorijevanje fosilnih goriva, te da je se ravnomjerno raspodijeli na sve odrasle osobe u svijetu." Godine 2006. prestižni *Harvard International Review* objavio je članak "Nova valuta" u kojem je pisalo:

"Onima koji žele usporiti globalno zatopljenje najbolje bi bilo da krenu smjerom stvaranja *jakih nacionalnih karbonskih valuta*... Glavni zadatak za znanstvenike i donositelje politika je da pretraže povijest i pronađu korisne smjernice. Globalno zatopljenje smatra se pitanjem očuvanja okoliša,

međutim najbolje upute neće se pronaći u kanonu zakona očuvanja okoliša. Sveprisutnost ugljika u svjetskom gospodarstvu zahtijeva da svaki režim koji želi ograničiti emisije uzme u obzir trošak. Doista, trgovanje emisijama bilo je bog i batina jer je najviše reagiralo na trošak. A budući da je *trgovanje karbonskim emisijama sličnije trgovanju valutama* nego eliminiranju zagađenja, kreatori politika povezanih s trgovinom i financijama trebali bi paziti na način upravljanja tržištem karbonskim emisijama. Moramo predvidjeti izazove s kojima će se suočiti politike koje donosimo *kada se pojavi taj obrnuti sustav*, uključujući upravljanje spojevima svakog od nastalih trgovačkih sustava, pravila o odgovornosti za lažne dozvole i suradnju pravosuđa." (Naglasci dodani; op. a.) Autori su zaključili da je "nakon sedam godina pričanja priča i pogrešnih analogija, *međunarodni sustav kontrole nad*

ugljikom krenuo, iako pokusno, produktivnim putem." (Naglasak dodan; op. a.) Godine 2006. tadašnji britanski ministar za okoliš je na godišnjem predavanju i debati britanske Komisije za reviziju bez ustezanja rekao:

"Zamislite zemlju u kojoj je *ugljik postao nova valuta*. U kojoj sa sobom nosimo bankovne kartice koje na sebi imaju pohranjene i funte i karbonske bodove. Kada kupujemo električnu energiju, plin i gorivo, koristimo svoje karbonske bodove, jednako kao i funte. Kako bi pomogla u smanjivanju karbonskih emisija, vlada mora ograničiti količine ugljika koji se može koristiti." (Naglasak dodan; op. a.) Godine 2007. *New York Times* objavio je članak Hannah Fairfield pod naslovom "Kada ugljik postane valuta". Ona je otvoreno napisala: "Da bi izgradili tržište ugljikom, njegovi začetnici moraju

stvoriti *valutu karbonskih bodova* s kojima će sudionici moći trgovati." (Naglasak dodan; op. a.)

Point Carbon, vodeća svjetska tvrtka za konzultantske usluge, udružila se s bankom New York Mellon da procijeni brzo rastuća karbonska tržišta. Godine 2008. objavila je izvještaj "Prema zajedničkoj karbonskoj valuti: Istraživanje mogućnosti za globalna karbonska tržišta". U tom izvještaju se i o ekološkoj i o ekonomskoj djelotvornosti govori u kontekstu koji je sličan onom izvorno viđenom kod Hubberta 1933. godine.

I, na poslijetku, 9. studenog 2009. godine britanski *Telegraph* objavio je članak pod naslovom "Svima u Britaniji mogla bi biti dodijeljena osobna 'karbonska kvota'": "...uvođenje individualnih *karbonskih kvota za svaku osobu* bit će najdjelotvorniji način za ostvarivanje ciljeva smanjenja emisija stakleničkih plinova. U sklopu toga, ljudima bi se dodijelio *jedin-*

Ona ima istaknuto mjesto u pokretu za očuvanje okoliša. U stvari, čitav pokret za smanjenje globalnog zatopljenja indirektno se temelji na Hubbertovoj teoriji vršne proizvodnje

stveni broj koji bi pokazali prilikom kupnje proizvoda koji pridonose njihovom ugljičnom otisku, kao što su, na primjer, gorivo, zrakoplovne karte i električna struja. *Kao kod bankovnog računa*, izvod s računa slao bi im se svakog mjeseca kako bi im se pomoglo da prate što troše. Kada bi njihov 'karbonski račun' došao do nule, morali bi plaćati da dobiju nove bodove." (Naglasak dodan; op. a.)

Kao što možete vidjeti, ti izvori teško da su nižerazredni, bilo u pogledu autorstva bilo u pogledu sadržaja. Skrivena struja rane tehnokratske misli napokon je stigla do obale i sada je zapljuskuje svojim valovima.

PROTOTIP ENERGETSKE KARTICE

U srpnju 1937. godine Howard Scott je u članku objavljenom u časopisu *Techno-*

cracy magazine vrlo detaljno opisao karticu za raspodjelu energije. Napisao je da je upotreba takvog instrumenta kao "računovodstvenog sredstva dio tehnokratskog prijedloga promjene uređenja našeg socioekonomskog sustava."

Scott je dalje napisao:

"Certifikat će se izdavati izravno pojedincu. Neprenosiv je i neunovčiv; prema tome, ne može ga se ukrasti, izgubiti, pozajmiti ni darovati. Nije akumulativan; prema tome, ne može ga se štedjeti, ne može ga se gomilati niti donosi kamate. Ne mora se potrošiti, ali gubi valjanost nakon određenog vremenskog razdoblja." To se 1937. godine možda činilo znanstvenom fantastikom, međutim danas je potpuno ostvarivo. Tehnokracija d.d. ponudila je obnovljenu ideju toga kako bi mogla izgledati kartica za raspodjelu energije. Na websiteu organizacije sto-

promet od tri milijuna američkih dolara. Graciela Chichilnisky, ravnateljica Konzorcija za upravljanje rizikom Columbia i kreatorica karbonskih bodova, u svom članku pod naslovom "Kome treba karbonsko tržište?" napisala je:

"Prema tome, kod karbonskog tržišta sve je u novcu i trgovanju – ali ono je istovremeno i put do profitabilnije i zelenije budućnosti."

Tko su "trgovci" koji otvaraju vrata svom tom profitu? Sadašnji predvodnici su J.P. Morgan Chase, Goldman Sachs i Morgan Stanley.

U članku pod naslovom "Karbonski kapitalisti zagrijavaju se za klimatsko tržište koristeći derivate", koji je 4. prosinca objavljen u poslovnom tjedniku *Bloomberg*, napisano je: "Banke se pripremaju da s ugljikom učine ono što su činile i prije: kreirat će ugovore za tržišne deri-

ugljikom, nije nikakvo čudo da analitičari već predviđaju da će karbonsko tržište uskoro nadmašiti trgovinu svim drugim robama.

Naravno, valuta je tek sredstvo za ostvarenje cilja. Tko god upravlja valutom upravlja i ekonomijom i političkom strukturom koja ide uz nju. Tehnokracija i računovodstvo zasnovano na energiji nisu neutemeljene ili teoretske stvari. Ako globalna elita odredi da karbonska valuta zamijeni nacionalne valute, tada će se također zauvijek fundamentalno promijeniti svjetski ekonomski i politički sustavi.

DRUGI DIO: PAMETNA MREŽA – UVOĐENJE TEHNOKRACIJE?

Knjiga *Tečaj iz tehnokracije* utvrdila je razrađeni okvir za tehnokraciju u smislu proizvodnje, distribucije i potrošnje energije. Prema Scottu i Hubbertu, distribucija energetske resursa mora se nadzirati i mjeriti kako bi sustav funkcionirao – i to je ključno: *nadzor i mjerenje*.

Napisali su da sustav mora činiti sljedeće stvari:

1. Na stalnoj bazi, dvadeset i četiri sata dnevno, evidentirati ukupnu konzervaciju energije...
2. Pomoću evidencije konvertirane i proizvedene energije omogućavati uravnoteženo opterećenje.
3. Osigurati kontinuiranu inventuru cjelokupne proizvodnje i potrošnje.
4. Osigurati posebnu evidenciju po vrsti i tipu svih dobara i usluga, kao i gdje su proizvedeni i gdje se koriste.
5. Osigurati posebnu evidenciju potrošnje svakog pojedinca, kao i podatke o pojedincu i njegov opis...

U 1930-ima takva tehnologija nije postojala. No, vrijeme je na strani tehnokrata, jer takva tehnologija danas *postoji* i ubrzano se implementira kako bi provodila točno ono što su Scott i Hubbard odredili: konkretno, da iscrpno nadzire, mjeri i kontrolira svaki kilovat energije isporučen potrošačima i tvrtkama u čitavom sustavu. To se zove "pametna mreža".

ŠTO JE PAMETNA MREŽA?

Pametna mreža je široki tehnički izraz koji obuhvaća proizvodnju, distribuciju i potrošnju električne energije, a može

Ako globalna elita odredi da karbonska valuta zamijeni nacionalne valute, to će također zauvijek fundamentalno promijeniti svjetski ekonomski i politički sustav

ji: "Danas je moguće koristiti plastičnu karticu sličnu kreditnoj kartici u kojoj je ugrađen mikročip. Taj čip mogao bi sadržavati sve podatke potrebne za kreiranje kartice za raspodjelu energije kakva je opisana u ovoj knjižici.

No, budući da se isti podaci mogu pružiti u bilo kojem obliku koji najbolje odgovara najnovijoj tehnologiji, ono što se ovdje objašnjava je koncept 'kartice za raspodjelu energije.'

Proučite li prototipsku karticu, primijetite ćete da služi i kao *univerzalna osobna iskaznica* i da sadrži mikročip. To odražava tehnokratsku filozofiju da se svaka osoba u društvu mora pedantno nadzirati kako bi se pratilo što troši u smislu energije i također kako pridonosi procesu proizvodnje.

IGRAČI NA KARBONSKOM TRŽIŠTU

Suvremeni sustav karbonskih bodova izum je protokola iz Kyota i počeo je dobivati na zamahu 2002. godine kada je u britanskoj ekonomiji uspostavljena prva domaća trgovačka shema. Godine 2005. to je tržište regulirano međunarodnim zakonom i sada se predviđa da će do 2020. godine, ili ranije, dosegnuti

vate koji će klijentima pomoći da dugoročno omeđe svoje cjenovne rizike. Također, spremne su financijske proizvode povezane s ugljikom prodavati vanjskim ulagačima."

U J.P. Morganu je žena koja je izvorno izumila kupoprodaju kreditnih rizika, Blythe Masters, sada na čelu odjela koji za banku trguje karbonskim bodovima. S obzirom na puku snagu svjetskih bankarskih giganata koji stoje iza trgovanja

obuhvatiti i plin i vodu. Sve starija električna mreža Sjedinjenih Država sve je krhkija i manje efikasna. Pametna mreža je inicijativa koja želi potpuno redizajnirati električnu mrežu uz pomoć napredne digitalne tehnologije, uključujući instalaciju novih digitalnih brojila u svim domovima i tvrtkama u Sjedinjenim Državama.

Ta digitalna brojila osiguravaju dano-noćno praćenje potrošačeve potrošnje energije i koristi dvosmjernu komunikaciju između komunalne službe i potrošačeve nekretnine. Nadalje, brojila će moći komunicirati s električnim uređajima unutar kuće kako bi prikupljala podatke o potrošnji i izravno kontrolirala određene uređaje bez intervencije potrošača. Prema publikaciji američkog Ministarstva energetike:

“Ministarstvo energetike zaduženo je da provede masovnu modernizaciju električne mreže naše nacije... Na čelu tog pothvata je Ured za isporuku električne energije i energetske pouzdanost. Zajedno sa svojim najnaprednijim istraživanjima i energetske političkim programima, višeagencijska radna skupina za pametnu mrežu koju je Ured nedavno osnovao odgovorna je za koordinaciju razvoja standarada, vodi istraživačke i razvojne projekte te usklađuje zahtjeve različitih interesnih skupina.”

To je relativno nova inicijativa, međutim napreduje vratolomnom brzinom. Ured za isporuku energije osnovan je 2003. godine pod predsjednikom Georgom W. Bushem, a 2007. godine status mu je povišen stvaranjem položaja pomoćnika ministra za isporuku električne energije i energetske pouzdanost, koji mu je sada na čelu. Nije jasno navedeno tko je Ministarstvo energetike “zadužio” za taj zadatak, no kako je ministar energetike odgovoran izravno predsjedniku, pretpostavlja se da direktiva potječe od predsjednika. Ono što je sigurno je da nije bilo kongresne direktive ili naloga.

IMPLEMENTACIJA

Dana 27. listopada 2009. godine Obama administracija predstavila je plan za implementaciju pametne mreže i dodijelila 3,4 milijarde za sto projekata za provedbu pametne mreže. Prema obavijesti za medije koju je izdalo Ministarstvo energetike, dodijeljena sredstva rezultirat će postavljanjem:

- više od 850 senzora, zvanih “fatorske mjerne jedinice”, za nadziranje električne mreže u cijeloj državi;
- 200.000 pametnih transformatora;
- 700 automatiziranih električnih međustanica (oko pet posto od njihovog ukupnog broja u SAD-u);
- milijun kućnih zaslona;
- 345.000 uređaja za kontrolu opterećenja u domovima.

Jedan takav projekt na sjeverozapadu SAD-a, koji pokriva pet država i cilja na šezdeset tisuća potrošača, vodi institut Batelle Memorial. Projekt je, u stvari, razvila Uprava za energiju Bonneville (BPA, Bonneville Power Administration), savezna agencija podređena Ministarstvu energetike. Budući da je sasvim ilegalno da se savezna agencija natječe za savezna sredstva, BPA je projekt prenijela na institut Batelle, neprofitnu i nevladinu organizaciju, kojoj je odmah dodijeljeno 178 milijuna dolara.

Zanimljivo je uočiti da BPA sebi pripisuje pokretanje koncepta pametne mreže u ranim 1990-ima; pod imenom “energetska mreža”, taj koncept obuhvaća široko područje primjene, od proizvodnje do potrošnje.

Prema Batellovoj obavijesti za medije od 27. kolovoza 2009. godine:

“Projekt će uključivati više od šezdeset tisuća mjerenih potrošača u Idaho, Montani, Oregonu, Washingtonu i Wyomingu. Pomoću tehnologija pametne mreže, projekt će angažirati preko 112 megavata sistemskih resursa, čime se može opsluživati 86.000 kućanstava...”

“Predložena demonstracija istražiti će korist pametne mreže u dosad neviđenom geografskom opsegu i prostir će se preko pet saveznih država, obuhvaćat će električni sustav od proizvodnje do krajnje potrošnje, i sadržavat će mnoge ključne funkcije buduće pametne mreže”, rekao je Mike Davis, potpredsjednik instituta Batelle. “Planirani utjecaj ovog projekta protezat će se daleko izvan tradicionalnih teritorijalnih granica komunalnih službi i pomoći da buduća mreža zadovolji goruće lokalne, regionalne i nacionalne potrebe.” Institut Batelle i BPA planiraju tijesno surađivati, i tu je očito nejasno tko zapravo upravlja projektom u pokusnom razdoblju.

U dokumentu “samo za internu upotrebu”, napisanom u kolovozu 2009. godi-

ne, BPA je svojim partnerima ponudila teme razgovora:

“Tehnologija pametne mreže uključuje sve, od interaktivnih kućanskih aparata do pametnih brojila, automatizacije električnih međustanica i senzora na dalekovodima.” (Naglasci dodani.)

MREŽA STVARI

Ono što je World Wide Web (WWW) ljudima, to je Network of Things (“Mreža stvari”) kućanskim aparatima. Ta potpuno nova tehnologija stvara bežičnu mrežu između širokog raspona neživih predmeta, od cipela do hladnjaka. Taj koncept je spreman za implementaciju u pametnoj mreži jer su kućanski aparati, brojila i međustanice sve neživi predmeti koje tehnokrati namjeravaju povezati da međusobno komuniciraju.

Na primjer, godine 2008. Nacionalni laboratorij sjeverozapadnog Pacifika (PNNL) razvio je mali električni sklop, kontroler, zvan Grid Friendly Appliance™ (upravljački sklop, odnosno kontroler za “uređaje prilagođene mreži”; op. p.) Prema brošuri Ministarstva energetike: “GFA kontroler što ga je razvio Nacionalni laboratorij sjeverozapadnog Paci-

Možete vidjeti kako se planira automatsko djelovanje koje će se aktivirati izravnom interakcijom između predmeta, bez ljudske intervencije

fika mali je električni sklop namijenjen ugradnji u kućanske aparate koji smanjuje opterećenje električne mreže tako što kontinuirano nadzire fluktuacije raspoložive električne energije. U razdobljima velike potražnje aparati opremljeni kontrolerom automatski se gase na kratko vrijeme, što rezultira kumulativnom redukcijom koja može održati stabilnost mreže.”

Prema PNNL-ovim internetskim stranicama: “Kontroler je u stvari jednostavan kompjutorski čip koji se može ugraditi u obične kućanske aparate poput perilica za suđe, perilica za rublje, sušilice, hladnjake, klimatizacijske uređaje i grijala za vodu. Čip detektira poremećaje u mreži i isključuje aparate na nekoliko sekun-

di ili minuta kako bi omogućio mreži da se stabilizira. Kontroleri se također mogu programirati da odgode ponovno uključanje kućanskih uređaja. Odgoda također omogućava da se aparati uključe jedan po jedan umjesto svi odjednom, kako bi se olakšala ponovna uspostava mreže nakon prekida.”

Možete vidjeti kako se planira automatsko djelovanje koje će se aktivirati izravnom interakcijom između predmeta, bez ljudske intervencije. Pravila će napisati programeri po nuputcima tehnokrata koji razumiju sustav, i zatim će ih se, po potrebi, učitati na kontrolere. Prema tome, promjene pravila mogu se izvoditi spontano, u bilo kojem trenutku i bez znanja kućevlasnika.

No, PNNL nije privatna tvrtka. U “vlašništvu” je američkog Ministarstva ener-

- omogućiti operatorima energetskeg sustava da nadziru vlastite sustave kao i susjedne sustave koji utječu na njih kako bi se pridonijelo pouzdanosti distribuciji i dostavi energije
- koordinirati integraciju u energetske sustav novih tehnologija kao što su obnovljivi izvori, resursi ponude i potražnje, postrojenja za pohranjivanje električne energije i sustav električnog transporta
- osigurati računalnu sigurnost mreže.

Prema tome, dvosmjerni komunikacijski sustav pametne mreže, koji će funkcionirati u stvarnom vremenu, temeljit će se na bežičnom umrežavanju. To se može lako zaključiti na temelju dva crteža uključena u bijelu knjigu Wi-Fi Alliancea.

GLOBALIZIRANJE

U članku iz tjednika *BusinessWeek* pod naslovom “Kako je Italija prestigla svijet u pametnom umrežavanju”, objavljenom 16. studenog 2009., navedeno je: “Nakon nekoliko neuspjelih startova, 2010. bi konačno mogla biti godina u kojoj će doći do globalizacije pametnih brojila.” Doista je i bila:

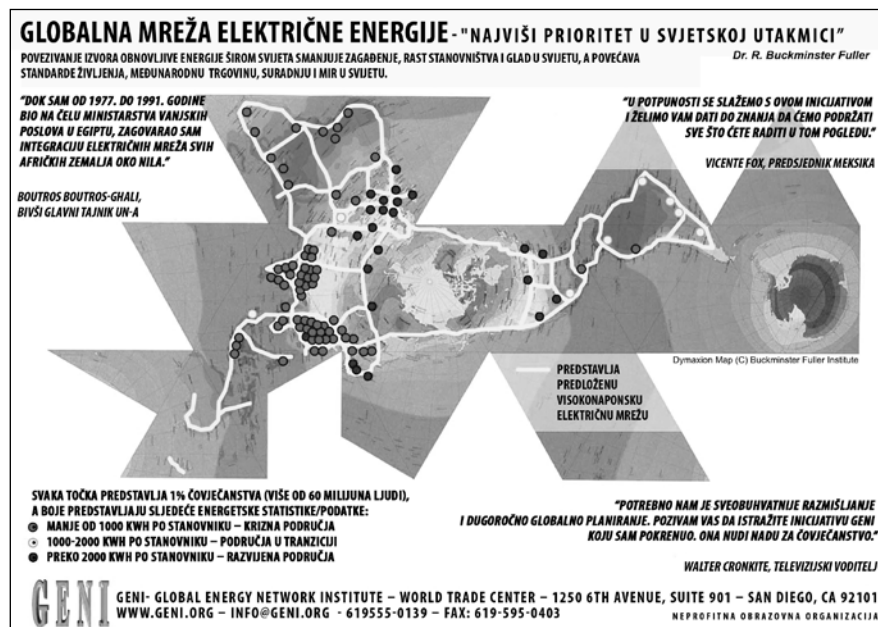
- Italija je već implementirala tehnologiju pametne mreže u 85 posto domova širom zemlje;
- Earth2ech.com izvještava da će pametna mreža u sljedećih nekoliko godina generirati dvjesto milijardi dolara globalnih ulaganja;
- Međunarodno vijeće za elektrotehniku predstavilo je globalne smjernice kako bi se osigurala in-

“Pred našim očima rađa se novi world wide web. To je globalna energetska mreža koja će, poput interneta, promijeniti našu kulturu, društvo i način poslovanja.”

getike i pod upravom instituta Batelle. Sva ta tehnologija bit će opremljena Wi-Fi sklopovima koji su identični onima u Wi-Fi mrežnim modemima i routerima koji se koriste u domovima i tvrtkama širom svijeta. “Wi-Fi” je zaštitni znak udruge proizvođača Wi-Fi Alliance i odnosi se na sustave za bežično umrežavanje koji se koriste u raznoraznim uređajima, od osobnih računala do mobilnih telefona, i povezuju ih međusobno i/ili s internetom.

Prema Wi-Fi Allianceu, “rješenja pametne mreže nužna su zbog potrebe za distribucijom proizvodnje energije i upravljanjem potrošnjom, odnosno nadzorom nad njom.” U svojoj bijeloj knjizi, “Wi-Fi za pametnu mrežu”, Wi-Fi Alliance navodi posebne zahtjeve za interoperativnost koje je postavilo Ministarstvo energetike:

- osigurati dvosmjernu komunikaciju između korisnika mreže, to jest regionalnih operatora tržišta, uređaja, pružatelja usluga i potrošača

Dok se potrošači smiruju obećanjima o nižim cijenama usluga, komunalne kompanije će provoditi politike koje odrede regionalni, nacionalni i globalni regulatori. Prema tome, ako je u susjednom sustavu došlo do nestašice energije, vaš termostatski mogao bi se automatski isključiti kako bi je nadoknadio; ako ste premašili svoju dnevnu kvotu električne struje, energetski zahtjevni zadaci poput pranja i sušenja odjeće bit će vam ograničeni na noćne sate.

Pametna mreža i nadzor uređaja protežu se i izvan okvira električne energije. Postoje i bežične veze s brojilima plina i vode.

teroperativnost državnih sustava pametne mreže;

- Svjetske kompanije požurile su da steknu svoj udio na globalnom tržištu pametne mreže: IBM, Siemens, General Electric, Cisco, Panasonic, Kyocera, Toshiba, Mitsubishi itd.;
- Kina ulaže 7,32 milijardi dolara u izgradnju pametne mreže u Aziji.

Druge zemlje koje su već pokrenule pilot-projekte za pametnu mrežu uključuju Njemačku, Francusku, Englesku, Rusiju, Japan, Indiju, Australiju, Južnu Afriku i mnoštvo drugih. Utemeljena su regionalna udruženja kao što je Smart Grids Africa (Pametne mreže Afrika)

kako bi promovirala pametnu mrežu u manjim zemljama.

U svakom slučaju, razvoj pametne mreže ubrzavaju novčani poticaji državnih vlada. Globalni dobavljači samo nižu svoje škrapice da ih se ispuni novcem poreznih obveznika. Međutim, kao što je slučaj u SAD-u, malo je, ako je uopće ima, otprije postojeće ili latentne potražnje za tehnologijom pametne mreže. Potražnju su umjetno stvorile vlade svačke pojedine zemlje.

TREĆI DIO: TEHNOKRATSKA ZAVRŠNICA – GLOBALNA PAMETNA MREŽA

Danas se, u 2011. godini, razvoj i uvođenje tehnologije pametne mreže u SAD-u – preuređivanje električne mreže digitalnim brojilima električne struje s mogućnošću bežičnog umrežavanja – odvija vratolomnom brzinom.

Kompanije poput IBM-a, General Electrica i Siemensu ulažu maksimalne napore u “razvoj” koji će cijelu Ameriku konsolidirati u jedan, integrirani sustav za isporuku i nadzor električne struje koji može komunicirati, i njihovi planeri rade na standardima koji će čitavu Sjevernu Ameriku, uključujući Meksiko i Kanadu, integrirati u jedinstveni sustav pametne mreže.

Nadalje, u tijeku je ozbiljna inicijativa za uvođenje *globalne* pametne mreže koja će integrirati sve svjetske kontinente!

Institut za globalnu energetska mrežu (GENI, Global Energy Network Institute) predstavio je dimakcijsku kartu napravljenu iz perspektive Sjevernog pola koja prikazuje globalnu mrežu koja je trenutačno u izgradnji (vidi dijagram).

Jedini dio planeta Zemlje koji je ostao nedirnut je Antarktik.

Žute linije predstavljaju visokonaponske dalekovode koji mogu prenositi velike količine energije s kontinenta na kontinent.

Projekt GENI dobiva na zamahu i podržavaju ga Dalai-lama, nadbiskup Desmond Tutu, američki senator James Jeffords, dr. Noel Brown (sada bivši sjevernoamerički direktor UN-ovog programa za okoliš), Ujedinjeni narodi te vlade Kanade, Novog Zelanda, Švicarske i Kine, između ostalih.

Priroda globalne mreže razotkrivena je na webiteu TerraWatts.com:

“*Novi world wide web* rađa se pred našim očima. To je globalna energetska mreža koja će, poput interneta, promijeniti našu kulturu, društvo i način poslovanja. Još važnije je da će promijeniti način na koji koristimo, transformiramo i razmjenjujemo energiju...”

“Nemamo problem sa *zalihama* energije. Imamo problem s *distribucijom* energije, i način kojim ćemo ga riješiti je *nova svjetska mreža* električne energije.”

GENEZA GLOBALNE PAMETNE MREŽE

Website inicijative GENI navodi pokojnog T. Buskminstera Fullera (1895.-1983.) kao konceptualnog oca i tvorca globalne energetske mreže. U svojoj knjizi *Critical Path*, iz 1981. godine, Fuller je napisao:

“...Ta svjetska električna mreža će zbog svoje prednosti posvemašnje integriranosti svagdje, svima i u svakom trenutku moći isporučivati svoju električnu energiju po jednoj, zajedničkoj tarifi. To će stvoriti svesvjetski uniformni sustav koštanja i cijena za sva dobra i usluge, realistički zasnovan na vremensko-energetskom promjenljivom obračunskom sustavu svemira.

U tom kozmički uniformnom, zajedničkom sustavu energije i cijena za cijelo čovječanstvo, koštanje će biti izraženo u kilovatsatima, vatsatima ili vat-sekundama rada. Kilovatsati će postati glavni kriterij (*sic*) za određivanje cijene proizvodnje složenih promjenjivih angažmana po svakoj funkciji ili proizvodu.

Ta uniformna vrednovanja energije zamijenit će sve svjetske monetarne sustave, koji, takvi kakvi jesu, međusobno ekstremno variraju te su podložni raznoraznim spekulacijama i manipulacijama od strane najvećih energetskih sustava. Obračunski sustav zasnovan na vremenu i energiji eliminirat će sve nejednakosti do kojih sada dolazi u pogledu proizvoljno varijabilnog međunarodnog transporta dobara i obračunavanja međunarodnih trgovačkih bilanci i bankarskih izuma od strane najmoćnijih ekonomskih struktura.

Eliminirat će sva zamršena izrabljivanja na bankarskom tržištu i na tržištu vrijednosnicama koja su danas prisutna kod svih aktivnosti u svim različitim svjetskim vremenskim zonama, a sasvim su nepoznata dvjema milijardama ljudi koji u svako doba spavaju.”

Zvuči li vam to poznato, i trebalo bi. To je nelakirana rekapitulacija tehnokracije iz 1930-ih, osim što se odnosi na globalnu, a ne na kontinentalnu razinu.

Električna struja dostavlja se jednako svima, a ekonomski sustav zasnovan na cijenama zamijenjen je “vremensko-energetskim sustavom obračunavanja” koji se temelji na kilovatsatima, vatsatima i vatsekundama.

Nema dokaza da bi takav sustav uopće mogao funkcionirati, međutim to nije spriječilo globalne grupe da naglavce ulete u tu globalnu inicijativu. Uzmite, na primjer, Svjetski ekonomski forum.

SVJETSKI EKONOMSKI FORUM I KLIMATSKE PROMJENE

Ako skeptici sumnjaju u ozbiljnost organizacija kao što su TerraWatts i GENI, trebali bi uzeti u obzir činjenicu da je podupire i utjecajni Svjetski ekonomski forum. Svjetski ekonomski forum uspio je napredovanje pametne mreže povezati sa smanjenjem emisija ugljika, obećavajući, prema tome, opipljiv način za borbu protiv globalnog zatoplivanja.

Svjetski ekonomski forum osnovan je 1971. godine i svake se godine održava u Davosu u Švicarskoj, a sudionici su mu većinom istaknuti pripadnici globalne elite.

Električna struja se dostavlja jednako svima, a ekonomski sustav zasnovan na cijenama zamijenjen je “vremensko-energetskim sustavom obračunavanja”, koji se temelji na kilovatsatima, vatsatima i vatsekundama

Svjetski ekonomski forum je u siječnju 2011. godine objavio veliki izvještaj o napretku Programa za partnerstvo energetske industrije, u kojem se referira na nedavnu energetska publikaciju: “U izvještaju Svjetskog ekonomskog foruma ‘Ubrzavanje uspješnih pilot-pro-

jekata pametne mreže, koji je sastavljen uz pomoć kompanije Accenture i stručnjaka iz industrije, centralnost pametnih mreža ističe kao *ključni faktor za nisko-karbonsku ekonomiju* i rješenje za sve veće potrebe za energijom. U izvještaju 'Ubrzavanje uspješnih pilot-projekata pametne mreže' sudjelovalo je preko šezdeset industrijskih, političkih i regulatornih zainteresiranih strana kako bi utvrdili faktore koji određuju uspjeh, ili neuspjeh, pokusnih pametnih mreža... Imamo priliku pokrenuti novi val razvoja prema *energetskom sustavu s nižim emisijama ugljika*, i uspješni pilot-projekti pametnih mreža bit će ključni korak u tom procesu." (Naglasci dodani; op. a.)

Mark Spelman, globalni direktor strategije u kompaniji Accenture, sudje-

nju tehnoloških inovacija i odličnosti za dobrobit čovječanstva."

To udruženje, osnovano 1884. godine, bavi se standardima i razvojem električne energije još od kada je Thomas Edison izumio električnu žarulju. Danas je, međutim, IEEE masovno globalan, sa 395.000 članova u sto šezdeset država, i podupire približno devetsto aktivnih standarada na različitim područjima tehnike i elektronike.

Kao što navodi na svojim internetskim stranicama o pametnoj mreži, IEEE je, nedvosmisleno, položio pravo na globalnu inicijativu:

"Ne postoji globalna organizacija koja bi nadzirala preobrazbu energetskih sustava svih država – to je golemi pokret koji je trenutačno u povojima. S naših trideset osam društava i šest vijeća IEEE

Tehnokracija je kolektivistički, utopijski političko-ekonomski sustav pod vodstvom inženjera, znanstvenika i tehničara. Mogla bi biti daleko opasnija i nametnuti daleko veću kontrolu od komunizma, socijalizma ili fašizma

lovao je u radionici o pametnoj mreži održanoj u sklopu Svjetskog ekonomskog foruma 2010. godine. Kada su mu postavili pitanje, "Koliku dodatnu vrijednost pametna mreža može stvoriti u sljedećih trideset godina?", Spelman je odgovorio: "Pametne mreže su apsolutno nužne želimo li ostvariti neke od naših ciljeva povezanih s klimatskim promjenama. Ako želite, pametne mreže su lijepak, one su energetski internet budućnosti, i ključna su komponenta koja će dovesti do uravnoteživanja ponude i potražnje."

UDRUŽENJE ZA STANDARDE IEEE

Globalna energetska mreža, ili pametna mreža, funkcionirat će u skladu s univerzalno prihvaćenim standardima koji tokove energije i podataka čine kompatibilnima jedne s drugima. Tko će određivati te standarde? Uvaženi Institut inženjera elektrike i elektronike (Institute of Electrical and Electronics Engineers, IEEE).

IEEE za sebe tvrdi da je "najveće svjetsko stručno udruženje posvećeno promica-

se pozicionirao kao predvodnik inicijative za pametnu mrežu. Uz pomoć njih i naših 395.000 članova, koji rade u svjetskim akademskim, vladinim i privatnim sektorima, IEEE dodiruje praktički sve aspekte pametne mreže.

Mi svoje snažne temelje i sveobuhvatnu suradnju koristimo da bismo razvijali standarde, razmjenjivali najbolje metode, objavljivali dostignuća i pružali povezane edukacijske usluge s ciljem promicanja pametne mreže. Mi smo na čelu usavršavanja tehnologije i omogućavanja uspješnog uspostavljanja pametnih mreža širom svijeta.

Radimo ruku pod ruku s vodećim organizacijama kako bismo stvorili jedan skup standarada za pametnu mrežu, i to je način na koji možemo osigurati uspjeh."

Ovo hvalisanje IEEE-a nije neosnovano. To udruženje je doista *jedina* globalna organizacija sposobna za obavljanje tako monumentalnog zadatka. Ponudi li joj se izazov objedinjavanja globalne energetske mreže, 395.000 inženjera trebalo bi biti dovoljno da dovrši tu misiju!

ZAKLJUČAK

Tehnokracija je kolektivistički, utopijski političko-ekonomski sustav pod vodstvom inženjera, znanstvenika i tehničara. Mogla bi biti daleko opasnija i nametnuti daleko veću kontrolu od komunizma, socijalizma ili fašizma. Pametna mreža je izdanak tehnokracije, a ne obrnuto.

Nije sasvim jasno tko će nadgledati pojedine ili sve aspekte globalne pametne mreže. Implicirana sugestija je da će to biti oni isti inženjeri i globalne korporacije koji je trenutačno razvijaju.

Uz globalni plimni val aktivnosti za stvaranje globalne pametne mreže, dvojbeno je da se inicijativa može zaustaviti, posebno zato što je tijesno isprepletena s pokretom za smanjenje globalnog zagotavljanja i, prema tome, s održivim ra-

zvojem te čak s programom Ujedinjenih naroda, Agenda 21.

O AUTORU

Patrick M. Wood urednik je websitea The August Review, internetskog istraživačkog centra koji se fokusira na globalnu elitu, posebno Trilateralnu komisiju, i časopisa *The August Forecast and Review*, koji analizira globalna ekonomska tržišta i političke događaje. Za više informacije posjetite <http://www.augustreview.com>.

NAPOMENA UREDNIKA

Zbog ograničenog prostora nismo bili u mogućnosti objaviti cjelovite verzije tri članka Patricka Wooda: "Karbonska valuta" (26. siječnja 2010.), "Pametna mreža" i "Tehnokratska završnica" (23. lipnja 2011.). Želite li ih pročitati u cijelosti i vidjeti prateće reference, posjetite <http://www.augustreview.com>.

LOGORI POLICIJSKE DRŽAVE - ZABRANJENA EPIZODA

JESSE VENTURA, VODITELJ EMISIJE „TEORIJA UROTE“, OBRADIO JE TEMU O TAJNOJ IZGRADNJI AMERIČKIH KONCENTRACIJSKIH LOGORA. PREDSTAVIO JE INDICIJE DA SE SJEDINJENE DRŽAVE PRETVARAJU U NEMILOSRDNU POLICIJSKU DRŽAVU, ŠTO JE NA POSLJETKU DOVELO I DO JAVNE RASPRAVE. POSLIJE PREMIJERNOG EMITIRANJA I POLITIČKIH PRITISAKA, KANAL „TRUTV“ VIŠE NIJE HTIO REPRIZIRATI NAVEDENU EPIZODU.

Pripremio: Giuliano Marinković, uforadio@gmail.com

Epizoda kulne televizijske emisije „Teorija urote“ o tajnoj izgradnji američkih koncentracijskih logora pokrenula je javnu raspravu. Poslije premijernog emitiranja i političkih pritisaka, kanal „truTV“ više je nije htio reprizirati. Voditelj emisije, bivši mornarički komandos i

bivši guverner Minnesote, Jesse Ventura, opet je uznemirio duhove. U epizodi je predstavio indicije da se Sjedinjene Države pretvaraju u nemilosrdnu policijsku državu. Jesse je poznat kao neumorni kritičar političke situacije u Sjedinjenim Državama. Neustrašivo dolazi ispred

spornih postrojenja i institucija gdje sa svojom nabildanom građom i prijetecom visinom od jednog metra i 93 centimetra postavlja neugodna pitanja dužnosnicima vlade i rukovoditeljima korporacija. Istraživanje o američkim koncentracijskim logorima počelo je zahvaljujući

Catherine Bleish, mladoj aktivistici iz Missourija. Slučajno je saznala da su državne agencije sastavile izvještaj u kojemu navode da ona predstavlja prijetnju za provedbu zakona. Bila je uključena

sigurnost provodi Ministarstvo domovinske sigurnosti. Poslije 11. rujna 2001. godine, kada su srušeni neboderi Svjetskog trgovačkog centra, Ministarstvo domovinske sigurnosti i Ministarstvo

pravosuđa diljem SAD-a postavili su tzv. *Spojna središta*. Riječ je o zapovjednim središtima u kojima se prikupljaju i spajaju informacije od vladinih agencija, policijskih ureda i privatnih izvora u svrhu navodnog suzbijanja terorizma.

„Uspjela sam doći do kopije 11 izvještaja u kojima se jasno vidi da vlada na taj način profilira sve vrste ideologija i životnih stilova u Sjedinjenim Državama. Pročitala sam izvještaj u kojem su me ocijenili prijetnjom pa sam odlučila saznati što se to događa“, kaže Catherine.

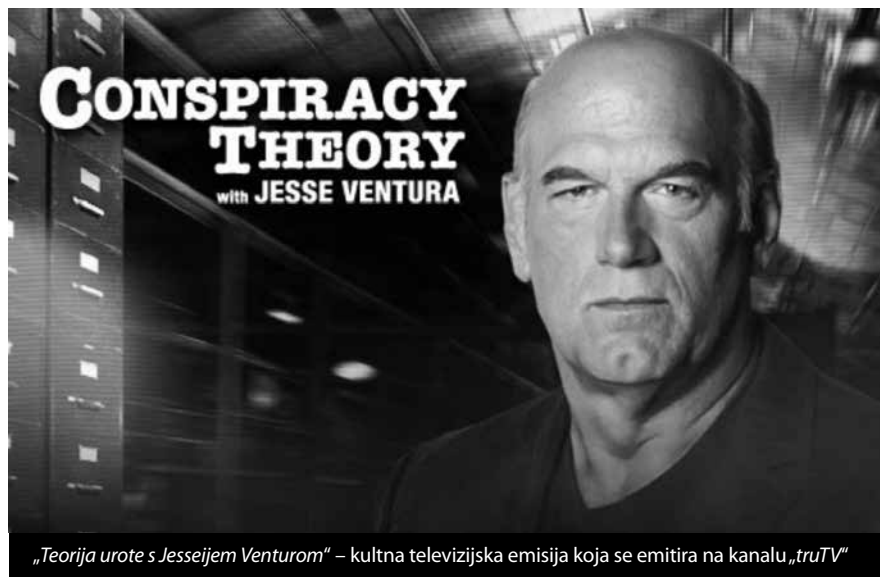
Zabrinjavajuće je što takav pristup upućuje na zaključak da *Spojna središta* prate mnoge ljude i skupine bez opravdanog povoda. Jesse je dobio dovoljno tragova koji upućuju da Sjedinjene Države postaju prava policijska država. Nije bilo vremena za čekanje. Odmah je okupio svoju istražnu skupinu u kriznom stožeru kako bi se dogovorili o sljedećim koracima.

Istraživačka novinarka June Sarpong izvijestila ga je da trenutačno postoje 72 *Spojna središta* diljem Sjedinjenih Država. Istraživač Daniel Kucan naglašava da je najveći problem što nema transparentnosti pa javnost nema uvida u aktivnosti koje se odvijaju unutar tih središta. June je dodala kako je Cass Sunstein, pravnik Bijele kuće u administraciji predsjednika Obame, predložio da vlada mora poduzeti mjere čak i protiv teoretičara urote. U dokumentu iz 2008. godine, Sunstein predlaže poseban porez za teoretičare urote, infiltraciju u njihove redove pa čak i zabranu takvih djelovanja.

SPOJNA SREDIŠTA

„Očigledno je da ima nešto u svemu tome. Želim saznati što je moguće više o tim *Spojnima središtima*“, odlučno je rekao Jesse nakon čega je otišao u Washington dok su se njegovi suradnici dali u istraživanje ostalih tragova. Jesse se našao s Mikeom Germanom, bivšim posebnim agentom FBI-a, koji je 16 godina radio na borbi protiv terorizma i zadacima infiltracije u terorističke ćelije. Nekoliko godina poslije rušenje nebodera Svjetskog trgovačkog centra dao je otkaz jer su ga uznemirile mnoge zloporabe FBI-a. Svoje je aktivnosti sada usmjerio na istraživanje kontroverznih *Spojnih središta*.

„Nameljive, gotovo nasilne ovlasti date su policiji u cilju prikupljanja informaci-

June je dodala kako je Cass Sunstein, pravnik Bijele kuće u administraciji predsjednika Obame, predložio da vlada mora poduzeti mjere čak i protiv teoretičara urote. U dokumentu iz 2008. godine, Sunstein predlaže poseban porez za teoretičare urote, infiltraciju u njihove redove pa čak i zabranu takvih djelovanja.

u političku kampanju bivšeg predsjedničkog kandidata i kongresnika Rona Paula. Unatoč tome što je riječ o političaru iz Republikanske stranke, on je jedan od najistaknutijih kritičara američkog društva. Zastupa vanjsku politiku neintervencije. Tijekom predsjedničke kampanje 2008. godine bio je jedini kandidat iz Republikanske stranke koji se zalagao protiv Rezolucije o Iračkom ratu. Zauzima se i za napuštanje američkog članstva u Ujedinjenim narodima i NATO-u zbog očuvanja nacionalnog suvereniteta. Politički aktivizam s kojim je Catherine podržavala Rona Paula očigledno ju je doveo na popis potencijalno opasnih pojedinaca i skupina. Činjenica da je ona ustvari samo prakticirala prava koja proizlaze iz prvog amandmana američkog Ustava (*prvi amandman štiti slobodu govora*, op.a.) vidno je zabrinula Jesseja. Nadzor građana koji, navodno, predstavljaju potencijalnu opasnost za

TROŠKOVI POLITIČKE KAMPANJE

Jesse Ventura često izjavljuje da je ponosan što je obnašao dužnost guvernera Minnesote od 1999. do 2003. godine. Dodao je kako političari tijekom izbornih kampanja potroše milijune dolara za posao u kojem godišnje zarade samo oko 100 tisuća dolara pa bi se ljudi trebali zapitati koji su njihovi pravi motivi. Tijekom svoje izborne kampanje za guvernera, uspio je skupiti 300 tisuća dolara. U četiri godine guvernerskog mandata ukupna plaća iznosila mu je 480 tisuća dolara. „Kladim se da sam jedini izabrani političar u zadnjih 50 godina koji može reći da je zaradio više na političkoj poziciji nego što je potrošio na izbornu kampanju“, ponosno je rekao Jesse.

ja o građanima. Sastavljen je program za prijavljivanje sumnjivih aktivnosti, poput fotografiranja, video-snimanja, crtanja dijagrama i tako dalje. Čak su pokrenute javne kampanje i reklame u kojima se zrakoplovi zabijaju u nebodere, uz poruke: *To možete spriječiti tako da prijavite vaše susjede*“, naglasio je German.

Godine 2007. spojnih središta bilo je 42, a u zadnje četiri godine njihov se broj povećao za 30 novih. Oni koji se ne slažu sa stajalištima vlade mogu postati potencijalna meta praćenja. Sljedeći korak bit će proglašavanje policijskog sata i dovođenje vojske na ulice. German je objasnio Jesseiju da se jedan od najvećih *Spojnih središta* nalazi u Koloradu.

„Odmah odlazim tamo“, odlučno je rekao Jesse.

Došao je tako ispred navedene zgrade u Koloradu. Taj objekt rabi 55 različitih agencija u cilju špijuniranja prosvjednika i ostalih društvenih skupina. Jesse je zatražio intervju s nekim od predstavnika tog *Spojnog središta* pa je ispred kamera došao Lance Clem, jedan od glasnogovornika Ministarstva domovinske sigurnosti.

„Mi ovdje slažemo informacije u jednu cjelinu. Različita Spojna središta prikupljaju različite dijelove informacija i onda ih mi spajamo zajedno. Mi ne nadziremo ljude, već trendove“, počeo je okolišati Lance. No, Jesseija to nije odvelo na krivi trag.

„A jesu li ljudi dio tih trendova?“

„Ne neophodno.“

„Ali mogu biti, zar ne?“, neumorno je nastavio Jesse.

„Mogu biti“, priznao je Lance stjeran u kut.

„Postoji li uopće nekakav nadzor savezne vlade nad Spojnim središtima?“, nastavio je Jesse.

„Ne. Svako Spojno središte neovisno djeluje na području za čiji je nadzor odgovorno“, odgovorio je Lance.

„To je poput desetaka malih diktatora koji su potpuno nepoznati javnosti. Tajna vlada koju financiraju elitni moćnici iz Washingtona“, pomislio je Jesse poslije intervjua.

KVISLINŠKO VIJEĆE GUVERNERA

Istraga se nastavila istom žestinom. Alex Jones, poznati istraživač urota iz Austina u Teksasu, objasnio je Jesseiju još zlobočinu pozadinu cijele priče.

POLITIČKI PRITISCI ZBOG EMITIRANJA

U popularnoj američkoj radijskoj emisiji „Coast to Coast“, od 11. travnja 2011. godine, Jesse Ventura izjavio je da se epizoda „Teorije urote“ o policijskoj državi i logorima FEMA-e emitirala samo jednom. Kongresnik Steve Cohen iz savezne države Tennessee, koji je intervjuiran u epizodi, izvršio je pritisak na tvrtku *Time Warner*, u čijem se sastavu nalazi i tvrtka „truTV“ koja proizvodi emisiju „Teorija urote“. Cohen je javno izjavljivao da autore emisije treba pozvati na odgovornost. Tvrtka „truTV“ čak je jedno vrijeme uklonila epizodu s popisa na njihovoj internetskoj stranici, no poslije je opet vraćena. Na pritiske se morao oglasiti i glasnogovornik *Time Warnera*, izjavivši da je emisija „Teorija urote“ zabavnog karaktera te da je većina gledatelja vjerojatno prihvaća kao program koji izražava razli-

čita gledišta na urote. „Zanimljivo je da nitko nije reagirao na druge epizode, o rušenjima nebodera Svjetskog trgovačkog centra u New Yorku ili o atentatu na predsjednika Kennedyja. Očito je epizoda o logorima FEMA-e nekome podigla živac jer ne žele da znamo da su ih izgradili. Naravno da će rabiti ono što su već izgradili. Trebamo i dalje postavljati pitanja i ne smijemo se bojati“, izjavio je Jesse. Istraživač urota Alex Jones, koji je surađivao s Jesseijem na spornoj temi, objasnio je kako proračun svake od epizoda iznosi 350 tisuća dolara. Produkcija je skupa jer se istraživanja provode diljem Sjedinjenih Država pa se dosta putuje. Svaka epizoda zbog toga se reprizira i do 50 puta kako bi se, na poslijetku, vratili troškovi. „Izgleda da smo s epizodom o logorima FEMA-e zaista uznemirili moćnike čim su je prestali reprizirati“, izjavio je Jones u emisiji „Coast to Coast“.

Catherine Bleish požalila se Jesseiju da je dospjela na vladin popis opasnih osoba samo zato što je javno podržavala političara Rona Paula

„Spojna središta nisu samo namijenjena špijunaži građana. Bit će to zapovjedna središta za koncentracijske logore koji se izrađuju diljem zemlje“, odjeknula je Alexova rečenica poput bombe. Službeno je riječ o središtima za ilegalne useljenike u Sjedinjene Države. No, ta je priča samo paravan za buduće planove. U koncentracijske logore pritvarat će se cijele obitelji, kao što je to bilo kod nacističkih logora i američkih logora za građane japanskog podrijetla tijekom Drugoga svjetskog rata.

U međuvremenu, istraživačka novinarka June Sarpong otišla je u Austin u Teksasu, gdje se sastala s aktivističkom skupinom istraživača koji prate *Spojna središta*. Njihov je voditelj John Bush, a

nazivaju se „Operacijom odspajanja“. Žele educirati američku javnost o rastućoj prijetnji takvih objekata.

„U Spojnom središtu u Ohiju ispriječila su nam se četiri naoružana stražara jer smo htjeli predati zahtjev o transparentnom objavljivanju dokumenata. U središtu u Arizoni uspjeli smo doći do jedne žene koja nas je obavijestila da se imena mnogih prosvjednika unose u bazu podataka u Spojnim središtima. Potvrdila mi je da, kada bismo odlučili organizirati prosvjed, odmah bi

arhivirali naša imena“, objasnio je Bush. June je poslije otišla i u Las Vegas, gdje se sastala sa Stewartom Rhodesom, stručnjakom za američki Ustav. Objasnio joj je kako trenutačna administracija američkog predsjednika ima nevjerovatne ovlasti. Vlada, ako želi, već sada može pritvarati Amerikance bez ikakvog sudskog procesa. Izvršni nalog od 11. siječnja 2010. godine unutar administracije predsjednika Obame govori o osnivanju Vijeća guvernera. U slučaju nacionalne krize, devet guvernera iz devet saveznih država i jedan iz Puerto Rica pretvorili bi Sjedinjene Države u karantenu od deset sektora. Oni bi preuzeli nadzor i nad svim ostalim političkim dužnosni-

cima. Ako predsjednik želi pritvoriti prosvjednike i ostale građane, njegovo kvislinško vijeće potpisat će bilo što. Problem je što izvršna vlast ima mogućnost da uporabi vojnu silu koja će nadjačati prava građana.

„BORAVIŠNO SREDIŠTE“ UTEKSASU

Istraga i dalje traje. Alex i Jesse došli su do objekta u Tayloru u Teksasu. Prostire se na zemljištu koje nadzire Ministarstvo obrane. Oko objekta su dvostruka zaštitna ograda, svjetiljke i bodljikava

Godine 2007. spojnih središta bilo je 42, a u zadnje četiri godine njihov broj povećan je za 30 novih. Oni koji se ne slažu sa stajalištima vlade mogu postati potencijalna meta praćenja. Sljedeći korak bit će proglašavanje policijskog sata i dovođenje vojske na ulice.

žica. Odmah kod glavnog ulaza prolazila je i željeznička pruga, kao što je bio slučaj i u logorima nacističke Njemačke, zaključio je Jesse. Alex mu je objasnio da tim objektima za pritvaranje ustvari

upravlja FEMA – Savezna agencija za upravljanje kriznim situacijama. Jesse je dugo kucao i obilazio prijemnu kućicu dok se konačno nije pojavila glasnogovornica objekta. Objasnila mu je da je riječ o običnom boravišnom središtu.

„Boravišno središte? Meni ovo izgleda kao zatvor. Nikada nisam vidio boravišno središte koje ima dvostruku zaštitnu ogradu kao u zatvoru“, odlučno je uzvratilo Jesse.

„Želimo zaštititi privatnost ljudi koji borave ovdje“, odgovorila je glasnogovornica. Rekla mu je da bi bilo najbolje da se sva pitanja o boravišnom središtu prosljede predstavnicima Imigracijske službe koja spada pod Ministarstvo domovinske sigurnosti. Bila je to za Jesseija još jedna potvrda da ovdje nije riječ o nekakvom dobroćudnom boravištu.

„Sve je to savršena priprema za uvođenje policijskog sata koji bi nastao zbog straha od pandemije koju planiraju. U vladinim dokumentima govori se o masovnoj pandemiji zbog koje bi umrli milijuni ljudi“, Alex je opisao Jesseiju mogući scenarij.

„Pandemija bi bila početak. Bio bi to izgovor da zatvore sve one koji bi se usprotivili policijskom satu. Nastala bi nacionalna kriza zbog smrtno bolesti pa bi na posljepku intervenirala vojska i vrata koncentracijskih logora tada bi se otvorila“, zaključio je Jesse. Shvatio je da je prikupio dovoljno dokaza koji govore u prilog tome da Sjedinjene Države planski postaju policijska država i zemlja koncentracijskih logora. Vrijeme je da se suoči s političarima koji su sudjelovali u izradi „H.R.634“, spornog zakona koji daje takve ovlasti Ministarstvu domovinske si-

gurnosti, čime su izdali američki narod. Otišao je u Washington.

SUOČAVANJE S KONGRESNIKOM

Prvo je posjetio ured kongresnika Jima Gerlacha iz Pennsylvanije. Njegov voditelj osoblja rekao je Jesseiju da će kongresniku biti drago da se sastane s njim. No, čim je Jesse rekao da želi razgovarati o logorima FEMA-e, dogodio se potpuni preokret. Nitko više nije mogao pronaći Gerlacha. Više nije bio u uredu. Izgledalo je kao da je kongresnik pobjegao glavom bez obzira kako bi izbjegao suočavanje s Jesseijem. To se dogodilo u oba slučaja kada je posjetio njegov ured.

„Upravo je otišao... ovaj... u svoju biračku jedinicu“, objašnjavala je tajnica Jesseiju. U nevjerici je slušao izgovore. Kongresnik kao da je htio pod svaku cijenu izbjeći intervju o logorima.

„Vidio sam neke tvrdnje na internetu o logorima. Znam da je kongresnik razgovarao s nekim ljudima u svojoj oblasti koji su mu odobrili da potpiše taj zakon. No, u skladu s ovim novim informacijama, možda bi ipak trebao razmotriti svoju odluku“, na posljepku mu se povjerio voditelj osoblja kongresnika Gerlacha.

Jesse je odlučio posjetiti kongresnika Stevea Cohena iz Tennesseeja, koji je također sudjelovao u izradi zakona. Odmah je počeo s rafalom pitanja.

„Ne gradimo te logore jer ne postoje. To je mašta nekih ljudi koji su zabrinuti zbog Marsovaca i ostalih stvorenja za koje oni smatraju da će se infiltrirati u naše društvo“, staloženo mu je objašnjavao kongresnik Cohen, pokušavajući sve to pri-

Istraživačka novinarka June Sarpong razgovara sa Stewartom Rhodesom, stručnjakom za američki Ustav, koji joj je objasnio da vlada planira pretvoriti Sjedinjene Države u karantenu od 10 regija

pisati suludim teoretičarima urote. No, Jesseja to nije omelo u naumu.

„Zašto se onda logori navode u zakonu ako ne postoje? Vidio sam ta mjesta. Bio sam kod objekta u Teksasu koji se naziva boravišnim središtem, a oko njega su postavljene zaštitne ograde. Glasnogovornica mi je rekla da ne može komentirati moja pitanja“, uporno je nastavio dok ga je kongresnik slušao s pokerskim licem. Jesse mu je tada pokazao sporni kongresni zakon u kojemu se govori o izgradnji logora FEMA-e.

„Mislim da se sada sjećam tog zakona. Mislim da se tu govori o izgradnji središta u slučaju katastrofa poput uragana Katrine. Dakle, tu nije riječ o koncentracijskim logorima“, bahato mu je objašnjavao Cohen.

„Dakle, tvrdite da u takvim objektima ljudi mogu slobodno ulaziti i izlaziti vani?“

„Upravo tako.“

Alex i Jesse došli su do objekta u Tayloru u Teksasu. Oko njega su dvostruka zaštitna ograda, svjetiljke i bodljikava žica. Odmah kod glavnog ulaza prolazila je i željeznička pruga, kao što je bio slučaj i u logorima nacističke Njemačke, zaključio je Jesse

„Međutim, u zakonu piše da će uporabu tih logora utvrditi ministar za domovinsku sigurnost. Objekt koji smo vidjeli u Teksasu ograđen je zaštitnom ogradom“, nezaustavljivo je uzvratio Jesse. Sada je shvatio kako funkcioniraju stvari u Washingtonu. Kongresnici izrađuju zakone zato što im je tako rečeno, zbog čega dobivaju novac za svoju biračku jedinicu. Dok potpisuju zakone moćnika iza scene, ne razmišljaju o posljedicama.

„Već smo dopustili našim izabranim predstavnicima da izglasaju različite zakone koji bi, navodno, trebali štititi mene i vas. Najgore je što sve to rade u ime nacionalne sigurnosti. Prije bih se sam suočio s opasnostima od kojih nas, navodno, štite, nego što bih izgubio svoju slobodu“, ljutito je zaključio Jesse na odjavi emisije.

Alex Jones i Jesse Ventura razgovaraju s glasnogovornicom objekta u Teksasu za koji ona tvrdi da nije riječ o zatvoru već o „boravišnom središtu“

Amanita muscaria, općepoznata kao muhara

SVETE GLJIVE I POTRAGA ZA SMISLOM

NADAHNUTI NJUJORŠKI BANKAR POSVETIO JE VEĆINU SVOG ŽIVOTA ETNOMIKOLOGIJI. BAVIO SE ISTRAŽIVANJEM ŠAMANSKIH PRAKSI KONZUMIRANJA GLJIVA S PSIHODELIČNIM I DUHOVNIM SVOJSTVIMA TE JE I SAM IMAO ISKUSTVO MISTIČNIH VIZIJA

Piše: Simon g. Powell © 2011.

Uređeni odlomak iz prvog poglavlja, "Sveto tlo", knjige "Rješenje u vidu psilocibina: Uloga svetih gljiva u potrazi za smislom"

PSILOCIBIN – SNAŽNI ENTEOGEN

Psilocibin, poznat i kao 4-PO-DMT, je takozvani metabolički prethodnik (eng. *prodrug*) klasičnog halucinogenog spoja psilocina, ili 4-HO-DMT (4-hidroksil-dimetiltriptamin). Psilocin je aktivni metabolit psilocibina, odgovoran za psihoaktivno djelovanje te droge. Obje droge spadaju u razrede indola i triptamina. Psilocibin proizvodi preko dvjesto vrsta gljiva, ponajprije one iz roda *Psilocybe*, kao što su *P. cubensis*, *P. semilanceata* i *P. cyanescens*, a navodno je izoliran i iz desetak drugih rodova. Skupno poznate kao psilocibinske gljive, obično ih se naziva "boomers" (u engleskom,

od "boom", što znači nagli porast, skok; op. prev.), "svete gljive", "magične gljive" ili, jednostavnije, "shrooms" (od eng. "mushrooms" za gljive). Posjedovanje, a u nekim slučajevima i korištenje, psilocibina ili psilocina kažnjivo je u većini država svijeta.

Zagovornici njegove upotrebe smatraju ga enteogenom (supstanca koja izaziva duhovna iskustva; op. p.) i sredstvom pogodnim za nadopunjavanje različitih praksi postizanja transcencije, uključujući meditaciju, psihonautiku i psihodeličnu psihoterapiju. Jačina i trajanje enteogenskog djelovanja psilocibinskih gljiva izrazito su varijabilni i ovise o vrsti ili kultiviranom

varijetetu gljive, doziranju, individualnoj fiziologiji te o okolnostima poput stanja uma i ambijenta. Nakon što ga se konzumira, psilocibin se brzo metabolizira u psilocin, koji zatim djeluje kao parcijalni agonist serotoninskih receptora HT_{2A} i 5-HT_{1A} u mozgu. Psihoaktivni učinci psilocibina najčešće traju od tri do osam sati, međutim pojedincima pod utjecajem psilocibina može se činiti da njegovo djelovanje traje mnogo dulje, jer ta droga može iskriviti percepciju vremena. Toksičnost psilocibina je mala i letalna doza kod oralnog uzimanja nije zabilježena. (Izvor: sa <http://en.wikipedia.org/wiki/Psilocybin>)

SVETO TLO

Dana 13. svibnja 1957. godine na popularnim stranicama časopisa *Life* objavljen je prekretnički članak koji će temeljito promijeniti Zapadni stav prema neobuzdanoj strani prirodnog svijeta. To je bilo prvo poznato osobno iskustvo jednog zapadnjaka koji je opisao izuzetne psihološke učinke izazvane gljivom koju su obožavali i štovali domorodački Meksikanci. Konzumacija meksičke svete gljive omogućavala je kontakt s bogovima, doživljavanje dubokih vizija i stjecanje mističnog znanja – ili su to barem bila najekstravagantnija vjerovanja domorodačkih Meksikanaca o gljivi o kojoj su antropolozi prvi put izvijestili u prvoj polovici 20. stoljeća.

U pretkolumbovskom razdoblju Azteci su tajanstvenu gljivu poznavali kao "božje tijelo" i svjedočili su o njezinoj božanskoj moći. Takvo obožavanje gljivi je osiguralo kulturni status među domorodačkim Meksikancima koji se održao usprkos nasilnim kulturološkim prevratima uslijed španjolskih osvajanja u 16. stoljeću. Dakle, iako je nekoć moćna kultura Azteka na posljetku bila uništena, sveta gljiva se tijekom španjolske okupacije i dalje koristila u Meksiku i oko njega. Pa ipak, usprkos legendarnim učincima te osebujne vrste gljive, tek je sredinom dvadesetog stoljeća jedan vanjski istraživač napokon

konzumirao gljivu i tako potvrdio njezinu navodnu duhovnu moć.

Iscrpno znanje o obožavanoj gljivi, koje se od vremena španjolskih osvajanja prenosilo isključivo usmenim putem, nalazilo se prvenstveno u rukama šamana, odnosno domorodačkih iscjelitelja, koji su ga ljubomorno čuvali i nisu bili skloni odavanju svojih botaničkih tajni autsajderima. Bojali su se, možda i opravdano, da će se nadnaravna moć svete gljive umanjiti ili koristiti u krive svrhe dobiju li nepouzdana bijeli ljudi pristup tom zanimljivom misteriju. Prema tome, članak iz 1957. godine objavljen u magazinu *Life*, u kojem je tajna gljive javno izložena, bio je dramatičan simbol prodora Zapada u taj

dugovječni kulturološki sigurnosni sustav. Sveta gljiva bila je istrgnuta iz svoje lokalizirane šamanske niše i predstavljena je Zapadnom svijetu putem masovnog tiska, s fotografijama u boji i crtežima uzoraka.

Usprkos izlaganju radoznalim očima Zapada, status meksičke gljive ostao je jednako uzvišen i privlačno nadnaravan kao i prije – možda čak i više, budući da je zapadnjačka psiha bila jednako zapanjena i zadivljena njezinim transcendentnim i vizionarskim djelovanjem kao što su to bili i lokalni Meksikanci. U sljedećim desetljećima oblak fascinacije psihodeličnom gljivom polako će se proširiti i nadviti izvan Meksika, dok se njezin magični utjecaj na posljetku ne proširi čak do Europe. No, u toj početnoj fazi svog iznenadnog rasta, neobična gljiva bila je isključivo meksički fenomen.

Na naslovnici tog znamenitog izdanja magazina *Life* stajao je jednostavan

Psilocybe mexicana na kojoj su rađeni prvi eksperimenti

naslov: "Otkriće gljiva koje uzrokuju neobične vizije". Bila je to prilično neobična tvrdnja sa stranica tradicionalno konzervativnog magazina. Članak je objavljen kao dio *Life*ove serije "Velike avanture" i napisao ga je R. Gordon Wasson, potpredsjednik bankarske tvrtke s Wall Streeta, koji je, zajedno sa suprugom Valentinom, trideset godina svog slobodnog vremena utrošio na istraživanja i stvorio novu znanstvenu disciplinu: etnomikologiju, koja se bavi kulturološkom i povijesnom upotrebom gljiva.

Etnomikologija je izrazito specijalizirana i naizgled je udaljena od problematike suvremene kulture. Tek je kroz pre-

dani rad Wassonovih – koji su saznali za svete meksičke gljive, pronašli ih i iskušali na samima sebi – Zapad saznao za psilocibin (tada još neimenovani sastojak gljive). Nakon što su otkrivene svete meksičke gljive, etnomikološka znanost iznenada je poprimila izrazito mističnu nijansu, koja joj je omogućila prodor u domene religije i psihologije. Također, pružila je novi poticaj čovjekovoj stalnoj potrazi za pristupom transcendentnom znanju, i nema sumnje da su Wassonovo otkriće i živopisan opis djelovanja psilocibina bili ključni za nastanak kulturološkog vala eksperimentiranja sa psihodelicima iz 1960-ih koje je uskoro uslijedilo. Štoviše, gljiva se također pokazala ključem za otkrivanje tajni svijesti i skrivenih bogatstava prirode. Teofanija (ukazivanje ili očitovanje boga ljudima; op. p.), um i stvarnost: sve te tri krajnje duboke teme susrele su se na neki način u upotrebi svete gljive.

Štoviše, gljiva se također pokazala ključem za otkrivanje tajni svijesti i skrivenih bogatstava prirode

No, prije nego zaronimo u dubinu, tko je bio taj Wasson, taj bankar-avanturist? I kako mu je pošlo za rukom prodrijeti u tajnu, psihodeličnu dimenziju Zemlje? Tko je on da donosi vijesti i znanje o svetoj gljivi zapadnom svijetu?

U stvari, Wassonov članak u magazinu *Life* tempiran je da koincidira s objavom njegovog velikog djela, knjige od dva sveska pod naslovom *Gljive, Rusija i povijest*, čiji je koautor bila njegova supruga Valentina. To djelo u potpunosti razotkriva Wassonovo dugotrajno zanimanje za kulturološku upotrebu gljiva, kao i to kako se, na posljetku, našao na vratima percepcije, vratima na kojima je pisalo – "psilocibin".

Sa samo 512 ručno izrađenih primjeraka, ta raskošno uvezana i tiskana, knjiga *Gljive, Rusija i povijest* (Pantheon, New York, 1957.) pravo je umjetničko djelo. Zaista, krajem 1970-ih vrijednost primjerka te knjige dosegla je cijenu od 2.500 dolara, tako da je to tada bila najvrjednija knjiga živućeg autora. To

je knjiga izrazito izgrađenog, živopisnog stila, koji odražava ljubav prema etnomikologiji koju su u sebi nosili Wassonovi. Predstavlja sažetu mudrost izvučenu iz njihovih opširnih istraživanja uloge koju su različite gljive imale u različitim kulturama, a kulminira njihovim otkrićem obreda sa svetom gljivom koji se još uvijek izvode u Meksiku – otkrićem dovoljno važnim da opravda poseban izvještaj na pristupačnijim stranicama magazina *Life*.

PUTOVANJE POČINJE

Događaj zbog kojeg su Wassonovi krenuli u svoj “pohod na gljive” bio je jednostavan, gotovo trivijalan, no ipak dovoljan da ih potakne na tri desetljeća dugo, dragocjeno istraživanje.

Svi oni svjedočili su o nomadskim pastirima koji su imali stada sobova i koji su ritualno konzumirali gljive muhare (njihovo jedino opojno sredstvo) kako bi stupili u kontakt s duhovnom dimenzijom

Wassonovi su se vjenčali 1927. godine i jednog dana, tijekom njihovog mjeseca, odlučili su prošetati se po gorju Catskills kraj New Yorka. U jednom trenutku, tijekom šetnje, Valentina, koja je po rođenju bila Ruskinja, zaustavila se da ubere šumske gljive, oduševljena slučajnim pronalaskom. Njezin se suprug, s druge strane, vjeran svom anglosaksonskom porijeklu, zgrozio nad supruginim živim interesom za gnusne, smrtonosne gljive, pogotovo jer ih je namjeravala kasnije skuhati i pojesti. Napokon, zar nisu sve te izrasline otrovne i treba ih izbjegavati kao kugu? Sve očajniji, R. Gordon Wasson zamislio je kako će se sljedećeg jutra umjesto u ženu probuditi uz – leš.

Ta naglašena i duboko ukorijenjena razlika u njihovom stavu prema kulinarskim vrijednostima gljiva navela ih je da naslute kulturološki jaz: da postoje mikofobični ljudi (razboriti mrzitelji gljiva poput Anglosaksonaca) i mikofilni ljudi (lakomisleni ljubitelji gljiva). Nadalje, Wassonovi su zaključili da moraju postojati povijesni razlozi za te dijametralno suprotne tradicije, ne uslijed razloga kao što je dostupnost hrane, nego zbog kulturo-

loških i psiholoških faktora. Tako su Wassonovi započeli svoje akademsko istraživanje te neobične kulturološke anomalije. Od početka im se obadvojima činilo da je u to na stanoviti način umiješana religija.

Intuicija im se pokazala točnom. Istraživanje je uskoro otkrilo sibirsku kulturološku povijest gljive *Amanita muscaria*, poznate i kao gljiva muhara. To je jesenska gljiva izuzetnog izgleda, crvena s bijelim točkama, koja raste diljem sjeverne hemisfere i često se šarmantno prikazuje u ilustracijama koje ukrašavaju dječje knjige. Doista, tvrdilo se da je na Lewisa Carrolla utjecalo poznavanje sibirskoga korištenja gljive muhare te da je te informacije u velikoj mjeri iskoristio u svojoj knjizi *Alice u*

se kao veza s primitivnom religijom, baš kao što su Wassonovi u početku predvidjeli, i uskoro im je postalo jasno da su psihoaktivne gljive bitan aspekt kulturološke povijesti.

ODZVANJANJE ŠAMANSKOG BUBNJA

Od vremena cara Petra Velikog (1672.-1725.), poluotok Kamčatka, najistočniji dio ruskog Sibira, posjećivali su putnici, politički izgnanici, istraživači, trgovci krznom i antropolozi. Svi oni svjedočili su o nomadskim pastirima koji su imali stada sobova i koji su ritualno konzumirali gljive muhare (njihovo jedino opojno sredstvo) kako bi stupili u kontakt s duhovnom dimenzijom. Sama riječ “šaman” potječe od sibirске, tj. tunguske riječi *saman*, što znači “vrač”, “čarobnjak”, “liječnik”, “stvaralac ekstaze”, “posrednik između ljudskog i nadnaravnog svijeta”.

Sibirski uživatelj gljive muhare osušio bi gljive na suncu i konzumirao ih ili same ili pomiješane s mlijekom ili vodom. Ako bi ih se konzumiralo same, gljive bi najprije bile navlažene u ustima žena, koje bi napravile nešto poput kuglice, koju bi šaman zatim progutao. Učinci koje je izazivalo konzumiranje te gljive obuhvaćali su grčenje mišića, delirij, vizualne halucinacije, iskrivljavanje percepcije veličine, osjećaje nadljudske snage i percepciju kontakta s numinoznom (božanskom; op. p.) dimenzijom, s tim da je za šamana najvažniji bio ovaj posljednji učinak, jer jedan od njegovih glavnih zadataka bilo je stupanje u dodir s duhovnom domonom i stjecanje nadzemaljskog znanja radi dobrog zdravlja njega i njegovog plemena.

Međutim, najbizarniji aspekt te šamanske tradicije bila je navika pijenja urina. Sibirski su nekako otkrili da aktivni sastojak gljive prolazi kroz tijelo bez metaboliziranja i da pijenje urina “pojačano” muharom produljuje stanje opijenosti. Možda su Sibirski za tu neobičnu činjenicu saznali promatranjem sobova, koji ne samo da su, navodno, sami s velikim tekom jeli muhare nego su jednaku strast imali i prema ljudskom urinu – toliku da su sibirski pastiri stada sobova smatrali opasnim mokriti na otvorenom!

Ta prilično uznemirujuća i bljutava praksa pijenja psihoaktivnog urina po-

Slavni članak u *Life* magazinu iz 1957. godine bio je ilustriran ovom slikom curenjara (iscjeljiteljice) Eve Mendez na ceremoniji svetim gljivama

zemlji čudesu, u kojoj, možda se sjećate, Alice gricka gljivu koja potom promijeni njezinu veličinu.

U usporedbi sa psilocibinskom gljivom, psihoaktivnost muhare je mnogo slabija, iako je zbog prisutnosti alkaloida zvanog muskimol i ona potencijalni enteogen. Usprkos enteogenskoj inferiornosti muskinola u odnosu na psilocibin, kulturološka uloga i upotreba muhare među sibirskim šamanima je neosporna, i Wassonovi su otkrili mnoštvo literature koja svjedoči o toj činjenici. Gljiva muhara pokazala

primila je veći značaj u Wassonovom kasnijem djelu u 1960-ima, jer je pije-
nje urina spomenuto u Rg-vedi, drev-
nom indijskom svetom spisu. Napisana
na sanskrtu i na temelju usmenih pre-
daja Indoeuropljana, koji su se prije
otprilike 3.500 godina doselili u dolinu
Inda, Rg-Veda je utjecala na razvoj hin-
duizma. Od tisuću svetih himni u Rg-
Vedi, preko sto ih je posvećeno božan-
skoj biljci somi i njezinom spektaku-
larnom djelovanju. Budući da se u tim
himnama koje glorificiraju somu jasno
aludira na pijenje urina, Wasson je za-
ključio da je sveta soma koju su oboža-
vali drevni Indoeuropljani u stvari bila
gljiva muhara.

PREDAJA O GLJIVAMA

Čini se da šamanska upotreba gljive
muhare kod primitivnih Sibiraca seže
daleko u povijest, jer različite legende
govore o njezinim mitološkim izvorima.
Na primjer, korjačka legenda govori o
junaku po imenu Veliki Gavran koji je
mogao steći golemu snagu jedući esen-
cije koje mu je davao bog Vahijinin.
Pljujući na zemlju, Vahijinin je poticao
rast potrebnih esencija, a to su bile gljive
muhare sa svojom sposobnošću pruža-
nja nadnaravne snage i mudrosti.

Wassonovi su pretpostavljali da je upra-
vo ta arhaična šamanska praksa konzumiranja
gljive muhare, koja je tako do-
bro iskazana u legendama i mitologiji,
na poslijetku dovela do pretkršćanskih
mikofobičnih tabua usmjerenih na je-
denje gljiva, koje i dalje bjelodano dije-
le narodi koji žive oko obala Sjevernog
mora. Drugim riječima, budući da su
gljivu muharu koristili uglavnom šama-
ni u ritualnom kontekstu, kulturološke
zabrane i tabui su se najvjerojatnije raz-
vili kako bi spriječili druge da razuz-
dano koriste njezinu neobičnu moć.
To bi bilo sasvim razumljivo. Jednako
je moguće da su se putem migracija i
osvajanja proširile dezinformacije o pra-
voj prirodi djelovanja te gljive. Putem
tih tipičnih kulturoloških mehanizama,
psihoaktivna gljiva muhara postupno je
stekla mitski status, i to joj je zajamčilo
kulturološku besmrtnost, dok su se in-
formacije o njoj u legendama prenosile s
generacije na generaciju.

Šamanska upotreba gljive muhare raširi-
la se iz Rusije, i dok su neki narodi zazi-
rali od te gljive, drugi su prigrlili njezine
učinke. Nisu samo arijski narodi koji su

prije 3.500 godina migrirali prema jugu
u dolinu Inda donijeli sa sobom vjerski
kult obožavanja some. Nešto kasnije,
oko tisuću godina prije Krista, nalazimo
umjetničke prikaze gljiva na švedskim,
norveškim i danskim predmetima iz
brončanog doba. Na brončanim arte-
faktima poput oštrica nalaze se motivi s
gljivama (općenito stilizirani kao profili
gljiva) koji prikazuju gljive na način koji
sugerira da se radilo o predmetu obo-
žavanja. Budući da Skandinavija obilu-
je gljivama muharama, za te motive se
smatra da predstavljaju kult obožavanja
muhare sličan onima u Sibiru.

Osim sibirskog folklora, i mnoge eu-
ropske narodne priče svjedoče o eni-
gmi gljive muhare i odražavaju daleke
kulturološke poveznice iz prošlosti.
Priče s područja bivše Jugoslavije nad-

Slika Gordona Wassona objavljena u Life
magazinu

naravno porijeklo gljive smještaju da-
leko u prošlost, u vrijeme pretkršćan-
skih bogova prirode. Legenda kaže da
je Votan, glavni među bogovima te
moćan čarobnjak i iscjelitelj, jahao na
svom čarobnom konju prirodom kada
su ga iznenada napali i počeli progoni-
ti demoni. Dok je bježao, njegov konj
je galopirao tako brzo da mu je iz usta
izlijetala zakrvavljena pjena. Gdje god
bi ta krvava pjena pala, niknule su mu-
hare. Mađari su gljivu muharu nekoć
zvali *boland gamba* ili "luda gljiva". Au-
strijanci i Nijemci govorili su o "buda-
linoj gljivi" i običavali su na određeno
ponašanje odgovarati frazom: "Jesi li se
najeo ludih gljiva?"

Wassonovi su također analizirali širok
spektar riječi koje su se koristile za opi-
sivanje gljiva u različitim kulturama te
metafore latentne u značenju tih riječi –
poput engleske riječi "toadstool", na pri-
mjer, pri čemu je *toad* zloglasno biće iz
mitova i folklora. Wassonovi su također
pretpostavili da se "muha" u imenu glji-
va muhara ne odnosi na njezino pretpo-
stavljeno insekticidno djelovanje, nego
na uobičajenog kukca koji se povezivao
s demonskom moći (Belzebub je "bog
muha"), te je stoga, iz straha, povezan s
tajanstvenom gljivom.

Ukratko, Wassonovi su otkrili golemu
kulturološku raširenost predaja o gljiva-
ma koja nagovještuje njihovo zajednič-
ko porijeklo. Činilo se da je najvjerojat-
niji začetnik tih predaja upravo psihoak-
tivna gljiva muhara.

NAVODI O SVETOJ MEKSIČ- KOJ GLJIVI

Godine 1952. jedan poznanik Wasso-
novih, istaknuti pjesnik i povijesni pi-
sac Robert Graves, napisao im je važno
pismo u kojem ih obavještava o navod-
nom tajnom kultu gljive koji još uvijek

***Čini se da šamanska
upotreba gljive muhare
kod primitivnih Sibira-
ca seže daleko u povi-
jest, jer o njezinim mit-
skim izvorima govore
različite legende***

postoji u Meksiku. Graves je u svoje
pismo uključio izrezak iz kanadskog
farmaceutskog časopisa u kojem se ra-
spravljalo o pronalascima do kojih je
godinama ranije došao Richard Evans
Schultes. Ispostavilo se da je Schultes, je-
dan od vodećih svjetskih etnobotaniča-
ra, povezan s Harvardom, godine 1938.
ustanovio da je vrsta gljive zvana *Pana-
eolus* sveta žrtvena gljiva koju navodno
koriste meksički Indijanci. U to vrijeme
Schultes je bio identificirao samo tu jed-
nu enteogensku vrstu; i iako je nekoli-
ko Europljana svjedočilo meksičkom
obredu sa svetom gljivom, autsajderima
nije bilo dopušteno konzumiranje same
gljive. To je značajno, zato što bez osob-

nog iskustva psilocibinske gljive čovjek ne može govoriti o njezinom djelovanju, tako da ta rana antropološka opažanja nisu pobudila posebno zanimanje.

Nakon što su Wassonovi saznali za te intrigantne činjenice, naoružanima, kao što su bili, opsežnim znanjem o povijesti gljive muhare i s njom povezanom tradicijom, bilo im je sasvim prirodno da prihvate Gravesove istraživačke smjernice i usmjere svoju pozornost na Meksiko. Ako se obredi s gljivama i dalje prakticiraju, oni će biti svjedočanstvo o šamanskom korištenju gljiva koje nije ograničeno na stranice povijesti.

Pred očima su mu se razvijale vizije – vizije toliko intenzivne i duboke da su prodrle u neizrecivo područje vjerskog misticizma

Preko svojih suradnika Wassonovi su se uskoro našli u živoj korespondenciji s Eunice Pike, američkom studenticom lingvistike i prevoditeljicom Biblije (drugim riječima, misionarkom; op.a.) koja je preko petnaest godina živjela s Indijancima Mazatec u Huautli u Meksiku. Pošto se upoznala s domorodačkim običajima i vjerovanjima o određenim svetim gljivama, bila je više nego spremna podijeliti svoje znanje s Wassonovima.

Pike je u pismu informirala Wassonove da je jedan indijanski dječak gljivu nazvao darom od Isusa, čak krvlju Kristovom. Indijanci su također rekli da pomaže "dobrim" ljudima, ali ubija "loše ljude" ili ih učini ludima. Nadalje, Indijanci su bili sigurni da im se, dok su pod utjecajem gljive, obraća Isus. Svatko koga je Pike pitala složio se da im se uz pomoć gljive pruža pogled u sam raj.

Tvrđnje Indijanaca, osim što su istaknule integraciju kršćanske vjere u domorodačku indijansku kulturu, također su ukazale na to da gljiva ima izrazito snažan psihološki učinak, sposoban za izazivanje radikalnih promjena svijesti koje su i dalje razmjerno nepoznate zapadnoj znanosti.

Također je bilo jasno da je uobičajen šamanov postupak bio da pojede gljivu u

ime drugoga, obično kako bi ga izliječio, s obzirom da je to klasična društvena uloga šamana u većini svjetskih domorodačkih društava.

Wassonovi su u pismu koje im je poslala Pike osjetili da je pred njima dosta veliko otkriće i odlučili su čim je prije moguće otputovati u Huautlu, a 1953. godine to su i učinili. Pored toga, također su shvatili da, sudeći po opisu koji im je dala Pike, gljiva koju koriste ti Indijanci nije vrsta *Panaeolus* koju je ranije identificirao Schultes. To je bio još jedan razlog za promptnu akademsku istragu.

Sibirski šamanizam ostavio je dubok trag na rad Gordona Wassona

SVE BLIŽE CILJU

U kolovozu 1953. godine Wassonovi su uspjeli dogovoriti sastanak s meksičkim *curanderom*, ili šamanom, a to je bilo postignuće samo po sebi jer Indijanci nisu bili skloni razgovarati o gljivi sa strancima. Pod izgovorom da žele nadnaravno nadahnute vijesti o svom sinu, Wassonovima je dopušteno da sudjeluju u obredu tijekom kojeg će šaman pojesti svete gljive

kako bi dobio zatražene informacije. Nažalost, šaman je bio jedina osoba kojoj je bilo dopušteno da konzumira gljivu, i Wassonovi nisu imali izbora nego da ostanu neinicirani.

Šaman je, pod utjecajem psilocibina, iznio tri pretkazanja o njihovom sinu – pretkazanja koja je Wasson tada prihvatio iz pristojnosti, jer nije imao pravi uvid u latentnu sposobnost psilocibina da izazove vidovitost. Njegov interes je, na posljepku, bilo najviše akademski, i bio je krajnje skeptičan prema bilo kakvim nadnaravnostima. Kako se kasnije ispostavilo, sva tri šamanova pretkazanja su se ostvarila,

i Wassonu je to bilo neobjašnjivo. Je li to bila slučajnost? Ili je to bio istinski primjer paranormalnog? O čemu god da se radilo, tajanstvene gljive zahtijevale su pomnije istraživanje, jer činilo se da skrivaju još mnogo zanimljivosti. Iscrpno svjedočanstvo o tom obredu s konzumiranjem gljive bilo je kulminacija knjige *Gljive, Rusija i povijest*, iako je, baš kada je knjiga trebala ići u tisk, u lipnju 1955. godine, ostvaren novi važan napredak. U stvari, to je bila prekretnica koja je označila akademsku karijeru Gordona Wassona. Također, proizvela je još jedno poglavlje njegove knjige i plodonosni članak za magazin *Life*.

Naime, sredovječni njujorški bankar/etnomikolog postao je prvi poznati zapad-

njak koji je hotimično konzumirao svete meksičke gljive i doživio njihovu enteo-gensku slavu.

EKSPLOZIJA MISTERIJA U LIFEU

Wasson je čitateljima magazina *Life* ispričao kako je, duboko na meksičkom jugu, u malenom selu u Oaxaci, još jednom zadobio povjerenje lokal-

Maria Sabina, šamanka u malom selu Oaxaca, duboko na meksičkom jugu, pod čijim vodstvom je Gordonu Wassonu konačno bilo dozvoljeno da kuša svete gljive

nog šamana – žene po imenu Maria Sabina – pod čijim vodstvom mu je bilo dozvoljeno da kuša svete gljive. Poput svih dobrih empiričara, Wasson je bio odlučan u namjeri da zadrži stav objektivne neutralnosti i suzbije bilo kakve snažne psihološke učinke kako bi mogao što objektivnije proučiti prirodu obožavane promjene svijesti koju izaziva gljiva. No, ma koliko plemenita bila takva nastojanja, u susretu s moćnim enteogenima obično se pokazuju uzaludna, kada je čovjek prisiljen da se potpuno prepusti novonastaloj sveobuhvatnoj promjeni procesa mišljenja. Dok je Wasson ležao u tamnoj kolibi, latentna moć u gljivi postupno mu se razotkrila. Pred njegovim očima prostirale su se vizije – vizije toliko intenzivne i duboke da su prodrle u neizrecivo područje vjerskog misticizma. Počele su kao živopisno obojeni umjetnički motivi uglastog karaktera, kakve nalazimo na tkaninama i tepisima. Potom su se vizije razvile u blistave palače i vrtove popločene dragim kamenjem. U jednom trenutku Wasson je ugledao veliku mitološku zvijer kako crta kraljevsku kočiju. Još kasnije činilo mu se kao da se njegov duh oslobodio ograničenja njegova fizičkog tijela te se našao kako lebdi u zraku, promatrajući goleme planine

koje su se dizale u nebesa. Wasson je priznao da su prizori bili toliko oštri i jasni, kao da su stvarniji od bilo čega što je prije vidio svojim očima, nešto slično arhetipovima u platonskoj domeni ideja.

U *Gljivama, Rusiji i povijesti* Wassonov opis njegova vizionarskog iskustva eksplicitniji je nego u članku objavljenom u magazinu *Life*. Ono što je započelo kao jedinstveni etnomikološki rad, dodirujući se drevnog sibirskog šamanizma, sada se preobrazilo u osobno svjedočanstvo mističnog iskustva. Budući da dolazi od čovjeka čiji su interesi inače u svijetu financija, to je doista izuzetan tijek događaja, posebno i zbog toga što nije bio previše religiozan.

Čitatelji članka u magazinu *Life* također su izviješteni o tome što su sami meksički Indijanci imali reći o gljivi. Indijanci su tvrdili da vas gljiva "odvođa na mjesto na kojem je Bog." O gljivi su uvijek govorili s divljenjem i strahopoštovanjem.

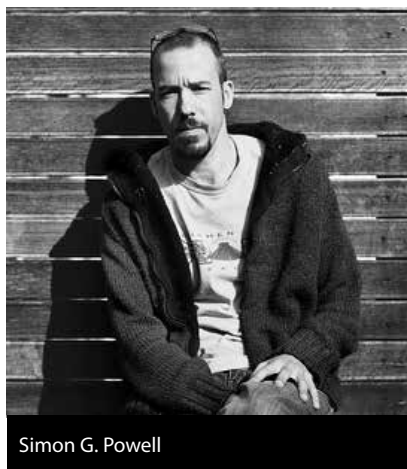
To nije bila neka uobičajena droga, poput alkohola, koju čovjek uzima bez oklijevanja kako bi utopio svoju bol i umrtvio svoju percepciju stvarnosti. Baš suprotno, domorodački šamani gljivu su koristili kako bi liječili i prorokovali.

se da taj kulturni fenomen prikaže u svjetlu poštovanja kakvo zaslužuje. Nijedan Indijanac nije svetu gljivu jeo lakoumno i radi uzbudjenja; umjesto toga, govorili su da je njezino konzumiranje *muy delicado*, to jest opasno. Kao izuzetno nadahnut čovjek, Wasson nije bio samo prvi zapadnjak koji je dokumentirao iskustvo psilocibina nego i prvi koji je pokušao opisati njegovo zagonetno djelovanje u psihološkim okvirima, i njegova empirijska opažanja valjana su i dandanas. Izvanredna je pomisao da bi, da on nije imao takvo duboko duhovno iskustvo, ili da se njegov um nije mogao nositi s navalom dijaloga s vizijama, meksička gljiva mogla sasvim lako ostati fenomen nepoznat do današnjeg dana.

Usprkos velikom zanimanju koje je pobudio njegov članak, Wasson je kasnije odlučio, možda i mudro, distancirati se od psihodelične kulture iz 1960-ih, koja se vrtjela oko sintetičkog LSD-a.

Umjesto toga, posvetio se istraživanju uloge gljive muhare u drevnim indoeuropskim kultovima some. Također, dao je izuzetan doprinos našem znanju o upotrebi psilocibinskih gljiva u civilizacijama Azteka i Maja u drevnoj Srednjoj Americi.

Wasson je bio prisno upoznat sa svetim indijanskim tradicijama i trudio se da taj kulturni fenomen prikaže u svjetlu poštovanja kakvo zaslužuje. Nijedan Indijanac nije svetu gljivu jeo lakoumno i radi uzbudjenja

Simon G. Powell

Wasson je bio prisno upoznat sa svetim indijanskim tradicijama i mučio

O AUTORU

Simon G. Powell je pisac, glazbenik, filmski producent i scenarist iz Londona. Nakon što je 1992. godine diplomirao na University Collegeu u Londonu, pretrpio je dulji napad "psilocibinske groznice" izazvane pretjeranim konzumiranjem gljiva sa psilocibinom. To ga je navelo da napiše niz knjiga, uključujući *Darwinov nedovršeni posao* (*Darwin's Unfinished Business*), čije objavljivanje se planira početkom 2012. godine. Scenarist je i redatelj DVD-filma *Metanoja – nova vizija budućnosti* (*Metanoia: A New Vision of Nature*). Trenutačno piše za Earth 2 Channel. Posjetite njegov website na adresi <http://www.thepsilocybinsolution.com>.

ANTIBIOTICI – PROBIJANJE MJEHURA OD SAPUNICE

MASOVNA UPOTREBA ANTIBIOTIKA, U KOMBINACIJI S CJEPIVIMA, DOVELA JE DO OPĆEG UGROŽAVANJA IMUNOLOŠKOG SUSTAVA I OSJETLJIVOSTI NA BOLESTI, KAO I DO RAZVOJA SUPERINFJEKCIJA KOJE SU OTPORNE NA ORTODOKSNE TRETMANE.

Viera Scheibner, PhD © 2011.

E-mail: viera.scheibner@gmail.com

Website: <http://www.vierascheibner.com>

Kad je penicilin 1950-ih uveden u masovnu upotrebu, slavili su ga kao čudesni lijek za sve infekcije. Međutim, većina ljudi nije svjesna da se čudo penicilina zamalo nikada nije dogodilo. Prema Caldwellu (2008.), kad se bakteriolog Alexander Fleming vratio s odmora i primijetio razorno djelovanje plijesni *Penicillium* na njegovu zdjelicu s kulturom bakterija *Staphylococcus*, kasnije je otkrio da ne može ponoviti taj pokus. Drugi bakteriolozi širom Europe, Amerike i svijeta iz zabave su ga pokušavali ponoviti. Ubacivali su *Penicillium* u zdjelice s razmnoženim stafilokokom, ali ništa se nije događalo. U tom prvom «pokusu», kad je Fleming otišao na odmor u kolovozu 1928., zdjelica s hranjivim supstratom prošaranim stafilokokom bila je slučajno ostavljena izvan inkubatora, i *Penicillium* je slučajno dospio u nju kroz otvoren prozor iz laboratorija na katu ispod i zagadio zdjelicu.

«Do tog izvanrednog otkrića zapravo je došao Ronald Hare, pomoćnik profesora Fleminga i kasnije profesor bakteriologije na St. Thomasu», istaknuo je Caldwell. Hare je, provjerivši londonske meteorološke podatke za ta dva tjedna u kolovozu 1928., «otkrio da je postojalo razdoblje od devet dana neuobičajeno niskih temperatura» koje je pogodovalo rastu plijesni *Penicillium*. Optimalna temperatura za rast plijesni *Penicillium* je 25 °C, dok je za *Staphylococcus* 35 °C. Davno prije profesora Fleminga i drugih, Ernest Duchesne, 23-godišnji fran-

cuski student medicine, 17. prosinca 1897. izložio je i obranio svoju dizertaciju pod naslovom «Doprinos proučavanju vitalne konkurencije među mikroorganizmima: antagonizam između plijesni i mikroba» (Duckett, 1999.). Velik dio njegovog rada 1942. godine potvrdili su Chain, Florey i Jennings, koji su identificirali patulin – antibiotik koji stvara *Penicillium glaucum* – i njegove učinke protiv gram-pozitivnih i gram-negativnih bakterija. Barem od 1500. pr. Kr. gljive, pivski kvasac i plijesni koristili su se za liječenje inficiranih rana.

VARIJACIJE TEMPERATURE I IMUNOLOŠKA REAKCIJA

U mom komentaru na Caldwellov rad, objavljenom u *British Medical Journalu*, napisala sam da su istraživači 1960-ih i 1970-ih intenzivno proučavali djelova-

nje temperature na rast i dinamiku raznih mikroorganizama kao što su *Escherichia coli*, zlatni stafilokok, *Streptococcus*, *Salmonella* i *Neisseria* (Scheibner, 7. siječnja 2009.).

Mackowiak (1981.) je pregledao brojne studije o odnosu između tjelesne temperature i otpornosti na infekcije i o djelovanju fizioloških varijacija u temperaturi na imunološku reakciju viših životinja i na same patogene mikroorganizme. Nije važno što se događa u Petrijevoj zdjelici: bit je u onome što se događa *in vivo*.

Mackowiak piše:

«Kod bakterija postoji velika varijacija s obzirom na optimalnu temperaturu za rast i temperaturni raspon u kojemu se mogu uspješno razmnožavati. Bakterije se mogu podijeliti u tri arbitrarne grupe: psihrofilne, mezofilne i termofilne

bakterije. Skoro sve bakterije koje su patogene za ljude spadaju među mezofilne. Iz očiglednih razloga, tj. njihove superiorne sposobnosti prilagodbe, rastu i razmnožavaju se unutar našeg fiziološkog temperaturnog raspona od 33 °C do 41 °C. Na primjer, rast bakterija *Escherichia coli* brzo se povećava kako se od donjeg kraja temperaturnog raspona za preživljavanje približava optimalnoj temperaturi za rast bakterija, a nakon toga strmo pada kako se temperatura penje iznad optimuma za rast.»

Mackowiak je napisao da kada su kulture *E. coli* bile izložene temperaturi od 45 °C kroz pet sati i zatim raspršene u destiliranoj vodi, bakterijske stanice nabrekle su i izobličile se, i lako ih je uništio lizosom (iz bjelanjka jajeta). Isto se dogodilo s rodovima *Streptococcus*, *Neisseria* i drugim bakterijama koje su testirali.

Osim toga, prema Mackowiaku, rani istraživači utvrdili su da takvi mikroorganizmi postaju jače osjetljivi na bakterijske učinke normalnog seruma, antibiotika i deterdženata kad se temperatura poveća iznad 37 °C.

Yersinia pestis (mikroorganizam koji prenose buhe, uzročnik kuge) razvio je labavu ovojnicu koja sadrži antigene – što je mehanizam prilagodbe, jer se čini da ta ovojnica povećava otpornost na fagocitozu kad se uzgaja pri 37 °C, ali taj organizam nema spomenutu ovojnicu kad se uzgaja na 28 °C (tjelesna temperatura buhe). Slično tome, utvrđeno je da se stopa degradacije RNK kod mezofilnih bakterija linearno povećava s porastom temperature.

Druge studije koje navodi Mackowiak demonstrirale su djelovanje subletalne hipotermije na metaboličku aktivnost patogenih bakterija kroz opće smanjenje kataboličkih aktivnosti i smanjeno stvaranje određenih krajnjih produkata povezanih s metabolizmom glukoze.

Klinička relevantnost tih ranih otkrića vrlo je značajna i očigledna. Standardni ortodoksni tretman za infekcije – davanje antibiotika i istovremeno smanjivanje temperature – u najmanju je ruku kontraproduktivan. Što je još gore, potiče rast i opću vitalnost patogenih organizama i njihovu sposobnost da razviju otpornost na antibiotike i druga farmaceutska sredstva.

Nažalost, najvažniju lekciju iz početnog neuspjeha penicilina nismo naučili ni poslušali. Zbog kroničnog, posvemaš-

njeg nedostatka mudrosti kod *Homo sapiensa*, također poznatog kao «*Homo stupidissimus*», čudo antibiotika, baš kao što je bilo i s čudom sulfonamidnih lijekova, pretvorilo se u pravu noćnu moru. Enormna količina istraživanja i empirijskih/kliničkih informacija prikupljena je tijekom desetljeća od 1950-ih. Mnogo toga neosporno je negativno i predstavlja dovoljan razlog da zatražimo prestanak upotrebe bilo kakvih antibiotika. Moramo postaviti pitanje zašto su standardne ortodoksne procedure tako kontraproduktivne i neznanstvene.

ŠTETNI UČINCI ANTIBIOTIKA

Na uputama o lijeku priloženim uz antibiotike navedene su brojne reakcije. Umjesto da citiram desetke tisuća istraživačkih radova, iznijet ću sažetak primijećenih reakcija onako kako su nabrojane na informacijama o proizvodu za razne antibiotike.

Osim što stvaraju brojne bakterije i druge mikroorganizme otporne na antibiotike, antibiotici imaju mnoštvo neželjenih djelovanja, uključujući gastrointestinalne probleme (mučninu, proljev, crijevnu kandidijazu, kolitis, uključujući pseudomembranozni kolitis i hemoragični kolitis), i također uništavaju dobre crijevne mikroorganizme.

Dovode do razmnožavanja sojeva koji luče toksine, posebno kod *E. coli*. Nuspojave uključuju: hipersenzitivnost (alergije) kod tretiranih ljudi i životinja; umjeren porast jetrenih transaminaza AST i/ili ALT; hepatitis i kolestatsku žuticu; oštećenje krvnog i limfnog sustava (anemija, trombocitopenijska purpura, eozinofilija i leukopenija, uključujući tešku neutropeniju i agranulocitozu, te produženo vrijeme krvarenja i protrombinsko vrijeme).

Nuspojave povezane sa središnjim živčanim sustavom uključuju hiperkineziju, vrtoglavicu i konvulzije (posebno kod pacijenata s narušenom funkcijom bubrega). Reakcije preosjetljivosti uključuju eritematozni makulopapularni osip, svrbež i urtikariju, multiformni eritem i Stevens-Johnsonov sindrom, toksičnu epidermalnu nekrolizu, bulozni ekfolijativni dermatitis i akutnu generaliziranu egzantematoznu pustulozu (AGEP), angioneurotski edem, anafilaksu, serumsku bolest, hipersenzitivni vaskulitis i intersticijski nefritis.

Pod razno, navedeno je površinsko obojenje zuba.

RANA OTKRIĆA O PENICILINU I NOVIM ANTIBIOTICIMA

Posebno u početku, prijavljeni su mnogi smrtni slučajevi pacijenata koji su primali penicilin (Coleman i Siegel, 1955.), a kasnije i druge antibiotike.

Članak Colemana i Siegela također je nehotice pokazao značajne učinke submolekularnih (homeopatskih) doza antibiotika i praktičnu nemogućnost sterilizacije čak ni pomoću najdjelotvornije opreme za sterilizaciju (npr. autoklava). Praktično odmah postalo je očigledno da svi mikroorganizmi razvijaju otpornost na sve stare i nove antibiotike, i umjesto da prekinu upotrebu svih antibiotika, mikrobiolozi su pokrenuli utrku u stvaranju sve većeg i većeg broja (štetnih) antibiotika širokog spektra. Popis razvijenih antibiotika gotovo je beskrajan.

Beznadnost situacije možda najbolje ilustrira članak objavljen u *Weekend Australianu* (Cribb, 1991.), koji sadrži sljedeće citate:

«Jedan vodeći australski mikrobiolog... upozorio je da se soj zlatnog stafilokoka, koji je otporan na sve glavne antibiotike

Standardni ortodoksni tretman za infekcije – davanje antibiotika i istovremeno smanjivanje temperature – kontraproduktivan je

osim jednog, sada proširio po australskim bolnicama»; «Gotovo se čini da za svaki novi antibiotik koji otkrijemo mikrobi pronađu dva ili tri načina da mu se odupru»; «Jedno od zapanjujućih... otkrića je da mnogi uobičajeni tretmani zapravo mogu pomoći mikrobima da šire svoju otpornost»; i «Naš veliki strah je da ćemo se, postanu li otporni na vankomicin i srodne lijekove, opet vratiti tamo gdje smo bili prije otkrića penicilina.» Mikrobiolog je završio riječima: «U međuvremenu, možemo se samo nadati i moliti da ne razviju otpornost na vankomicin i bilo koji novi antibiotik koji bismo mogli otkriti.»

Bez obzira na upitnu djelotvornost njegove molitve, mikroorganizmi su zaista razvili prilično jak imunitet na vankomicin (Karanfil *et al.*, 1992.), kao i na sve kasnije otkrivene antibiotike.

U stvari, i sam profesor Fleming imao je bojazni u vezi s penicilinom jer je točno predvidio da će bakterije razviti otpornost na njega.

Ova nesretna situacija posljedica je toga što je ortodoksna medicina prihvatila teoriju da bolest izazivaju klice, kojih se odrekao čak i njihov tvorac Louis Pasteur u svojim slavnim posljednjim riječima:

«Sjeme [klica] je ništa; tlo [otpornost domaćina] je sve.»

SUPERANTIGENI, SUPERMIKROBI, SUPERINFEKCIJE

Pored toga, na sceni se pojavila nova pokora – superantigen (Zumla, 1992; Schlievert, 1993.). U superantigene spadaju produkti bakterija (uglavnom streptokoka i stafilokoka) koji stimuliraju T-stanice

Zastanimo ovdje na trenutak. Kako to da su se ti novi superantigeni pojavili krajem 1950-ih, 1960-ih, 1970-ih i posebno 1980-ih, a ne prije 100 godina? Trag činjenica vodi do kombinacije višestrukih antigena u cjepivima (koja uzrokuje jako suzbijanje imunološkog sustava) i nekritične upotrebe antibiotika (koja je dovela do stvaranja posebno virulentnih oblika komezala kao što su *Staphylococcus aureus* i *Streptococcus* spp.). Ne treba ni reći, u kliničkom pogledu ti superantigeni dovode do superinfekcija i smrtonosnog sindroma toksičnog šoka koji su otporni na sve ortodoksne tretmane. (Međutim, znam za barem jedan slučaj da su ogromne doze natrijevog askorbata izliječile infekciju supermikrobom – mikrobom koji izjeda

tika. Sve do uvođenja i masovne upotrebe antibiotika, nije bilo problema s kandidijazom. Međutim, 1950-ih i 1960-ih objavljene informacije o kandidijazi počele su puniti ortodoksne medicinske časopise, upozoravajući na još jednu ozbiljnu pokoru čovječanstva koju su izazvali liječnici i njezinu vezu s masovnim korištenjem antibiotika.

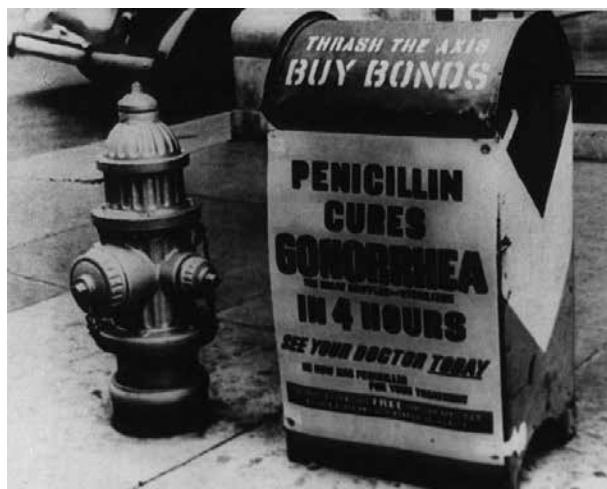
Ortodoksna medicina i njezini otrovni lijekovi (cjepiva i antibiotici) također se skrivaju iza dobro dokumentiranih i neospornih pandemija pretilosti i dijabetesa – ali to je tema za neki drugi članak.

AFERA CANTEKIN

Koliko su djelotvorni antibiotici u liječenju upale srednjeg uha s izljevom (OME, ljepljiva tekućina iza bubnjača u srednjem uhu, ali bez upale uha)? Posebno je zanimljivo pitanje djelotvornosti ili nedjelotvornosti amoksicilina, jednog od antibiotika koji se najčešće prepisuju za liječenje OME-a, ili sekretorne upale srednjeg uha (SOM).

Mandel *et al.* (1987.) istražili su djelotvornost dvotjedne terapije amoksicilin trihidratom (40 miligrama po kilogramu tjelesne težine dnevno) u randomiziranom, dvostruko slijepom, placebom kontroliranom ispitivanju u koje je bilo uključeno 518 beba i djece oboljelih od OME-a ili SOM-a, sa i bez četverotjedne terapije kombinacijom oralnog dekonjestanta i antihistaminika. Ukratko, postotak izlječenja izljeva srednjeg uha bio je dvostruko viši kod djece tretirane amoksicilinom, sa ili bez dekonjestanta i antihistaminika nego kod onih koji su primili placebo, ali 69,8 posto subjekata tretiranih amoksicilinom i dalje je imalo izljev u barem jednom uhu nakon četiri tjedna. Na nuspojave su se češće žalili subjekti koji su primili dekonjestant i antihistaminik nego oni koji nisu. Među subjektima koji nisu imali izljev nakon četiri tjedna, izljev se ponovno pojavio na jednom ili oba uha kod otprilike pola grupe s amoksicilinom i pola grupe s placebom unutar iduća tri mjeseca (61 posto unutar jednog mjeseca). Osim toga, među subjektima koji nisu imali izljev nakon četiri tjedna, otprilike pola njih i u grupi s amoksicilinom i u grupi s placebom ponovno je dobilo izljev unutar 16 tjedana nakon tretmana. Uključivanje kombinacije dekonjestanta i antihistaminika u tretman

Trag činjenica vodi do kombinacije višestrukih antigena u cjepivima (koja uzrokuje jako suzbijanje imunološkog sustava) i nekritične upotrebe antibiotika...

Antibiotici su u masovnu uporabu ušli već 1944. godine

na nespecifično razmnožavanje kroz interakciju s produktima glavnog kompleksa histokompatibilnosti klase II na stanicama koje predočavaju antigen i zatim s promjenjivim područjima na beta lancu receptorskog kompleksa T-stanica. To su molekule, uključujući endogene retrovirusne genske produkte i toksine mikroorganizama, koje imaju niz jedinstvenih zajedničkih obilježja. Vjerojatno je da postoje veze između širenja anergije (nesposobnosti reakcije) T-stanica periferne krvi izazvane superantigenima i kliničkih manifestacija zaraznih bolesti kod ljudi.

meso – unutar tri dana i spasile tu osobu od amputacije noge.)

Iako mnogi autori optužuju zarazne bolesti kao što su vodene kozice i ospice, zaboravljaju da cjepiva i antibiotici narušavaju imunološku reakciju na te inače bezazlene i potpuno izlječive dječje bolesti.

Nakon dugog istraživanja tog pitanja moje je mišljenje da nam je gore nego što nam je bilo prije otkrića penicilina. Iatrogene bolesti

uzrokovane nekritičnom upotrebom antibiotika tvore dug popis, i predstavljaju dodatni teret za ionako preopterećen zdravstveni (loše zdravlje) i bolnički sustav u takozvanim razvijenim zemljama. Neupućeni ljudi traže izdvajanje milijardi dolara za sve više i više bolnica i lijekova. Dok obećavaju više novca, političari i svi ostali ne pitaju se je li znak napretka imati sve više i više bolnica punih bolesnih ljudi. Odgovor je definitivno ne.

Zaraze kandidom povezane su s nekritičnom masovnom upotrebom antibio-

nije pružilo nikakve prednosti. Čak i bez veće ponovne procjene njihovih rezultata, Mandel *et al.* demonstrirali su da amoksicilin ima vrlo slabu djelovnost. Možda vrijedi spomenuti da su pacijenti s trajnim izljevom u lijevom uhu na kraju četvrtog tjedna bili isključeni iz studije. Za placebo je objašnjeno samo da je izgledom i okusom bio sličan aktivnom lijeku i da je sadržavao iste inertne sastojke.

Usput rečeno, zanimljivo je da novije studije pokazuju da su virusi, poput humanog respiratornog sincicijskog virusa (RSV), pronađeni u tekućini srednjeg uha kod djece s akutnim infekcijama uha (Heikkinen *et al.*, 1999.). Još od 1950-ih i 1960-ih poznato je da je RSV – koji se izvorno zvao virus korize čimpanzi i kojim su bila zagađena cjepiva protiv poliomijelitisa koja su se proizvodila od bubrega laboratorijskih čimpanzi – uzročnik teške upale nosne sluznice kod čimpanzi u zarobljeništvu. Proširio se na milijune djece koja su primila ta zagađena cjepiva protiv poliomijelitisa. Virus je preimenovan u RSV kako bi se zataškala njegova veza sa zagađenim cjepivima protiv poliomijelitisa. Prisutnost virusa dodatno bi objasnila zašto antibiotici nisu djelotvorni u liječenju infekcija uha.

Vratimo se amoksicilinu. Ukratko, biomedicinski inženjer Erdem I. Cantekin, PhD, i kolege ponovno su proučili podatke i zaključke studije Mendela *et al.* Ponovna procjena (Cantekin *et al.*, 1991.) pokazala je: «Amoksicilin sa i bez kombinacije dekongestanta i antihistaminika nije djelotvoran u liječenju dugotrajnog asimptomatskog izljeva u srednjem uhu kod dojenčadi i djece.» U stvari, Cantekin *et al.* pokazali su da su djeca koja su primala amoksicilin imala dva do šest puta veću vjerojatnost novog javljanja izljeva u usporedbi s djecom koja nisu primila nikakav tretman.

Kad je rad Cantekina *et al.* konačno objavljen u časopisu *Journal of the American Medical Association (JAMA)* 1991., četiri godine nakon što je poslan, Drummond Rennie, dr. med., tadašnji urednik *JAMA*-e, dodao je vlastiti urednički članak od pet stranica pod naslovom «Afera Cantekin» (Rennie, 1991.). Dr. Rennie je opisao neslaganja koja su izbila između dr. Can-

tekina i njegovih kolega istraživača na Odjelu za otorinolaringologiju Dječje bolnice u Pittsburghu, u Pennsylvaniji. Ne samo što je Cantekin dobio otkaz u kolovozu 1986. nego su i drugi odbili objaviti njegovu reevaluaciju iz 1986. dotad objavljenih istraživačkih podataka Mandela *et al.* (1987.) u kojoj je iznio drukčije zaključke.

U svom uredničkom članku dr. Rennie je napisao (citirajući OSI, Ured za znanstveni integritet) «slučajnost da je jedna velika farmaceutska kompanija isplatila honorare dr. [Charlesu] Bluestoneu [suautoru Mandelove studije] i da izvještavanje o djelotvornosti farmaceutskih tretmana nije bilo potpuno objektivno naizgled predstavlja sukob interesa.» Objasnio je da su farmaceutske kompanije od 1983. do 1988. OMRC-u (Istraživački centar za upalu srednjeg uha, Odjel za otorinolaringologiju, Pittsburgh) isplatile 260.000 dolara osobnih honorara i 3,5 milijuna dolara u potporama.

postoji. Još je čudnije to što, iako je uredniku sve razotkrio, ta se neobična činjenica odbacuje, ne samo kao olakšavajuća okolnost nego kao potpuno irelevantna.»

Rennie je zatim iznio sljedeće mišljenje: «Osim toga, u reakcijama iz Pittsburgha postoji određena uznemirujuća *ad hominem* kvaliteta. Cantekinovi šefovi u Pittsburghu, dr. Myers i dr. Donaldson, u svom [1990.] pismu *JAMA*-i, u kojem su komentirali Cantekinov [tada još neobjavljen] članak, naročito su se potrudili naglasiti da su autori članka koji je Cantekin predstavio na Kongresu za stručnu recenziju bili 'bioinženjer, ekonomist i pravnik', s implikacijom da takvi ljudi nisu bili u stanju napisati vjerodostojan rad. S druge strane, urednici se maksimalno trude ocjenjivati rukopise prema kvaliteti istraživanja, a ne prema statusu istraživača. Teško bi bilo naći bolji argument za 'zaslijepljenu' stručnu recenziju (kod koje recenzent ne zna

U stvari, Cantekin et al. pokazali su da su djeca koja su primala amoksicilin imala dva do šest puta veću vjerojatnost novog javljanja izljeva u usporedbi s djecom koja nisu primila nikakav tretman

Rennie je, između ostalog, napisao: «... za zviždače je tipično da, bilo zbog njihove prirode ili zato što se osjećaju primoranim, njihovi postupci nisu nimalo kolegijalni. Zviždanje, što je Cantekin očito mislio da radi, zapravo je čin krajnje nekolegijalnosti, i čini se da takve postupke, kao nekom refleksnom reakcijom, uvijek kažnjavamo.»

U nastavku, Rennie je napisao: «Izvještaji iz Pittsburgha zvuče kao da su ih napisali tužitelji. Kao uredniku, najneobičniji aspekt mi je činjenica da je Cantekin svoj rukopis, prije nego što ga je poslao časopisu, dao na uvid Bluestoneu i drugima, i oni su povukli svoja imena iz njega, tako da su vrlo dobro znali da taj rukopis

Alexander Fleming prima Nobelovu nagradu 1945. godine

ime, reputaciju, kvalifikacije i instituciju autora). Dalje u pismu Myers i Donaldson pišu, 'U stvari, dr. Cantekin nije liječnik', kao da se Cantekin pokušao predstaviti kao liječnik, što nije učinio... Problem s dovodenjem bioinženjera u Pittsburgh i njegovim postavljanjem na mjesto voditelja istraživanja u kliničkom centru i pro-

micanjem do položaja redovnog profesora, u tome je što on ostaje bioinženjer, i argumenti koji se temelje na tome da on nije liječnik ne samo što zvuče šuplje nego i sami sebe osuđuju na neuspjeh.»

Rennie je također istaknuo: «Neugodno je oko sebe imati ljude koji se suprotstavljaju službenom stavu. Ali sveučilišta i časopisi, koji su, kao što se često kaže, sveučilišta bez zidova, moraju tolerirati i, u stvari, prosperirati u prisutnosti teških, nezgodnih i kritičnih ljudi kao što je Cantekin. Naš je posao da podnosimo i potičemo neugodne nekolegijalne karaktere koji imaju neobična nepopularna i originalna gledišta: u tome se sastoji akademska sloboda. Cijena pridržavanja

noj i obmanutoj javnosti koja još uvijek vjeruje svojim liječnicima umjesto vlastitim očima. Ortodoksna medicina čak zarađuje dodatne bilijune dolara na vlastitim greškama, puneći bolnice ljudima koji su se razboljeli zbog medicine, što dovodi do jatrogenoze i polifarmacije.

U Australiji, prema mom iskustvu, sustav Medicare [program zdravstvenog osiguranja] gotovo je savršen što se tiče dostupnosti, cijene i izbora liječnika. Problem je u tome što se sustav previše koristi i zloupotrebljava, i vlastita pohlepa i neznanje potiču ga na pretjerivanja. Sve uspjehe ortodoksne medicine (većinom na polju kirurgije) zasjenjuju zdravstveni problemi kao

ne medicinske sustave, poput homeopatije, iako ne poznaje čak ni njihovu filozofiju, farmakologiju i općenito koja je njihova bit. Kako netko može misliti da može raskrinkati bilo koji alternativni medicinski sustav svojom ignorancijom?

O AUTORICI

Viera Scheibner, PhD, umirovljena je glavna istraživačka znanstvenica. Autorica je knjiga *Vaccination: 100 Years of Orthodox Research Shows that Vaccines Represent a Medical Assault on the System* (Cijepljenje: 100 godina ortodoksni istraživanja pokazuje da cjepliva predstavljaju medicinski napad na sustav) (1993.) i *Behavioural Problems in Childhood: The Link to Vaccination* (Bihevioralni problemi u djetinjstvu: veza s cijepljenjem) (2000.). Njezin posljednji članak u Nexusu, «Slabo poznate činjenice o cijepljenju protiv dječje paralize», objavljen je u broju 40. Dr. Scheibner može se kontaktirati e-mailom na viera.scheibner@gmail.com. Za dodatne informacije i biografske detalje, posjetite <http://www.vierascheibner.com>.

Sve uspjehe ortodoksne medicine (većinom na polju kirurgije) zasjenjuju zdravstveni problemi kao što su pandemije dijabetesa, raka, kronično lošeg zdravlja, kardiovaskularnih bolesti, imunoreaktivnih bolesti (alergija), problemi s ponašanjem, učenjem i mentalnim zdravljem te užasan i bizaran kriminal

‘službenog stava’ je lisenkoizam...»

Lisenkoizam je manipuliranje znanstvenim procesom u sovjetskom staljinističkom stilu kako bi se došlo do unaprijed zadanog zaključka koji diktira ideološka pristranost, često u vezi s društvenim ili političkim ciljevima. Zanimljivo je da svi totalitarni režimi koriste *argumentum ad hominem* u obračunavanju s disidentima.

Ipak, usprkos rezultatima Mandela *et al.* i njihovoj ponovnoj analizi koju su proveli Cantekin *et al.*, amoksilin se i dalje koristi kao «liječnik izbora» u liječenju upale srednjeg uha s izljevom i još uvijek ga se reklamira kao djelotvornog.

PREVLADAVANJE NEDJELOTVORNOG ZDRAVSTVENOG SUSTAVA

Opći problem s ortodoksni zdravstvenim sustavom leži u tome što je vrlo sklon stvaranju i korištenju neznanstvenih i štetnih masovnih lijekova. To je također jedni sustav koji nema valjanu filozofiju i znanje o zdravlju, bolesti i liječenju, i radi protiv prirode umjesto da surađuje s prirodom. Bilijuni tona antibiotika daju se naiv-

što su pandemije dijabetesa, raka, kronično lošeg zdravlja, kardiovaskularnih bolesti, imunoreaktivnih bolesti (alergija), problemi s ponašanjem, učenjem i mentalnim zdravljem te užasan i bizaran kriminal.

Priznaje se problem prijevremene smrti beba i mladih i sredovječnih ljudi, ali se ništa djelotvorno ne poduzima u vezi s tim.

Uza sve to, ortodoksna medicina neprestano pokušava ukinuti alternativ-

Seminarska radionica 24.09.2011., Zagreb Preventiva i tretmani za tumorske i kronične bolesti

Radionicu vodi Vanja Kovačić, dipl.ing.
Heilpraktikerin - www.natura-naturans.hr

- Prehrana • Detoksikacija • Remineralizacija
- Alkalizacija • Jačanje imunološkog sustava ...

Prijave: www.omegalan.info i tel. 01/455-6468

Kongres prirodne medicine 22.10.2011. u Zagrebu s domaćim i inozemnim predavačima Udruga “Prirodna medicina”

Provjerite zakiseljenost organizma:

- pH indikatorske trakice (100 kom - 72 kn)

I još 250 artikala za zdravlje na internetu:

shop.omegalan.info
ili na tel. 01/455-6468

TRENUTNI LIJEK ZA PREHLADU

PREVELIKA KOLIČINA LAKTOZE U PREHRANI POTIČE STVARANJE SLUZNE

Walter Last © 2011.

KISELINE, IZAZIVAJUĆI NAKUPLJANJE SLUZI, ŠTO MOŽE UZROKOVATI

www.health-science-spirit.com

RAZNE ZDRAVSTVENE PROBLEME, POČEVŠI OD PREHLADE. JEDNOSTAVNA TEHNIKA KOJA KORISTI JEF-TINU NAMIRNICU IZ VAŠEG KUHINJSKOG ORMARA MOŽE POMOĆI UKLONITI TU ZAČEPLJENOST.

VEZA S LAKTOZOM

Postoji bliska veza između laktoze, poput one iz mliječnih proizvoda, i prehlade. Rani biokemičari zacijelo su znali nešto što su moderni biokemičari zaboravili, a medicinska struka nikada nije znala, kad su oksidiranu galaktozu nazvali «sluzna kiselina». To sam otkrio prije 30 godina dok sam istraživao zdravstvene probleme povezane s laktozom.

Laktoza, ili mliječni šećer, sastoji se od jedne molekule glukoze i jedne molekule galaktoze koje su međusobno povezane. Glukoza je, naravno, naše glavno mišićno gorivo. Galaktoza je potrebna bebama kao važan građevni blok za mozak, središnji živčani sustav i nekoliko bjelancevina. Kasnije u životu potrebno je vrlo malo galaktoze, i ta količina lako se može sintetizirati iz drugih šećera. Zbog toga se većina unesene galaktoze u jetri pretvara u glukozu i koristi kao gorivo za tijelo. Međutim, količina koja se može pretvoriti u glukozu prilično je ograničena, čak i u zdravoj jetri. Ta pretvorba spor je i složen proces za koji su potrebna četiri različita enzima. Ponekad postoji urođeni nedostatak jednog od tih enzima, što dovodi do stanja poznatog kao galaktozemija. U tom slučaju redovno hranjenje mlijekom dovodi do nakupljanja galaktoze u bebi i uzrokuje katarakte, cirozu jetre i slezene te mentalnu retardaciju.

Ako jetra nije zdrava ili potpuno funkcionalna, još je manje sposobna pretvarati galaktozu. Ta činjenica ponekad se koristi kao klinički test funkcije jetre. Ako se galaktoza ubrizga nekome s poremećajem rada jetre, većina galaktoze ostat će neiskorištena i kasnije će se pojaviti u jetri.

Nažalost, pod normalnim okolnostima samo dio galaktoze izbacuje se urinom. Ako postoji nedostatak zaštitnih antioksidanata, ostatak se većinom oksidira u galaktarnu kiselinu, koja je još poznata kao

sluzna kiselina. Sluzna kiselina opasna je za zdravlje jer je netopiva. Tijelo ne smije dopustiti njezino nakupljanje u vitalnim područjima jer bi blokirala funkcije organa ili cirkulaciju krvi. Zato od sluzne kiseline stvara gustu suspenziju u vodi koja se zove sluz.

Tako je sluzna kiselina glavni sastojak *patogene* sluzi (koja izaziva bolest). Ona je sasvim drukčija od *endogene* sluzi, koju tijelo luči kako bi zaštitilo površinu svojih sluznica ili je stvara kao odgovor na iritaciju izazvanu mikroorganizmima i upalima. Sluz se također može stvarati zbog visokih razina masti u limfnoj tekućini i može se osjetiti kao «stezanje» u grlu. Ali ništa od toga ne iritira svojom kiselosti kao sluzna kiselina.

Stvarno važna razlika između sluzne kiseline i endogene sluzi u tome je što se endogena sluz stvara na *vanjskoj* strani sluznice kako bi je zaštitila od štetnih utjecaja okoliša, dok je sluzna kiselina otopljen u limfnoj tekućini; nakuplja se na *unutarnjoj* strani sluznica i želi izaći vani.

Glavna je funkcija limfnog sustava uklanjanje opasnih tvari poput sluzne kiseline iz područja od vitalne važnosti i njihovo prenošenje do organa za izbacivanje iz tijela. Sluzna kiselina preopasna je za izlučivanje kroz bubrege ili sa žuči kroz jetru, jer bi blokirala njihove izlaze, ali ima poseban afinitet prema sluznicama koje oblažu unutrašnjost naših tjelesnih otvora. Od posebne su važnosti pluća, dišni trakt i šupljine glave – sinusi i Eustahijeve tube (kanal između usta i unutarnjeg uha).

Sluzna kiselina također se može nakupljati u tim šupljim prostorima i blokirati njihove izlaze dok vanjski faktori ne pomognu dovoljno senzibilizirati sluznice da dopuste prolaz sluzi. To je relativno lako kod mladih osoba i kad je limfna tekućina previše kisela, jer to potiče visoke razine histamina i upalnih adrenalnih hormona. Čak i manja nadraženost sluznice, od hladnog zraka, prašine, zagađenja u zraku, peludi ili klica, potaknut će sluznice da puste da dio sluzne kiseline iscure kroz njih.

Neki ljudi mogu periodično doživljavati takva čišćenja sluznica kao prehlade, peludnu groznicu, produktivni kašalj ili curenje iz nosa. Kod drugih, nakupljanje sluzi – koja pruža povoljnu sredinu za razmnožavanje klica – uzrokuje kronične infekcije na specifičnim područjima kao što su sinusi, srednje uho, dišni trakt i pluća. To može dovesti do trajnog curenja sluzi kroz zahvaćene sluznice.

Kod visokog unosa laktoze limfni kanali i limfne žlijezde obično su također začepljeni sluznom kiselinom. Ta začepljenost omogućava gripi i drugim infekcijama da se prošire iz senzibiliziranih sluznica kroz sluzi ispunjene šupljine glave u limfni sustav, uzrokujući oticanje i upale limfnih žlijezda. Otkrio sam da se kod mnogih ljudi broj prehlada, gripa i drugih dišnih infekcija smanjio s nekoliko godišnje na nijednu, samo uz smanjenje unosa laktoze.

...broj prehlada, gripa i drugih dišnih infekcija smanjio se s nekoliko godišnje na nijednu, samo uz smanjenje unosa laktoze

Začepljenje sluznom kiselinom također je glavni uzrok infekcija uha ili sekretornog otitisa (upale srednjeg uha) i problema sa sluhom, uglavnom kod djece, a posebno kod djece Aboridžina, kojima je, čini se, urođena vrlo niska razina jetrenih enzima potrebnih za pretvaranje galaktoze u glukozu. Jedna prijateljica nedavno mi je opisala svoj posjet jednoj školi za Aboridžine u središnjoj Australiji: «Praktično sva djeca imala su sekretorni otitis i iz nosova im je curila gusta, zelena sluz; budući da nisu imala maramice, to je bilo vrlo očigledno. U svakoj učionici učitelj je imao poseban mikrofon, jer se vjerovalo da barem 80 posto djece ima oslabljen sluh. To je bilo vrlo tužno gledati – a moglo se spriječiti da su im dopustili da se vrate u divljinu i svojoj hrani iz divljine! Danas se u velik broj prerađenih prehrambenih proizvoda dodaje skriveno obrano mlijeko, čak i tamo gdje ono nije potrebno; morate čitati sitna slova.»

U većini slučajeva, za taj višak sluzi nije kriva alergija na laktozu, nego *preopterećenost galaktozom*. Dok osobe koje su alergične na kravljeg mlijeko mogu toleri-

rati nešto više laktoze kada potječe iz kozjeg mlijeka, kod većine osoba laktoza u kozjem mlijeku ili u tabletama stvara sluz jednako kao ona iz kravljeg mlijeka.

LIJEČENJE PREHLADE

Općenito se kaže da prehlada bez liječenja traje u prosjeku sedam dana, a uz liječenje traje oko jedan tjedan. Ova duhovitica dosjetka skriva enormnu zdravstvenu štetu koju nam nanosi prehlada ili, točnije, njezino liječenje. Procjenjuje se da je prehlada odgovorna za oko 40 posto bolovanja i milijune izgubljenih školskih dana među djecom svake godine. Ali to je samo vrh sante leda. Glavnu štetu uzrokuje tretiranje antibioticima. Iako se danas ne koriste toliko pretjerano kao nekada, još uvijek se koriste prilično često, iako medicina zna da

TABLICA 1:

Količina laktoze u mliječnim proizvodima

Maslac	0,5%
Sir, tvarog, mladi sir	0,1 – 4,0%
Kozje mlijeko	4,3%
Kravljeg mlijeko	4,9%
Jogurt, sladoled	5 – 25%
(s obranim mlijekom u prahu)	
Obrano mlijeko u prahu	52%
Sirutka u prahu	0%

antibiotici nisu djelotvorni protiv virusa koji uzrokuju prehladu. Njihova upotreba pravdala se argumentom da pacijenti žele da se nešto poduzme, i da se time može spriječiti potencijalna bakterijska suinfekcija donjeg dišnog trakta.

Budući da je prehlada najčešća zarazna bolest kod ljudi i da prosječna odrasla osoba godišnje dobije prehladu dva do četiri puta, a prosječno dijete šest do dvanaest puta, očigledno je da čak i tretiranje samo malog postotka tih slučajeva i dalje dovodi do prepisivanja goleme ukupne količine antibiotika. Tu raširenu upotrebu antibiotika smatram glavnim uzrokom bolesti u našem društvu (pogledati www.healthscience-spirit.com/medicaldisease.html). Razlog je to što antibiotici narušavaju našu crijevnu floru, što dovodi do pretjeranog rasta patogenih mikroorganizama, posebno kandidate i drugih gljivica. Ti faktori predstavljaju osnovni uzrok koji šteti našem imunološkom sustavu i dovodi do astme, alergija i autoimunih bolesti, te pridonosi razvoju raka.

Prema medicinskoj teoriji, začepljenost nosa zbog sluzi kod prehlade uzrokovana je rinovirusom, i smislili smo složene rituale kako bismo spriječili ili smanjili njegov prijenos između osoba. Jednom me jedna prijateljica, koja je liječnica, upozorila da joj ne prilazim jer ima prehladu. Rekao sam joj da se ona tako ne širi i da se ne mogu «zaraziti» njezinom prehladom. Kako bih joj to dokazao, zamolio sam je da ispuše nos i da mi vlažnu maramicu. Zatim sam to utrlljao u svoje nosnice i, naravno, nisam obolio od njezine prehlade. Također vjerujem da ako se ne možemo zaraziti prehladom, ne možemo se zaraziti ni gripom. U 30 godina otkad sam postao svjestan sluzne kiseline, nijednom nisam imao gripu.

Jedini komercijalni lijek koji je zaista pokazao djelotvornim za skraćivanje trajanja prehlade je cink, a najdjelotvorniji je cink acetat koji je patentirao George Eby (www.coldcure.com). Svaka pastila oslobađa 18 miligrama cinka i potrebno ju je otopiti u ustima. Cinkov acetat možete napraviti tako što ćete otopiti cinkov oksid u octu. Ali postoji nekomercijalni lijek koji je još djelotvorniji od cinkovih pastila, a to je šećer.

LIJEČENJE ŠEĆEROM

Držite čajnu žličicu šećera u ustima i pomalo ga premećite po ustima dok se ne otopi nakon jedne do dvije minute; nakon toga ga ispljunite i uzmite novu žličicu šećera. Za ovu svrhu najbolji je šećer u prahu, jer se brzo otapa. Nastavite s tim nekoliko sati dok simptomi prehlade, poput začepljenosti nosa i sinusa, ne nestanu i ne budete mogli s lakoćom disati na nos. Ovo također obično uklanja glavobolju i druge neugodnosti.

Utvrдио sam da se ovom metodom jaka prehlada može zaustaviti za oko četiri sata; za blažu prehladu može trebati manje vremena. Za gripu ili druga dugotrajna začepljenja sluzi možda će trebati nekoliko dana ponavljati ovaj proces. Šećer izvlači u usta sluz koja je otopljena u limfnoj tekućini, i tako postupno čisti šupljine glave. Kao preventivnu mjeru, ako smatrate da ste skloni prehladama ili ako vam curi nos ili imate druga začepljenja šupljina glave, možete primjenjivati liječenje šećerom jedan ili dva sata i ponav-

ljati to jednom tjedno ili prema potrebi. Šećer koji se drži u ustima ne šteti zubima jer je previše koncentriran za bakterijsku aktivnost, baš kao čisti med kad se primjenjuje na ranama. Tek kada završite s liječenjem šećerom i preostali šećer dovoljno se razrijedi u ustima to će potaknuti rast bakterija, ali dotad možete isprati usta vodom. Netko tko ne može ili ne želi koristiti šećer može umjesto njega pokušati koristiti sol, ili pomiješati sol sa šećerom, ili koristiti med.

Djelotvornost liječenja šećerom pokazuje da glavni faktor u izazivanju prehlade nije rinovirus, nego začepljenje uzrokovano sluznom kiselinom. To također potvrđuju otkrića da su neke osobe nositelji tog virusa iako ne obolijevaju od prehlade, dok druge imaju simptome prehlade koje može potaknuti hladan zrak bez prisutnosti virusa.

Iako tretmani protiv mikroorganizama, kao što je cink acetat, mogu ublažiti simptome koji se pripisuju virusu, ne zaustavljaju tipično curenje sluzi kod prehlade sve dok se začepljenje ne očisti. Usprkos tome, kod jake prehlade, gripe i drugih infekcija dišnog trakta može biti korisno, pored liječenja šećerom, koristiti antimikrobne lijekove kao što su MMS ili Lugolova otopina prije prelaska na visoke doze vitamina C.

Periodično liječenje šećerom posebno je važno za starije osobe koje su redovno koristile ili koriste mliječne proizvode i sada imaju bolesti dišnih puteva, probleme sa sluhom kao što je gluhoća, bolesti očiju poput katarakti ili glaukoma, lošu cirkulaciju krvi do mozga i demenciju, ili kombinaciju bilo čega od toga. Budući da više nisu zaštićeni čestim prehladama, trebaju izbjegavati proizvode koji sadrže laktozu ili redovno koristiti liječenje šećerom. Kod kroničnog začepljenja šupljina glave i dišnog sustava također je preporučljivo koristiti druge kućne lijekove za izbacivanje sluzi, kao što su položaji tijela koji olakšavaju izbacivanje, ispiranje nosa i inhalacija pare.

SRODNE BOLESTI

Sluzna kiselina osnovni je uzrok nekih srodnih bolesti, posebno onih koje zahvaćaju dišni trakt, sinuse i unutarnje uho. U tom kontekstu, česte prehlade možemo smatrati sigurnosnim ventilom koji sprječava ili zaustavlja teže zdravstvene probleme koji mogu nastati zbog nakupljanja sluzne kiseline.

Čini se da su astma i začepljenje sinusa većinom posljedica kombinacije nakupljanja sluzne kiseline i osjetljivosti na plijesni, kao kod crijevne disbioze (pretjeranog rasta patogenih mikroorganizama u crijevnom traktu). Sjećam se jedne pacijentice koja je voljela jesti jogurt i iz zdravstvenih razloga pripremala ga je od obranog mlijeka u prahu. Tako se dobiva jogurt s mnogo višim udjelom laktoze od jogurta dobivenog iz punomasnog mlijeka. Kad sam je nagovorio da jede malo manje jogurta i priprema ga samo od punomasnog mlijeka bez dodatnog obranog mlijeka u prahu, njezina astma trajno je nestala. Jogurtom od obranog mlijeka koji je uzrokovao njezinu astmu unosila je oko 50 grama laktoze dnevno, dok je bila bez astme uz jogurt od punomasnog mlijeka s unosom od oko 5–10 grama laktoze dnevno.

TABLICA 2:

Količina galaktoze u nekim prehrambenim proizvodima

Suhe smokve	4100mg/100g
Med	3000mg/100g
Celer	850mg/100g
Cikla i repa.....	800mg/100g
Grožđe	400mg/100g

...ovom metodom jaka prehlada može se zaustaviti za oko četiri sata; za blažu prehladu može trebati manje vremena... Šećer izvlači sluz otopljenu u limfnoj tekućini iz limfnih žlijezda u usta...

Nadraženost pluća izazvana nakupljenom sluznom kiselinom također znači da će pluća biti sklonija alergijama na hranu i kemikalije. To može dovesti do upalnog oticanja bronhijalnih cijevi. Kod astmatičara, sluznice koje su pojačano osjetljive zbog sluzne kiseline također snažno reaguju na zagađenja zraka kao što su dim, pelud i sumporni dioksid. Začepljenost pluća sluzi omogućava infiltraciju bakterija. Neki sojevi tih bakterija pretvaraju šećer u alginsku kiselinu – još jednu vrstu ljepljive sluzi. Obično, tamo gdje postoji crijevna disbioza u kombinaciji s bujanjem kandiđe, stijenka pluća može postati osjetljiva na plijesni iz zraka. Također, mrtvi zubi mogu izazvati začepljenost sluzi. Kod svih plućnih bolesti treba strogo izbjegavati začepljenje sluznom kiselinom.

Curenje iz nosa obično se može zaustaviti jednostavnim izbjegavanjem mlijeka i jogurta. Isti osnovni uzrok kod određenih osoba može dovesti do peludne groznice, kada pelud preuzima ulogu rinovirusa i nadražuje sluznice u nosu. U tom slučaju može biti potrebno više puta primijeniti liječenje šećerom, čak i uz izbjegavanje unosa laktoze.

Gripa je slična jakoj prehladi, ali uz mnogo jaču virusnu infekciju. Vjerujem da je glavni razlog za tu jaču infekciju pretjerana kiselost i jača začepljenost limfnog sustava sluzi, što pruža pogodnu sredinu za razvoj virusa gripe. Glavna posljedica toga je iscrpljivanje tjelesnih rezervi vitamina C, što onda uzrokuje osjećaj iscrpljenosti zajedno s bolovima u mišićima. Zato pored liječenja šećerom treba uzimati 10 ili više grama vitamina C dnevno, a u slučaju povraćanja i proljeva, mnogo sokova i drugih tekućina bogatih kalijem i natrijem. Kod svih infekcija također je korisno obilno unositi minerale magnezij, selen, jod i cink. Leukemija bi mogla biti još jedna posljedica teškog začepljenja limfnog sustava sluznom kiselinom. Posebno upada u oči to što je učestalost leukemije među djecom starom dvije do tri godine četiri puta veća nego kod jednogodišnjaka i skoro 10

puta veća nego kod 19-godišnjaka (<http://seer.cancer.gov/publications/childhood/leukemia.pdf>). To se točno podudara s konzumiranjem kravljeg mlijeka u tim dobnim grupama, kao i sa smanjenom potrebom za galaktozom kako djeca odrastaju. Ključni problem u vezi s kravljim mlijekom mogao bi biti nedostatak enzima zbog pasterizacije. Također, možda nije slučajnost što je Nathan Pritikin, koji je bio poznat po svojoj popularnoj dijeti za liječenje kardiovaskularnih bolesti, obolio od leukemije. Izvorna Pritikinova dijeta bila je vrlo bogata proizvodima od obranog mlijeka.

Leukemija se nalazi između akutnih dječjih infekcija povezanih sa sluzi i kroničnih degenerativnih bolesti koje se često javljaju u starosti. Zbog usporavanja našeg

metabolizma i imunološkog sustava sa starenjem, naše sluznice obično postaju prilično neosjetljive. Kao rezultat toga, izbacivanje sluzi kroz prehlade i curenje nosa postaje rijetko, i većina sluzne kiseline ostaje nakupljena u tijelu. To može dovesti do bolesti dišnog sustava, gluhoće, katarakti, a možda i demencije.

Čak i bebe mogu oboljeti od katarakte ako ne mogu pretvarati galaktozu u glukozu. Stoga je preopterećenost galaktozom također važan uzrok katarakti kod odraslih osoba. Pored katarakti, postoje i druge bolesti koje se obično smatraju tipičnima za staro tijelo, ali se mogu prijevremeno javiti kod male djece s galaktozemijom. To uključuje degeneraciju jetre, edem i oslabljeno pamćenje, demenciju ili senilnost, koja je ekvivalentna mentalnoj retardaciji kod male djece s galaktozemijom. Preop-

količini različitih patogenih mikroorganizama samo pogoršalo stanje. Dakle, goleme količine antibiotika koje su tijekom desetljeća korištene u tretiranju prehlade i sličnih infekcija dišnog sustava ključni su razlog za današnji nagli porast alergija i autoimunih bolesti. To ide ruku pod ruku s medicinskim promicanjem pasteriziranog kravljeg mlijeka, a posebno laktozom bogatih proizvoda od obranog mlijeka, kao poželjne hrane.

Nasuprot tome, djelotvornost liječenja šećerom protiv prehlade, a možda i gripe i infekcija dišnog sustava, pokazuje važan princip prirodne medicine: ako uklonimo stanični metabolički otpad na kojem bujaju infektivni mikroorganizmi, tada se ti mikroorganizmi ne mogu nastaniti u tijelu i izazvati infekciju. Alternativno, možemo reći da su infekcije

ra opreza prirode, a ne nesretna slučajnost, jer nas štiti od opasnije preopterećenosti galaktozom, budući da većina modernih odraslih osoba i starije djece bijele rase koja mogu probavljati laktozu nisu u stanju djelotvorno koristiti galaktozu ili je na siguran način izbacivati iz tijela.

U društvima koja su tradicionalno koristila mliječne proizvode ljudi su bili zaštićeni od preopterećenosti galaktozom nizom obrana. Obično se sadržaj laktoze smanjivao fermentiranjem i pravljenjem sira, fermentiranog mladog sira i maslaca, dok se većina sirutke bacala. Ti ljudi imali su crijevnu floru koja je velik dio unesene galaktoze pretvarala u energiju. Imali su jake jetrene enzime koji su eventualnu apsorbiranu galaktozu pretvarali u glukozu. I konačno, u tradicionalnoj prehrani imali su dovoljno antioksidanata da smanje na minimum stvaranje sluzne kiseline, i umjesto toga su višak galaktoze jednostavno izbacivali urinom.

U modernom društvu ti zaštitni mehanizmi uvelike su oslabljeni ili su nestali. Zato je mnogo lakše sprječavati nakupljanje viška sluzi u tijelu nego je kasnije pokušavati izbaciti. Dobro je kao mjeru opreza smanjiti unos laktoze na količinu koja ne uzrokuje začepljenost sluzi ili slične probleme. Na tablici 1 možete vidjeti sadržaj laktoze u nekim čestim mliječnim proizvodima.

Kada vidite da obrano mlijeko u prahu sadrži 52 posto laktoze, možete shvatiti koliko je opasna trenutačna moda korištenja posnog sladoleda, jogurta, mladog sira itd. umjesto punomasnih proizvoda. Takve posne namirnice prave se od obranog mlijeka u prahu i mogu sadržavati tri do pet puta više laktoze od ekvivalentnih punomasnih namirnica. Obrano mlijeko u prahu također se često dodaje širokom rasponu prerađenih prehrambenih proizvoda, kao što su kruh i drugi pekarski proizvodi, hrenovke i margarin. Zato čitajte deklaracije i izbjegavajte prehrambene proizvode na kojima je među sastojcima navedena «nemasna suha tvar mlijeka».

Prema mojoj procjeni, prosječna dnevna količina laktoze koju zdrava odrasla osoba bijele rase s dobrom funkcijom jetre može podnijeti bez opasnosti od dugoročne preopterećenosti galaktozom je manje od 10 grama, ili ekvivalentno jednoj čaši mlijeka. Jetra će biti u stanju pretvoriti veće količine galaktoze u glukozu ako se laktoza unosi u više malih ravnomjerno raspoređenih obroka umjesto odjednom. Međutim, osobe koje su sklone problemima sa

Vjerujem da je glavni razlog za tu jaču infekciju pretjerana kiselost i jača začepljenost limfnog sustava sluzi, što pruža pogodnu sredinu za razvoj virusa gripe

terećenost galaktozom također je povezana s rakom, posebno s rakom jajnika.

Začepljenost sluzi također bi mogla pridonositi degenerativnim bolestima pluća poput emfizema. Ponekad se pluća jednostavno napune sluzi. Jednom prilikom jedan je mladić umro u mojoj prisutnosti jer su njegova pluća i dišni kanali bili začepljeni ljepljivom sluzi. Doslovno se ugušio u njoj. Sa svakim udisajem mogao sam čuti kako mjehurići zraka klokoću kroz sluz. Nimalo iznenađujuće, bio je urođeničkog porijekla (Maor).

MEDICINSKA HIPOTEZA O HIGIJENI

Moderna medicina izmislila je hipotezu o higijeni kako bi objasnila veliko povećanje učestalosti infekcija, alergija i autoimunih bolesti u modernom društvu. Prema njoj, razlog za taj dramatični porast nalazi se u našem prilično sterilnom načinu života, u kojem djeca više nisu izložena čitavom rasponu mikroorganizama iz okoliša, pa ne mogu izgraditi imunost na njih rano u životu. Iako u tome ima nešto istine, glavni razlog je vjerojatno jatrogen: uzrokovan zdravstvenim sustavom.

Kad antibiotici naruše crijevnu floru bebe ili majke, ili kad se dijete hrani samo pasteriziranim mlijekom, imunološki sustav toliko je ugrožen da bi izlaganje velikoj

pokušaj prirode da izliječi tijelo pomoću mikroorganizama koji razgrađuju njegove nakupine staničnog otpada.

KOJA JE KOLIČINA LAKTOZE BEZOPASNA?

Većina odraslog stanovništva svijeta – iznimka su pripadnici bijele rase – ne može razgrađivati laktozu na njezine sastavne elemente, glukozu i galaktozu. Obično nakon dobi od tri godine stvaranje laktaze, enzima za razgradnju laktoze, ona počinje opadati, i to može uzrokovati bolove u želucu i proljev ako prehrana sadrži znatne količine laktoze. To stanje poznato je kao netolerancija laktoze. Međutim, manje količine koje se unesu s vremena na vrijeme ipak se mogu tolerirati jer crijevne bakterije mogu razgraditi ili probaviti dio unesene laktoze.

Ljudi s netolerancijom laktoze mogu bolje podnositi laktozu ako koriste fermentirano mlijeko, kao u obliku jogurta ili kefira, u kojem su bakterije mliječne kiseline djelomično razgradile laktozu. Alternativno, enzim za cijepanje laktoze ili laktaza sada je komercijalno dostupan i može se dodavati mlijeku. Međutim, netolerancija laktoze tek je manji problem u usporedbi s mnogo ozbiljnijim zdravstvenim problemima koje uzrokuje galaktoza. Zapravo se čini da je netolerancija laktoze mudra mje-

služi ili imaju neku bolest povezanu s galaktozom trebale bi unositi mnogo manje laktoze ili je potpuno izbjegavati.

Tradicionalni način smanjivanja sadržaja laktoze u mliječnim proizvodima je fermentacija bakterijama mliječne kiseline. Time se dio laktoze pretvara u mliječnu kiselinu. Povećanje kiselosti dovodi do precipitacije većine bjelančevina, uglavnom kazeina, koji na površini stvara ugruške ispod kojih ostaje bistra vodenasta sirutka. Sirutka sadrži većinu preostale laktoze, zajedno s nešto otopljenih bjelančevina sirutke i faktorom rasta IGF-1 – za koji se vjeruje da potiče rast tumora, a posebno tumora osjetljivih na hormone (npr. tumora dojke, jajnika, maternice i prostate). Ako se zgrušane bjelančevine dobro ocijede, po mogućnosti pod pritiskom, onda sadrže vrlo malo laktoze i IGF-1, kao što je slučaj sa sirom i fermentiranim mladim sirom, koji je poznat i kao tvarog. Međutim, u anglosaksonskim zemljama komercijalni mladi sir nije fermentiran i često se proizvodi od obranog mlijeka, zbog čega ima viši postotak laktoze. Korištenje obranog mlijeka ili obranog mlijeka u prahu nije problem kad se proizvodi pravilno fermentirani tvarog. Čak i komercijalni jogurt možete učiniti «sigurnim» tako što ćete ga fermentirati kod kuće u aparatu za

pravljenje jogurta dok se ugrušci ne odvoje od sirutke, i onda koristiti samo iscijeđene ugruške ili tvarog.

Iako je životinjsko mlijeko najbogatiji prehrambeni izvor galaktoze, postoje i neki drugi, donekle iznenađujući izvori, kao što se može vidjeti iz tablice 2. To bi možda moglo objasniti učestalost prehlada u društvima koja obično ne koriste mliječne proizvode, iako se čini da se danas zapadnjačka prerađena hrana koja sadrži laktozu koristi širom svijeta.

Također postoji mogućnost da nas i drugi faktori čine podložnima prehladi tako što pružaju povoljnu sredinu za razmnožavanje rinovirusa. Mogući kandidat je kombinacija prevelike kiselosti tkiva i limfne tekućine s osjetljivošću na gljivice ili plijesni. To treba riješiti želimo li poboljšati naše zdravlje. Usprkos tome, siguran sam da je za većinu osoba u zapadnom društvu ključ za prevenciju prehlade i sličnih bolesti izbjegavanje stvaranja sluzne kiseline kroz strogu kontrolu unosa laktoze.

O AUTORU

Walter Last umirovljeni je biokemičar, istraživački kemičar, nutricionist i naturoterapeut koji je radio u Njemačkoj, SAD-u, Novom Zelandu i Australiji, gdje danas

živi. Napisao je velik broj članaka za časopise o zdravlju, kao i nekoliko knjiga. Za trenutačno dostupne knjige, uključujući *Heal Yourself the Natural Way* (Izlijčite se na prirodan način), posjetite www.the-heal-yourself-series.com.

Prema mojoj procjeni, prosječna dnevna količina laktoze koju zdrava odrasla osoba bijele rase s dobrom funkcijom jetre može podnijeti bez opasnosti od dugoročne preopterećenosti galaktozom je manje od 10 grama, ili ekvivalentno jednoj čaši mlijeka

Walter Last redovno piše za Nexus, a njegovi zadnji članci bili su «Dokaz da operacije raka povećavaju smrtnost» (br. 50) i «Je li paracetamol uzrok Alzheimerove bolesti?» (br. 56) Posjetite njegovu web-lokaciju <http://www.health-science-spirit.com>.

2. međunarodni sajam alternative, zdravog života i graničnih područja znanosti

14. - 18. 9. 2011.

nekonvencionalna medicina

zdrava hrana i prirodni stil života

granična područja znanosti

9. Hrvatski kongres o suradnji klasične i nekonvencionalne medicine

16. - 18. rujna 2011.

Središnje mjesto okupljanja liječnika i znanstvenika te stručnjaka iz područja nekonvencionalne medicine cijele regije u organizaciji HUPED-a i Zagrebačkog velesajma te uz potporu znanstvenih institucija.

Zagrebački velesajam,
Avenija Dubrovnik 15, 10020 Zagreb,
tel: 6503 431, fax: 6503 393,
e-mail: mystic@zv.hr, www.zv.hr/mystic

Partner sajma:

HUPED
HRVATSKO UDRUŽENJE ZA PRIRODNU,
ENERGETSKU I DUHOVNU MEDICINU

Medijski pokrovitelji:

TAMNI DRAGULJ PRIRODNE MEDICINE

JEDAN OD NAJMOĆNIJIH PRIRODNIH LIJEKOVA KOJI ČUDE-
SNO ISCJELJUJE NIZ BOLESTI, OD DIZENTERIJE DO POSLJEDI-
CA RADIJACIJE, POTPUNO JE BESPLATAN I NALAZI SE U KUĆI SVAKOG OD NAS. VJEROVALI ILI
NE RADI SE O OBIČNOM DRVENOM UGLJENU

Piše: John Dinsley

Web stranica: CharcoalRemedies.com

Veljača je 2011. godine. Zguren u skuće-
nom radijskom studiju na granici Ugan-
de i Konga, spremam se obznaniti naše
tajno oružje protiv desetaka uobičajenih
bolesti, uključujući ubojicu pod brojem
četiri – dizenteriju. „Dakle, Johnne”, obra-
ća mi se radio voditelj, „koji je to prirod-
ni lijek koji se koristi u svakoj modernoj
bolnici u svijetu a ipak ga nalazimo u
domovima svakog od naših slušatelja?”
U većini slučajeva, kada izgovorim nje-
gov naziv, ljudi se smiju, prevrću očima,
tresu glavom u nevjerici ili, kao što je
učinio George, blijedo me gledaju. Ali,
nakon samo pola sata opisivanja broj-
nih primjena tog bezvremenog lijeka
u suvremenoj medicini, sumnjičavost
se pretvara u posvemašnju očaranost i
divljenje: kako je moguće da nešto tako
uobičajeno, i tako jednostavno, u svojoj
primjeni bude tako pouzdano?

UPOZNAJTE CARBO VEGETABILIS

Krajem 1800-tih, zdravstvena reforma-
torica Ellen White, napisala je, između
ostalog, sljedeću rečenicu svjetski po-
znatom dr. Harveyu Kellogu (ravnatelju
sanatorija Battle Creek i tvorcu „Kello-
govih žitnih pahuljica”): „Kada bih ovom
ljekovitom sredstvu dala neko egzotično
ime koje ne zna nitko osim mene, ono bi
imalo daleko više uspjeha”. Nakon svih
ovih godina poznavanja i korištenja
„ovog ljekovitog sredstva”, čini mi se da
taj opis, bolje od ikogoj izraza kojeg bih
se sam mogao dosjetiti, sažima engimu
tog svezremenog tamnog dragulja mo-
derne medicine. Reći ću njegov naziv,
pa što bude: *coco nuciferus...* ili *carbo
vegetabilis...* ili drveni ugljen. Da, to su
oni hladni, kruti, crni ostaci dogorjele
logorske vatre.

Od vode koju pijemo, preko hrane koju
jedemo i zraka kojeg udišemo, lijekova
ili dodataka hrani koje uzimamo, do tla

u kojem uzgajamo naše plodine, iz vanj-
skog svemira do dubina najdubljih ocea-
na, priprosti ugljen izravno ili posredno
dotiče naše živote desetine puta svakoga
dana. No, usprkos našem razmetljivom
znanju, većina nas znade manje o dav-
našnjoj i sadašnjoj upotrebi te koristima
ugljena od priprostih seljaka koji žive uz
granicu Ugande i Konga.

TROVANJE

Kako bi dokazao svoje postavke, Pierre
Tourey, francuski farmaceut, 1813. go-
dine progutao je količinu arsenovog
trioksida koja bi, inače, izazvala groznu
smrt 150-orice odraslih ljudi, ali njemu
nije bilo ništa, čak ga ni trbuh nije zabo-
lio. No, nije to bio nikakav lakomisleni
eksperiment. Tourey je znao, na osnovu
mnogih eksperimenata na životinjama,
da drveni ugljen, uzet netom prije gu-
tanja smrtonosnog otrova, smjesta ne-
utralizira cijelu njegovu dozu. Danas,
centri za kontrolu otrovanja i centri za
kontrolu otrovanja kod životinja diljem
svijeta savjetuju unezvjerene ljude koji
im se javljaju telefonom da svom dje-
tetu ili kućnom ljubimcu daju ugljen u

prahu pomiješan s vodom... **ukoliko...**
u svojoj kući imaju ugljena. U suprot-
nom, upućuju ih da požure do najbliže
ambulante za hitne slučajeve – što će
uzrokovati kašnjenje tretmana za 37
dragocjenih minuta. Zbog toga je 2001.
godine kentakijski Područni centar za
nadzor trovanja pokrenuo široku medij-
sku kampanju za opskrbu svakog doma
ugljenom u prahu. Što vi imate u svojem
ormariću za lijekove u slučaju nehotič-
nog trovanja?

OTROVANJE BENZENOM

Prošle godine, tijekom čitavog jednog
mjeseca, dubinska naftna bušotina Ma-
condo rigala je tisuće barela sirove nafte
u Meksički zaljev. Nakon toga, trovanje
benzenom povezivalo se s visokim ra-
zinama benzena i Corexita korištenog
kao disperzanta nafte pri čišćenju te
goleme naftne mrlje. S porastom sluča-
jeva mučnine, povraćanja i vrtoglavice,
sve više ljudi traži usluge odvjetnika te
podizhu zajedničke tužbe. Druga pak
skupina grozničavo zahtijeva i traži neki
liječ koji bi spriječio ili smanjio učinke
mogućeg otrovanja benzenom. Odgovor

na njihovo traženje je, kratko rečeno, (drveni) ugljen. Aktivni ugljen je dobro znani neutralizator benzena i desettljećima se u tu svrhu koristi u gas-maskama. Ali, manje se zna da je aktivni ugljen, kada se uzima interno, također dobro dokumentirani protuotrov kod trovanja benzenom, te ga preporučuju centri za nadzor trovanja i centri za nadzor i prevenciju (CDC). Potonji preporučuju:

„Ako je pacijent budan, treba mu, ukoliko to nije učinjeno ranije, dati gustu otopinu aktivnog ugljena (1 g/kg, uobičajena doza za odrasle je 60-90 g, dječja doza 25-560 g). Kod davanja ugljena djetetu, otopina se može dati u limenki od bezalkoholnog pića sa slamkom. Kada se progutaju male količine benzena, aktivni ugljen se može dati oralno bez pražnjenja želuca.“

AKTIVNI UGLJEN

Razlika između Toureya i današnjih bolnica sastoji se u tome što se u njegovo vrijeme ugljenski prah spravljao od sitno mljevenih komada ugljena. Danas pak imamo *aktivni* ugljen. Aktivni ugljen je klasičan primjer izreke „manje je više“! Počevši od bilo kojih izvora ugljena, korištenjem pare ili procesom kemijske aktivacije, proizvod prirodnog ugljena biva interno razjeden, mikroskopski sloj za slojem, ostavljajući za sobom jednu verziju svog bivšeg oblička nalik švicarskom siru. Prije tog procesa, jedna čajna žličica usitnjenog ugljena može imati izloženu površinu od 200-300 m²; nakon što se aktivira (i sada kada teži trećinu svoje prijašnje težine), može imati i do 2000 m² (površinu veću od nogometnog igrališta). Upravo ta iznimno velika površina doprinosi njegovim čudesnim svojstvima adsorpcije i objašnjava zašto se aktivni ugljen uvelike koristi u sferi suvremene tehnologije.

Prije mnogo godina, u doba moje mladosti, kada sam radio na naftnim bušotinama u područjima iznad sjevernog magnetskog pola, jedan od neugodnijih poslova bio je bacanje vreća usitnjenog ugljena u cirkulirajuće blato kako bi se neutralizirao otrovni plin. Upravo je korištenje otrovnog plina tijekom Prvog svjetskog rata potaknulo razvoj aktivnog ugljena načinjenog od kokosovih ljuski. Danas, ugljen od kokosovih ljuski još uvijek se upotrebljava u izradi maski za disanje, kako u industriji tako i u ratnodopske svrhe. No, tehnologija je napredovala do točke u kojoj se, putem nano

tehnologije, aktivni ugljen prede u vlakna i tkâ u borbene uniforme za zaštitu od posljedica nuklearnog, biološkog i kemijskog ratovanja.

Ne samo na planetu Zemlji već i na međunarodnim svemirskim stanicama te u svemirskim odijelima, aktivni ugljen pomaže pri recikliranju vode i zraka stotine i tisuće puta. Kada znamo da jedna funta (oko pola kilograma) iskoristive vode ili komprimiranog zraka košta dobrano iznad 6000 dolara, jasno je zašto drveni ugljen, kada se radi o njegovim svojstvima revitalizacije, vrijedi mnogo više od svoje težine izražene u zlatu.

Isto vrijedi za nuklearne podmornice. Nakupljanje ugljičnog dioksida takva je potencijalna katastrofa da, duž reaktora vrijednih milijune dolara, aktivni ugljen posve lako pročišćava zrak od smrtonosnog CO₂. Danas, bilo na međunarodnim svemirskim stanicama ili u nuklearnim podmornicama, ili bilo gdje drugdje, postoji tisuće učinkovitih vodenih filtera, gdje je aktivni ugljen jedan od glavnih sastojaka.

CRNI LJEPOTAN

U industriji rafiniranja šećera te u proizvodnji bijelog šećera koštani se ugljen sve više i više zamjenjuje aktivnim ugljenom. Ovdje nailazimo na svojevrsnu al-

izgradnji duž obala rijeke Nil, nisu trunuli kada su bili zakopavani u vlažno tlo. Egipćani su, a da toga nisu bili svjesni, počeli izvlačiti korist iz snažnih antibakterijskih i antigljivičnih svojstava ugljena. Opazivši da ugljen na neki način ometa djelovanje tvari koje potiču truljenje, egipatski ukopnici počeli su zakopavati mrtve u slojeve drvenog ugljena i pijeska, čime su se trupla sačuvala od raspadanja. Otkopani drevni grobovi u Južnoj Americi i Aziji pokazali su slična dobro sačuvana tijela, koja su ponekad bila zakopavana u grobnice uz pet tona drvenog ugljena.

1500. g. pr. Kr.

Prvi zapisi o upotrebi drvenog ugljena u medicinske svrhe potječu iz egipatskih papirusa iz oko 1500. g. pr. Kr. Prvenstveno se koristio za adsorpciju neugodnih mirisa iz gnojnih rana te iz dijelova probavnog trakta. Hipokrat (oko 400. g. pr. Kr.), a zatim Plinije (50. g. n. e.), zabilježili su upotrebu drvenog ugljena za liječenje široke lepeze boljki, uključujući epilepsiju, klorozu (teži oblik anemije, odnosno manjka željeza u krvi), vrtoglavicu i antraks.

Nakon zataškavanja znanstvenih otkrića od strane poganskog Rima oko 300. g. a potom i tijekom srednjeg vijeka od

Danas, bilo na međunarodnim svemirskim stanicama ili u nuklearnim podmornicama, ili bilo gdje drugdje, postoji tisuće učinkovitih vodenih filtera, gdje je aktivni ugljen jedan od glavnih sastojaka

kemiju – korištenjem nečega crnog dolazimo do nečega bijelog. Ustvari, ugljenova sposobnost izbjeljivanja možda je razlog što je Kleopatra navodno koristila maske za lice od drvenog ugljena, što danas ponovo dolazi u modu kod suvremenih Kleopatra. Tako imamo, sapun s drvenim ugljenom, šampon s drvenim ugljenom (i za kućne ljubimce), dezodoranse s drvenim ugljenom, kreme za lice s drvenim ugljenom i paste za zube s drvenim ugljenom... da nevedemo samo neke od takvih proizvoda.

POVIJEST DRVENOG UGLJENA

Oko 2000. g. pr. Kr., Egipćani su otkrili da je drveni ugljen djelotvoran konzervans. Ustanovljeno je da stupovi pocrnjeli od vatre, kada su korišteni pri

strane papinskog Rima, drveni ugljen se ponovo pojavio tijekom 1700-ih kao preporučeni lijek za razne bolesti.

1800-te

Do sredine 1800-tih, drveni je ugljen, kao ljekovito sredstvo, odjednom postao dobro poznati lijek za brojne zdravstvene poremećaje.

Pogledajmo npr. sljedeći zapis:

„... Drveni ugljen pomiješan s krušnim mrvicama ili kvascem odavno je omiljeni materijal za pravljenje obloga među kirurzima iz redova vojske i mornarice. Oblozi od drvenog ugljena također su zauzeli istaknuto mjesto u bolničkoj praksi kao sredstvo za isušivanje čireva i gangrenoznih rana a, odnedavno, ta tvar pruža neizmjereno olakšanje u slučajevima otvo-

renog raka, ublažavajući bol, smanjujući zaudaranje i olakšavajući odvajanje morbidnih struktura od okolnih dijelova. Nepotrebno je spominjati ostale primjere njegove upotrebe; jer u tom obliku drveni ugljen je sada prihvaćen u Londonskoj farmakopeji te se naširoko koristi u svim pomorskim, vojnim i civilnim bolnicama...” James Bird, M. R. C. S. (kirurg, član Kraljevskog koledža za kirurge, i pripadnik građanske vojske pod nazi-vom Royal Glamorgan Militia, 1857.).

1900-te

Čini se očiglednim, iz brojnih i raznolikih primjena, da je medicinska vrijednost drvenog ugljena bila dobro poznata i da su ga zdušno promicali mnogi liječnici, u tolikoj mjeri da se 1908., u kata-

ranju i adsorpciji 4000-6000 prirodnih ili umjetnih otrova. Obratite pažnju na to da se ovdje radi o adsorpciji, a ne o absorpciji. Pomoću elektrostatičnih Vander Wallsovih sila, kemosorpcije i drugih nepoznatih fizikalnih procesa, drveni ugljen zarobljava odmetnute kemikalije pa čak i neke mikrobe, zatim ih veže na svoju površinu s toliko snage da je i 600 °C jedva dovoljno da ih odvoji topline.

Iako je drveni ugljen gotovo nestao s tržišta (do skorašnjeg vremena), zasigurno nije nestao iz bolnica ili iz centara za medicinska istraživanja! Malo je proizvoda koji su toliko iscrpno proučavani, istraživani ili s kojim se je toliko eksperimentiralo na polju suvremene medicine kao što je to aktivni ugljen. Danas, u

dijete se mirno odmaralo. „Crna magija! Što drugo?“, pomislio sam.

To se bilo dogodilo prije trideset i šest godina u maloj medicinskoj misiji u zapadnom visočju Gvatemale. Kakvu je to tvar koristio dr. Graves a koja je tako brzo i lako oslobodila to malo dijete otrova nakupljenih u njenom tijelu? Koja je to bila tvar: tako jednostavna, tako djelotvorna, tako univerzalna i tako jeftina? Drveni ugljen. Da, obično izgorjeno drvo. To je bio moj prvi susret s čudotvornom snagom tog prirodnog lijeka koje potječe još iz misterija drevnog Egipta. Od gvatemalskih džungli do visova gordih Himalaja, od koraljnih atola Pacifika do betonskih džungli i nebodera 21. stoljeća, uvijek sam se iznova čudio dok sam nazočio djelotvornosti tog prostog protuotrova za razne toksine i bolesti.

Hipokrat (oko 400. g. pr. Kr.), a zatim Plinije (50. g. n. e.), zabilježili su upotrebu drvenog ugljena za liječenje široke lepeze boljki, uključujući epilepsiju, klorozu (teži oblik anemije, odnosno manjka željeza u krvi), vrtoglavicu i antraks

logu lanca robnih kuća Sears, Roebuck and Co., pojavio ovakav oglas:

„Svakoj je osobi dobro poznata velika korist dobivena od ugljena tužne vrbe [tableta] kod želučanih i intestinalnih poremećaja, loše probave, dispepsije, žgaravice, povećanog lučenja želučane kiseline, plinova u želucu, neprestanog podrigivanja, lošeg zadaha, svih poremećaja s crijevnim plinovima i kod uklanjanja neugodnog zadaha nakon pušenja.”

OČUVANJE ŽIVIH LJUDI

Ako su drevni Egipćani koristili drveni ugljen za očuvanje mrtvih ljudi, što je sa živima? Nehotično otrovanje, trovanje hranom, pokušaj samoubojstva, predoziranje drogom, ciroza, slabokrvnost i rak, svrab, bubrežna bolest, bolest debelog crijeva i još mnogo toga... drveni ugljen se koristi svakodnevno u bolnicama širom svijeta za spašavanje ili produživanje ljudskih života. Rangiran od strane Savezne uprave za hranu i lijekove (FDA) u I. kategoriju – „Pouzdan i djelotvoran” u slučaju trovanja – često se spominje kao „univerzalni protuotrov”. Univerzalan ili ne, na Zemlji nema niti jednog proizvoda koji bi dorastao drvenom ugljenu po učinkovitosti pri rastva-

21. stoljeću, aktivni ugljen je neizostavni element u svakoj današnjoj bolnici, klinici, istraživačkom sveučilištu i centru za nadzor otrova u svijetu. U stotinama varijacija, od maski s ugljenom za laboratorijske tehničare preko pročišćavača zraka u odjelu za lasersku kirurgiju, hemoperfuzijskih kartridža te uređaja za dijalizu burega i jetre, do markera u kirurškom odstranjivanju raka dojke i obloga za rane kod opekline... medicinska primjena drvenog ugljena sve je šira.

OBIČNI DRVENI UGLJEN

Pitanje: Je li obični drveni ugljen i dalje prihvatljiv lijek ukoliko nam je nedostupan aktivni ugljen? Sjetimo se da se do kasnih 1800-tih, kada je iznađen aktivni ugljen, obični drveni ugljen koristio kao ljekovito sredstvo barem već 2300 godina. Još uvijek se sjećam sparnog, 'lijenog' popodneva kada se kod ulaza u bolnicu zaustavio lokalni autobus i kada su zabrinuti roditelji utrčali u kliniku s jedva svjesnim malim djetetom u naručju. Liječnik, sumnjajući na trovanje hranom, žurno je izmiješao jednu crnu tvar te je gustu pastu razmazao po cijelom golom trbuhu dovedene djevojčice. U roku od petnaest minuta bol i grčevi su prestali, a

AMERIČKI LIJEČNICI

Dr. Calvin Thrash, certificirani inter-nist specijaliziran za srčane boesti, i dr. Agatha Thrash, certificirana patologinja i mrtvozornica u državi Georgiji, suosnivači su Instituta Uchee Pines (1970.), neprofitne obrazovne ustanove u sferi liječenja prirodnim sredstvima i centra za promicanje prirodnog načina života. Ono što slijedi tek je mali uzorak desetaka njihovih dojmljivih eksperimenata s drvenim ugljenom.

LA TOURISTA („TURISTIČKI PROLJEV”)

„Jedan istaknuti rukovodilac iz Columbusa u Georgiji putovao je u Meksiko kadli ga je spopao teži oblik tzv. turista [uobičajenog eufemizma za proljev među turistima. Uglavnom ga uzrokuje bakterija E. Coli u nehygijenskoj hrani i vodi]. Prvog dana svoje bolesti imao je proljev dva do tri puta u jednom satu, uz grčeve u trbuhu. Liječnik mu je dao uobičajene antibiotike i Lomotil. Tjedan dana kasnije, kad se vratio kući, otišao je svom liječniku jer je i dalje imao proljev, od tri do pet takvih stolica na dan, uz neublažene grčeve u abdomenu. Dobio je nove lijekove, ali nije došlo ni do kakve promjene njegovih simptoma. Nakon dvanaest dana te bolesti i osam različitih lijekova, nazvao nas je, očajnički tražeći sugestije za neki prirodni lijek. Započeli smo s tretmanom od jedne čajne žličice drvenog ugljena u čaši vode, nakon koje bi popio još jednu čašu vode svaki put kada bi imao rijetku stolicu. U roku od dva dana posve je ozdravio... i za-

ljubio se u drveni ugljen. Sada nikamo ne putuje bez drvenog ugljena, i uvijek uzima jednu čajnu žličicu s prvim nagovještajima nekog neželjenog simptoma.”

Činjenica je da drveni ugljen učinkovito adsorbira otrove koji se otpuštaju u organizmu nakon zaraze bakterijama difterije, tetanusa i dizenterije. U jednom istraživanju, 10-postotna otopina toksina difterije bila je izložena drvenom ugljenu tijekom jednog sata. Ta čista tekućina potom je ubrizgana pod kožu jednog zamorca. Nije bilo nikakvih nepoželjnih učinaka. Ali kontrolna je životinja uginula u roku od četrdeset i osam sati iako joj je dato samo 1% otrova.

Slični rezultati dobiveni su u slučaju toksina tetanusa i dizenterije. Aktivni ugljen također sprečava toksično djelovanje endotoksina koje inače otpuštaju *Vibrio cholerae* i *Escherica coli*. U laboratoriju, znanost je ponovo provjerila ono što su eklektični zdravstveni djelatnici otkrili na terenu. Ustanovili su, naime, to da bi drveni ugljen, uz primjenu uvriježenih praksi, trebao, u određenim slučajevima, biti preferirani lijek unutar primarne zdravstvene zaštite.

CELULITIS (UPALA STANIČNOG TKIVA)

„Vidjeli smo kako bol u slučajevima teškog, pulsirajućeg i grozničavog celulitisa jenjava u roku od pet minuta nakon stavljanja obloga s drvenim ugljenom. Ukoliko joj niste sami nazočili, reakcija organizma doista je nevjerojatna.

ZADAH OPEKLINE IZAZVANE RENTGENSKIM SNIMANJEM

„Imali smo pacijenta s velikim i dubokim čirom (promjera 30 cm) zbog opeklina na leđima izazvane prekomjernim izlaganjem rentgenskom zračenju prilikom liječenja raka kože. Čir se zagnojio te je počeo zaudarati. Čitava njegova kuća zaudarala je na taj čir, usprkos pomnoj njezi. Čir smo počeli čistiti posipanjem suhog drvenog ugljena iz soljenke na sva vlažna područja da bismo ga potom omotali gazom. Čir je smjesta prestao vonjati, a neugodan miris postupno je nestao iz kuće. Iako je pacijent naposljetku podlegao radijacijskoj bolesti, on i cijela njegova obitelj bili su nam zahvalni zbog primjene drvenog ugljena.”

Zavoj posut drvenim ugljenom koristi se kod saniranja gnojnih, inficiranih i smradnih rana. O tom uzbudljivom istraživanju izvijestio je ugledni britanski me-

dicinski časopis *Lancet*. Kod varikoznih ulkusa i inficiranih kirurških rana, upotrebom samo jednog sloja tkanine posute drvenim ugljenom i pokrivene zavojem od poroznog vlakna postignuto je zamjetno smanjenje zaudaranja rane u 95% pacijenata. Također je primijećen i proces čišćenja rana kod 80% pacijenata. Osim toga, nije bilo nikakvih nepovoljnih reakcija na primijenjeni materijal. Zavoji se nisu lijepili za rane i mogli su se odstraniti bez ikakve teškoće. Omotana tkanina posuta aktivnim ugljenom (ACC) također adsorbira bakterije. U njemačkoj vojsci, ACC zavoj se smatra protokolom za tretiranje opekline 2. stupnja.

Autor demonstrira jednu od mnogih primjena aktivnog ugljena.

Je li obični drveni ugljen i dalje prihvatljiv lijek ukoliko nam je nedostupan aktivni ugljen? Sjetimo se samo da se do kasnih 1800-tih, kada je iznađen aktivni ugljen, obični drveni ugljen koristio kao ljekovito sredstvo barem već 2300 godina

MRAVLJI UGRIZI

Budući da se hitni slučajevi nikada ne mogu predvidjeti, dr. Agatha Thrash ne želi riskirati i uvijek drži malo drvenog ugljena u blizini. Iznijela je ovo osobno iskustvo (2003.):

„Moja unučica je slučajno bila sjela na humak crvenih mrava. Smjesta ju je počelo gristi stotine mrava te je histerično vriskala zbog jake boli. Podigli smo ju, skinuli joj odjeću i otrčali do kupaone. Dok se kada punila vodom, u nju sam sipala određenu količinu drvenog ugljena.

Nakon namakanja u toj ugljenoj kupki manje od dvije minute, prestala je plakati. Drveni ugljen je neutralizirao mravlji otrov, a bol je nestala. Drveni ugljen ima čudesna iscjeliteljska svojstva. Iskreno govoreći, kada bih ja zaglavila na pustom otoku – a da smijem uzeti samo jednu stvar za zaštitu od bolesti, zaraza i povreda – izabrala bih drveni ugljen.”

E, to se zove preventiva na djelu. Stoga bi bilo pametno da svi koji znate da ste iznimno osjetljivi na ugrize kukaca ili na biljke, na sve vaše vanjske aktivnosti ponesete sa sobom nešto drvenog ugljena. A vi koji ste manje osjetljivi, ne bi bilo zgorega da sa sobom uzmete nešto drvenog ugljena kako biste, ukaže li se potreba, mogli pomoći drugima.

PUSTI OTOCI

Prije više godina, dok sam obavljao istraživački rad u Republici Kiribati (nizu koraljnih otoka koji opasuju ekvator na srednjem dijelu Tihog oceana), odjedrili smo do otočića Kuriye. Kada smo se te večeri okupili ispod velike nadstrešnice od spletenih kokosovih vlakana i listova, pridružio nam se i lokalni svećenik koji je, prilazeći nam, vidno šepao. Njegovo se lice krivilo u bolnoj grimasi. Trudio se fokusirati svoje misli, ali bilo je očito da trpi velike bolove. Jedno ga je stopalo toliko boljelo, rekao je, da tjednima nije oka sklopio. Njegov nožni palac bio je otečen, crven i nadasve bolan. Na osnovu onoga što je opisao, a budući

da nije imao nikakvih povreda, pitao sam se pati li on od gihta, bolesti kod koje se u ekstremitetima talože kristali mokraćne kiseline. Znajući da su se oboljeli rijetko kada u stanju pobrinuti za vlastiti oporavak, odlučio sam ne čekati do jutra. Vratio sam se stazom do mjesta na kojem sam bio vidio nešto spaljenog grmlja te sam pokupio nekoliko pougljenjenih grana i ponio ih sa sobom. Sastrugao sam drveni ugljen u lavor dovoljno velik za njegovu nogu te sam u nj ulio toplu vodu.

Za svaki slučaj, dao sam mu da popije i nekoliko tableta s aktivnim ugljenom. S obzirom da se radilo o svećeniku, jedna kraća molitva ne bi bila naodmet.

Sljedeće jutro, prilazeći pastorovom šatoru, zatekao sam ga kako struže drveni ugljen u lavor. Još jedan obraćenik. Bol se umnogome bila smanjila i protekle je noći mogao čak i spavati.

Možete zamisliti njegovu zahvalnost. Sada je bio spreman čuti i ponešto o tome kako da promijeni svoju prehranu i smanji stvaranje mokraćne kiseline.

Kada smo stigli do sljedećeg otoka, Ma-

razvojnih timova, u svoje kovčeg pa-kiraju i drveni ugljen kao svoj odabrani lijek protiv proljeva. Dok smo bili u u Ugandi uopće nas nije trebalo iznenaditi saznanje da je jedna nevladina organizacija davala drveni ugljen djeci oboljeloj od HIV-a/AIDS-a u njihovom sirotištu te kao pomoćno sredstvo za liječenje malarije. Pogledamo li koje se sve bolesti očituju teškim proljevom i/ili povraćanjem, uključujući koleru, tifus, žutu groznicu, svinjsku i ptičju gripu, hepatitis... i HIV/AIDS, ne treba nas iznenaditi kada ti pacijenti dožive mjerljive dobro-

nitelja ljudskog roda. Korisnost i slava drvenog ugljena nesumnjivo će nastaviti rasti unatoč njegove vlastite skromnosti. Neki od vas koji čitate ovaj članak postat ćete propovjednici onima koji još uvijek ne slute koliko im blizu, nadohvat, leži jednostavan, moćan i super prirodan lijek za mnoge bolesti drvnog Egipta koje nas salijeću i danas.

PODSJETNICI

Drveni ugljen nije lijek za sve, ali čak i da ne čini ništa dobro, zasigurno nam neće nauditi. Od drvenog ugljena vaša će stolica potamniti. Prepečenac nije drveni ugljen ma tko mislio da on to jest. Ovdje ne govorimo o briketima od drvenog ugljena (sa sadržinom ugljena i do 80%). Drveni ugljen je inertan. Tijelo ga ne probavlja niti ga apsorbira. On se ne apsorbira u krvotok ili u majčino mlijeko. On jednostavno prolazi s jednog kraja tijela na drugi hvatajući toksine/otpadne proizvode te zajedno s njima bude uklonjen iz tijela. Nepovoljne popratne pojave nisu zabilježene. Savršeno je siguran za trudne žene i dojilje. Drveni ugljen nikada ne uzimajte suh – jamčim vam da biste to smjesta požalili. Prah od drvenog ugljena uvijek pomiješajte s vodom. S obzirom da je većina Amerikanaca kronično dehidrirana i sklona konstipaciji, kod uzimanja drvenog ugljena uvijek pijte veće količine vode. Nekim ljudima drveni ugljen regulira pražnjenje crijeva.

Jedna žličica aktivnog drvenog ugljena može imati mnoge zdravstvene koristi.

iane, posjetili smo ondje stacioniranu bolničarku. Spomenuo sam joj primjenu drvenog ugljena za liječenje raznih poremećaja te sam je upitao je li ikada bila u prilici da ga upotrijebi. „O, da!“, odgovorila je. „Prije određenog vremena, kada su se svi moji konvencionalni lijekovi pokazali neuspješni u liječenju jednog teškog slučaja kolere, pacijentu sam, u posljednjem očajničkom pokušaju, dala drveni ugljen i on se potpuno oporavio.“

DIZENTERIJA

Kako je ranije spomenuto, dizenterija je četvrti po redu uzrok smrti u Ugandi. Dizenterija, zajedno s mnogim bolestima, stvara otrove koji izazivaju proljev, povraćanje i groznicu. O kojem god toksinu i bolesti da se radi, bio to proljev, povraćanje ili jaka groznica, tijelo nam govori da se želi riješiti otrova. Drveni ugljen brzo neutralizira mnoge od tih otrova. Sve više onih koji odlaze u strane zemlje na razne misije ili kao djelatnici

biti tretmanom drvenim ugljenom. Ako znamo da malarija i hepatitis utječu na jetru i da se uređaji za dijalizu jetre (koji sadrže drveni ugljen) koriste kod smrtno bolesnih ciroznih pacijenata, opet ne bismo trebali biti iznenađeni što ti pacijenti također imaju velike koristi od drvenog ugljena.

Danas, jednostavni lijekovi od drvenog ugljena prepakiravaju se u skupe i blistajuće medicinske instrumente, ali u njima prisutan drveni ugljen još uvijek je onaj skroman element, nepretenciozan, crn te je još uvijek 'eksplozivan' i mrljav kad njime baratamo, još uvijek je razmjerno jeftin a ipak ismijavan, ako već ne i ignoriran, i još uvijek ne doživljava hvalu. Ali na desetine, ako ne i na stotine načina, drveni ugljen svaki dan dotiče naše živote premda smo rijetko kada toga svjesni. Oblikovan Stvoriteljevim rukama, s poviješću uskrslom iz pogrebnog pijeska drvnog Egipta, drveni ugljen je jedan od pojedinačno najvećih dobroči-

LIJEKOVI NA RECEPT

Drveni ugljen ne pravi razliku između raznorazanih otrova, a budući da su lijekovi klasificirani kao toksini, trebamo se podsjetiti da ne uzimamo aktivni ugljen jedan do dva sata nakon uzimanja prepisanog lijeka.

Ukoliko tako ne postupimo, u mnogim će slučajevima djelovanje lijeka biti ometeno. Ako u vezi toga budete u nedoumici, posavjetujte se s nekim zdravstvenim djelatnikom.

S druge strane, sve više i više programa za čišćenje/detoksikaciju uključuju aktivni ugljen zbog njegove sposobnosti da iz tijela izvuče toksine prisutne u lijekovima. To također vrijedi i za cjepiva. Kao što smo već rekli, neki uzimaju drveni ugljen oralno ili ga primjenjuju površinski u vidu obloga kako bi smanjili opažene negativne popratne pojave cjepiva. Međunarodna akademija za oralnu medicinu i toksikologiju preporučuje da se prije uklanjanja plombi sa živinim

amalgamom usta ispiru vodicom s pridodanim drvenim ugljenom.

NUTRIJENTI

Hoće li drveni ugljen također adsorbirati nutrijente iz našeg tijela? Izgleda da brojna istraživanja na životinjama pokazuju suprotno. Na neki način, drveni ugljen doprinosi unosu nutrijenata. Pacijenti s kolostomijom koji su (nutricionistički gledano) u sferi rizika, i koji uzimaju aktivni ugljen na dnevnoj bazi, ne pokazuju nikakav nutritivni manjak. No, budući da su unešena hrana i drveni ugljen skloni natjecanju u probavnom traktu, neuzimanje drvenog ugljena u vrijeme jela čini se razboritim potezom ukoliko se u vezi toga javljaju određene nedoumice. Kod životinja je to, čini se, posve nebitno.

MLIJEKO I JAJA

Pogledajmo načas rezultate istraživanja koje je izvršio Centar za tehnologiju hrane i gnojiva. Običan prah od drvenog ugljena bambusa dodan hrani ili vodi namijenjenoj stoci ili peradi urodio je sljedećim mjerljivim koristima:

- povećanom proizvodnjom mlijeka kod krava
- opadanjem broja slučajeva mastitisa (upale vimena)
- povećanom proizvodnjom jaja, veličinom jaja i dužim razdobljem izlijevanja jaja
- smanjenjem smrtnosti svinja i kokoši nesilica
- sveukupnim smanjenjem pojave bolesti
- poboljšanom prehranom: povećanjem težine svinja
- 50-postotnim smanjenjem neugodnog vonja balege

Ustvari, drveni ugljen kao dodatak stočnoj hrani toliko je poznat u Europi da vodeći proizvođač aktivnog ugljena jedan od svojih proizvoda prodaje pod trgovačkim nazivom Veterinair.

DUGOVJEČNOST

U jednom glasovitom istraživanju na životinjama, ruski gerontolog, dr. V. V. Frolkis i njegovi kolege pokazali su da se životni vijek starih laboratorijskih štakora, kada su njihovu prehranu obogatili drvenim ugljenom, povećao za 34%! Smatra se da toksini, uključujući i slo-

bodne radikale, igraju značajnu ulogu u starenju. Ali, u crijevima će ti „nestašni elementi” stvoriti stabilnu matricu s drvenim ugljenom i naposljetku će biti odstranjeni iz tijela. Istraživači su zaključili da bi vezivanje tih toksina u probavnom traktu prije negoli se uspiju apsorbirati ili re-apsorbirati u organizam mogao biti onaj mehanizam koji je štakorima omogućio da žive duže i zdravije.

ORHIDEJE, RAJČICE I IGRALIŠTA ZA GOLF

Drveni ugljen odavno se koristi kao sredstvo za neutraliziranje otrova i kao poboljšivač kvalitete tla. Usporedo s golemim zanimanjem za zemljani biougljen (obični ugljen), potaknutim istraživanjem amazonskog tla, tzv. *terra prete*, poljoprivredne istraživačke postaje pronalaze primjetne koristi za tlo uključujući: poboljšanu drenažu tla; neutralniju pH; smanjenu zbijenost tla; bolju očuvanost hranjivih tvari; veće zadržavanje vode u suhom tlu; poboljšano klijanje; poboljšanu otpornost biljaka na gljivične bolesti, na nematode koje se hrane korijenjem i na zaraženost gamadima; kao i povećan prinos uroda.

Drveni ugljen ima čudesna iscjeliteljska svojstva. Iskreno govoreći, kada bih ja zaglavila na pustom otoku – a da smijem uzeti samo jednu stvar za zaštitu od bolesti, zaraza i povreda – izabrala bih drveni ugljen

Drveni ugljen i njegova uloga u održavanju tla tema su koja zaslužuje obradu u posebnom članku.

RADIOKATIVNE PADAVINE

Kako se mediji okreću novijim i nama bližim nedaćama, grozničava zabrinutost oko radioaktivnih padavina iz uništenih japanskih nuklearnih reaktora trenutno se ne čini toliko važna. Zahvaljujući svojem pretpostavljenom utjecaju na smanjenje učinaka radioaktivnog joda, zalihe tableta kalijevog jodida rasprodane su u roku od nekoliko dana zbog glasina o mogućoj izloženosti radijaciji. Začudo, mediji su potpuno zanemarili upravo onaj materijal koji ispunjava zahtjeve Vodiča za regulaciju nuklearnog zračenja u točki 1.52 koja govori o zagađenosti zraka radioaktivnošću – aktivni ugljen načinjen od ljuske kokosovog oraha.

Zapravo, filterski slojevi aktivnog ugljena (deset do dvanaest tona) koriste se za zadržavanje radioaktivnih plinova usisanih iz kondenzatora kipuće vode iz turbina nuklearnih reaktora. Je li aktivni kokosov ugljen doista toliko učinkovit kod hvatanja i neutraliziranja radioaktivnih padavina? Po svemu sudeći, japanska vlada čvrsto u to vjeruje. Trenutno dolazi do sve veće oskudice aktivnog ugljena baziranog na kokosu koja je velikim dijelom izazvana činjenicom da Japan kupuje sve postojeće zalihe. Treba li tu, uopće, išta dodati?

U članku iz časopisa pod nazivom *Journal of Physical Chemistry* (od siječnja 1908.), naslovljenog „Drveni ugljen – neutralizator radiokativnog zračenja”, na osnovu tada aktualnih istraživanja razmotrena je sposobnost uobičajenog neaktiviranog drvenog ugljena da „*zadržava radiokativna zračenja*”. Istraživači su pokazali da su „*drveni ugljen i napose kokosov ugljen snažna sredstva za upijanje zračenja radija i torija*”.

U svojoj knjizi *Zaštita od zračenja: Vodič za znanstvenike, zakonodavce i liječnike* (*Radiation Protection: A Guide for Scientists, Regulators, and Physicians*

(2002.), Jacob Shapiro spominje ostale kratkovječne nuklide koji bivaju zadržani u velikim slojevima drvenog ugljena u nuklearnim elektranama, ali također govori o manjim adsorpcijskim sustavima korištenim u gradnji ispušnih cijevi za istraživačke ustanove i bolnice, kod napa korištenih u pojedinačnim istraživačkim laboratorijima (sličnih kuhinjskim napama), u malim kanisterima koji sadrže od 10 do 100 grama a koriste se za uzimanje uzorka onečišćenog zraka te u nekim vrstama maski za disanje.

Uz razvoj nano tehnologije, aktivni ugljen se sada prede u niti, a jedna od njegovih primjena je proizvodnja tkanina za zaštitnu odjeću (od nuklearnih, bioloških i kemijskih zagađivača), čarapa i rukavica. No, bilo da se radi o tsunamiju u Japanu, pustošućim poplavama u Australiji, izljevanju nafte u Meksičkom zaljevu, zemljotresima na Haitiju, ljudi trebaju shvatiti

SPRAVLJANJE VELIKOG OBLOGA S DRVENIM UGLJENOM

1 ČAŠU NAPUNITE VODOM. DODAJTE TRI ŽLICE LANENOG SJEMENA. ZAGRIJAVAJTE DO VRENJA. POSTUPNO USPITE 1-3 ŽLICE DRVENOG UGLJENA U PRAHU. PROMIJEŠAJTE I PUSTITE DA SE OHLADI. SMJESU OD DRVENOG UGLJENA IZVADITE ŽLICOM NA PAPIRNATI RUČNIK.

2 PAPIRNATI RUČNIK PRESAVIJTE, A VLAŽNU STRANU OBLOGA STAVITE NA KOŽU.

4 SVE OMOTAJTE MANJIM RUČNIKOM ILI PAMUČNOM KRPOM.

3 OBLOG-PREKRIJTE PLASTIČNIM OMOTOM.

5 GOTOVO.

Oblikovan Stvoriteljevim rukama, s poviješću uskrslom iz pogrebnog pijeska drevnog Egipta, drveni ugljen je jedan od pojedinačno najvećih dobročinitelja ljudskog roda

da je jedan od njihovih najsvestranijih prvih spasilaca upravo drveni ugljen. Drveni ugljen kao pročišćivač vode (nakon kuhanja). Drveni ugljen za oblaganje rana. Drveni ugljen kod infekcija. Drveni ugljen kod trovanja hranom. Jednostavne maske za disanje s umetnutim drvenim ugljenom kod smrznog ili zagađenog zraka...

MOJIH OSAM DOKTORA

Uvijek je bolje spriječiti nego liječiti. Liječenje bolesti nikada se, po svrhovitosti, ne može mjeriti s prevencijom bolesti. Na početku ovog članka spomenuo sam mojih „osam doktora“. Dopustite mi da vam ih predstavim u nadi da se s njima bolje upoznate. *Doktor Prehrana, doktor Vježbanje, doktor Voda, doktor Sunčanje,*

doktor Umjerenost, doktor Zrak, doktor Odmor, doktor Uzdanje u Božansku Pomoć. Naziv tog liječničkog tima, bez granica, jest **NOVI POČETAK**.

U doba kada je četvrti po redu uzrok smrti u Americi posljedica škodljivih učinaka prepisanih lijekova, od strane liječnika, u bolnicama (preko 125.000 smrtnih slučajeva), mudri će ljudi potražiti lijekove manje pogibeljne od otrovnih petrokemijskih medikamenata. Istina, ta bi se prijetnja uskoro mogla donekle umanjiti zbog golemog manjka proračunskih dolara namijenjenih zdravstvenoj skrbi i liječnika koji će početi zatvarati svoje ordinacije, ali ipak, sve ukazuje na neizbježnost situacije u kojoj će sve više i više ljudi postajati čuvarima vlastitog zdravlja.

I dok je glavnina znanosti već patentirana, još uvijek postoje sigurni prirodni lijekovi, poput drvenog ugljena, koji su jednostavni, jeftini, dostupni, lišeni štetnih nuspojava, koji nadahnjuju i lako se primjenjuju. Da biste bili zdravi ne morate biti bogati!

KEMIJA I MOLITVA

Teško bih se mogao nazvati stručnjakom za molitve, ali ipak vjerujem u njihovu moć. Kada čovjek koji ustrajno sumnja u moć molitve baci pogled na svoju drago-

ciju bebu, čiji život kopni zbog dizenterije ili koja gori u groznici, često će pasti na koljena preklinjući „više sile“ za neku čudotvornu intervenciju. Zna se dogoditi da upravo tada onuda prođe neki 'anđeo' i ponudi super prirodni lijek poput drvenog ugljena, i tada znanost kemije i znanost molitve mogu prionuti na posao. Kako oni koji vjeruju u moć molitve, tako i oni koje ne vjeruju, trebaju poslušati onaj davnašnji naputak: „...vjerom osigurajte krepost, krepošću spoznanje...“ (i obratno).

O AUTORU

Rođen u Britanskoj Kolumbiji u Kanadi, John Dinsley živi, putuje i radi od Južne Amerike do Sjevernog pola, od Nepala do Nove Škotske. Završio je obuku za instruktora životnih vještina, podučava programe o javnom zdravlju, vodi školu vegetarijanskog kuhanja i radionice kućnih lijekova. Po struci je stolar, vodio je dom za obiteljsku skrb i vrt s organski uzgojenim plodinama te je radio kao dobrovoljac u istraživačkim projektima u inozemstvu. John je autor knjige **The Complete Handbook of Medicinal Charcoal** i web stranice **Charcoal Remedies.com**. On i njegova žena Kimberly žive u Pine Ridgeu na sjeverozapadu Nebraske u SAD-u.

Umjetnički prikaz tajnih naprednih letjelica (letećih diskova) koje su proizveli nacisti. Takve letjelice zaista su projektirali i razvili njemački znanstvenici tijekom Drugog svjetskog rata, od kojih su mnogi kasnije radili za Sovjetski Savez i Sjedinjene Države. Često se tvrdi da su te letjelice pokretali «elektromagnetsko-gravitacijski» motori

ANTIGRAVITACIJA - OD SNA DO STVARNOSTI

TIJEKOM PROTEKLIH NEKOLIKO DESETLJEĆA STROGO POVJERLJIVI AEROSVEMIRSKI PROGRAMI U SJEDINJENIM DRŽAVAMA I U NEKOLIKO STRANIH ZEMALJA RAZVIJAJU ZRAKOPLOVE SPOSOBNE ZA PRKOŠENJE GRAVITACIJI. TA EGZOTIČNA TEHNOLOGIJA SPADA U RELATIVNO OPSKURNO POLJE ISTRAŽIVANJA POZNATO KAO ELEKTROGRAVITACIJA

Piše: Paul A. LaViolette (Izvadak iz prvog poglavlja knjige *Secrets of Antigravity Propulsion: Tesla, UFO's and Classified Aerospace Technology*; Tajne antigravitacijskog pogona: Tesla, NLO-i i tajna aerosvemirska tehnologija)

Meduzvjezdana svemirska putovanja odavna bude maštu i čežnje čovječanstva. Doista, ušli smo u svemir i hoda-li po Mjesecu, a napretci na području istraživanja dalekog svemira, poput svemirskog teleskopa Hubble, očaravajuće približavaju najudaljenije kutke svemira, ponovno raspaljujući našu želju da putujemo izvan naše galaktike.

Ali zasad smo vezani frustrirajućim ograničenjima konvencionalne pogonske tehnologije. Skeptici nas podsjećaju da bi letjelica koju pokreću čak i najnaprednije kemijske rakete trebala ponijeti toliko goriva da o putovanju preko međuzvjezdanih udaljenosti ne može biti ni govora. Alternativno, vozila opremljena ionskim potisnicima s nuklearnim pogonom imala bi mnogo veći domet. Međutim, potrebe za gorivom bile bi takve da bi čak i putovanje od samo nekoliko

ubrzati gotovo do brzine svjetlosti, ili možda čak i brže, ne trošeći gotovo nimalo energije, osim one koja je potrebna za stvaranje gravitacijskog bunara. Je li takva kontrola gravitacije moguća? Bi li bilo moguće sagraditi svemirski brod s dovoljno malim zahtjevima za pogonskim gorivom da omogućuju međuzvjezdana putovanja? Odgovor je: da. Tijekom proteklih nekoliko desetljeća strogo povjerljivi aerosvemirski programi u Sjedinjenim Državama i u nekoliko stranih zemalja razvijaju zrakoplove sposobne za prkošenje gravitaciji. Jedan oblik te tehnologije može uzdići letjelicu na zrakama energije koja odbija materiju. Ta egzotična tehnologija spada u relativno opskurno polje istraživanja poznato kao elektrogravitacija. Porijeklo elektrogravitacije može se pratiti unatrag do Nikole Tesle i njegovog

nost, što praktično sprječava da se o njoj predaje na studijima kao što su fizika i elektrotehnika. Umjesto toga, da bismo saznali više o tajnama elektrogravitacije, moramo pretraživati članke iz popularne znanosti, patente i relativno opskurne tehničke izvještaje koji su nekada imali povjerljiv status. Možda je najbolje započeti pregledom dijela Brownovog pionirskog rada.

ROĐENJE ELEKTROGRAVITACIJE

Američki fizičar i izumitelj Thomas Townsend Brown rodio se 1905. u dobrostojećoj obitelji Zanesvilleu u saveznoj državi Ohio. U ranoj dobi počeo je pokazivati živo zanimanje za svemirska putovanja i maštao je o tome kako će jednoga dana i sam otputovati u svemir. Njegovo otkriće fenomena elektrogravitacije dogodilo se tijekom njegovih srednjoškolskih godina, kada ga je zanimanje za svemirska putovanja potaknulo na igru s Coolidgeovom cijevi – vakuumskom cijevi pod visokim naponom koja emitira rendgenske zrake, sličnom onima koje se danas nalaze u modernim stomatološkim rendgenskim uređajima. Brown je došao na ideju da postavi cijev u osjetljivu ravnotežu kako bi istražio stvara li ikakav potisak. Na njegovo iznenađenje, cijev bi se pomaknula svaki put kad bi je uključio. Isključivši mogućnost da su rendgenske zrake uzrok te zagonetne sile, povezo je učinak s visokim naponom koji je primjenjivao na priključcima diode. Zaključio je da se cijev pomicala jer je na njezino gravitacijsko polje nekako utjecala visokonaponska struja na priključcima.

Nakon dodatnih eksperimenata, Brown je na kraju razvio uređaj za spremanje električnog naboja koji je nazvao gravitator (ili alternativno, gravitor). Ti uređaji bili su vrlo teški. Jedna verzija sastojala se od drvene kutije, duge 60 cm i široke 10 cm, u kojoj se nalazio niz masivnih olovnih ploča koje vode struju, međusobno odvojenih izolacijskim pločama od stakla, koje su služile kao dielektrični medij kondenzatora (dielektrik je tvar koja ne provodi električnu struju). Druga verzija koristila je dielektrik oblikovan od mješavine olovnog monoksida i pčelinjeg voska, okružene bakelitom.

Kada se napajao sa do 150.000 volti istosmjerne struje (DC), Brownov gravitator razvijao je potisak u smjeru svog

Bi li bilo moguće sagraditi svemirski brod s dovoljno malim zahtjevima za pogonskim gorivom da omogućuju međuzvjezdana putovanja? Odgovor je DA

svjetlosnih godina bilo vrlo nepraktično – osnovna fizika govori nam da bi svemirski brod s raketnim gorivom morao ponijeti masu goriva koja bi bila daleko veća od mase same letjelice.

Ima li načina da se oslobodimo tog problema s gorivom, koristeći potpuno drukčija pogonska sredstva, koja ne zahtijevaju izbacivanje velikih količina mase unatrag kako bi se letjelica kretala naprijed? Zamislite svemirski brod koji bi mogao mijenjati gravitacijsko polje okoline, stvarajući tik ispred pramca broda umjetni gravitacijski bunar koji privlači materiju. Privlačna sila gravitacijskog bunara vukla bi brod naprijed baš kao da se vrlo masivno tijelo veličine planeta nalazi ispred njega. Brod bi počeo «padati» prema naprijed i, čineći to, nosio bi sa sobom gravitacijski bunar koji sam stvara. Gravitacijski bunar ne prestano bi vukao brod naprijed, ostajući stalno ispred njega. Pomoću takvog efekta mrkve i štapa, brod bi mogao

Vodeno kolo na otoku Kefaloniji sagrađeno na kanalu kako bi se voda koja teče prema unutrašnjosti iskoristila za dobivanje struje. Razina vode spusti se oko dva metra ispod morske razine prije nego što stigne do kola, a nakon toga se spusti još nekoliko metara prije nego što uđe u pukotinu

rada s visokonaponskim pražnjenjima na prijelazu u dvadeseto stoljeće i, nešto kasnije, do relativno slabo poznatog otkrića T. Townsenda Browna da su elektrostatičko i gravitacijsko polje tijesno isprepleteni. Nažalost, akademski *mainstream* većinom ignorira elektrogravitacijski efekt, jer tu pojavu ne predviđaju ni klasična elektrostatika ni opća relativ-

pozitivno nabijenog kraja. Kod jednog takvog gravitatora, koji je bio težak 10 kilograma, izmjereno je maksimalni potisak od 0,1 kilograma (1 newtona), što je sila od otprilike 1 posto njegove težine. Kad bi ga postavili uspravno na vagu i uključili, dobio bi ili izgubio tu količinu težine, ovisno o tome kako su bili okrenuti polovi. Postajao je lakši kad je njegov pozitivni kraj bio okrenut gore, a teži kad je njegov negativni kraj bio okrenut gore.

Brown je upisao Kalifornijski institut za tehnologiju 1922. Proveo je velik dio svoje prve godine fakulteta pokušavajući steći naklonost svojih profesora i uvjeriti ih u svoje sposobnosti kao prvorazrednog «laboratorijskog čovjeka». Međutim, kad je počeo spominjati svoje ideje o elektrogravitaciji, nitko ga nije želio slušati. Na kraju godine dao je dopremiti svoju laboratorijsku opremu iz Ohija, montirao ju je u svojoj sobi i poslao pozivnice nekolicini svojih profesora, uključujući slavnog dr. Roberta Millikana, da dođu na demonstraciju nove sile koju je otkrio. Nitko nije došao. Nešto kasnije, jedan od Brownovih prijatelja testirao je Millikana upitavši ga je li ikada čuo za nekoga tko je pronašao način da izmijeni ili utječe na silu teže. Millikan je, navodno, otersito odgovorio: «Naravno da ne, takvo što je nemoguće i ne dolazi u obzir.»

Taj događaj duboko je povrijedio Brownove osjećaje, i on se prebacio na Fakultet Kenyon u Gambieru u Ohiju, pa godinu dana kasnije na Sveučilište Dennison u Granvilleu u Ohiju. Jedan od njegovih profesora fizike na Dennisonu, dr. Paul A. Biefeld, također se zanimao za kretanje električnih kondenzatora. Brown je često vodio razgovore s Biefeldom, i počeo je fenomen elektrogravitacije zvati Biefeld-Brownov efekt, možda iz poštovanja prema Biefeldovom zanimanju za tu temu. Ipak, nije jasno je li Biefeld zaista aktivno surađivao s Brownom u njegovim istraživanjima. Za jedan od svojih eksperimenata Brown je postavio par gravitatora, po jedan na svaku stranu poluge koja je na sredini bila obješena za dugi konopac koji je visio sa stropa laboratorija. Pod naponom između 75.000 i 300.000 volti istosmjernog struje, poluga koja je povezivala gravitatore vrtjela se kako se svaki gravitator kretao u smjeru svog pozitivnog pola. Ta sila javljala se na isti način kad bi kon-

denzator bio uronjen u posudu s uljem, čime se isključila mogućnost da je učinak bio izazvan vjetrom električnih iona. Brownovi gravitatori mogli su stvarati to kretanje uz potrošnju od samo jednog watta struje. Kako je svaki gravitator stvarao potisak od 100 grama, s ukupnim potiskom od dva newtona odnos potiska i snage Brownovih elektrogravitacijskih potisnika je 2.000 newtona po kilovatu, ili preko 100 puta više od omjera potiska i snage raketnog motora!

Brown je utvrdio da elektrogravitacijski efekt koji je primijetio ovisi o količini električnog naboja pohranjenog u njegovim kondenzatorima. Kako se povećavao korišteni napon i pohranjivao sve veći naboj, kondenzatori bi reagirali većom količinom elektrogravitacijske sile. Osim toga, budući da je intenzitet učinka ovisio o masi kondenzatora, zaključio je da izazvano kretanje mora biti rezultat sposobnosti kondenzatora da stvara lokalizirano gravitacijsko polje.

Porijeklo elektrogravitacije može se pratiti unatrag do Nikole Tesle i njegovog rada s visokonaponskim pražnjenjima na prijelazu u dvadeseto stoljeće i, nešto kasnije, do relativno slabo poznatog otkrića T. Townsenda Browna da su elektrostatičko i gravitacijsko polje tijesno isprepleteni

Nakon što je napustio Dennison, Brown je četiri godine provodio istraživanja iz astrofizike, od 1926. do 1930, radeći u privatnom laboratoriju u svom rodnom gradu Zanesvilleu, a također i u Observatoriji Swazey u Ohiju, gdje je bio u kontaktu s dr. Biefeldom. U varijaciji svog eksperimenta s rotirajućim gravitatorom Brown je objesio samo jedan gravitator na dvije žice koje su visile sa stropa njegovog laboratorija. Gravitator je bio obješen tako da je cijelo vrijeme bio uronjen u posudu s uljem, kako bi se smanjilo stvaranje iona. Kad bi uključio struju, gravitator bi se zanjihao prema svom pozitivnom polu. Brown je tu elektrogravitacijsku pojavu okarakterizirao kao impuls. Primijetio je da je potrebno manje od pet sekundi da njihalo postigne maksimalnu amplitudu svog njihanja, ali nakon toga, iako je cijelo vrijeme bilo pod visokim naponom, njegovo njihalo postupno bi se vratilo u svoj po-

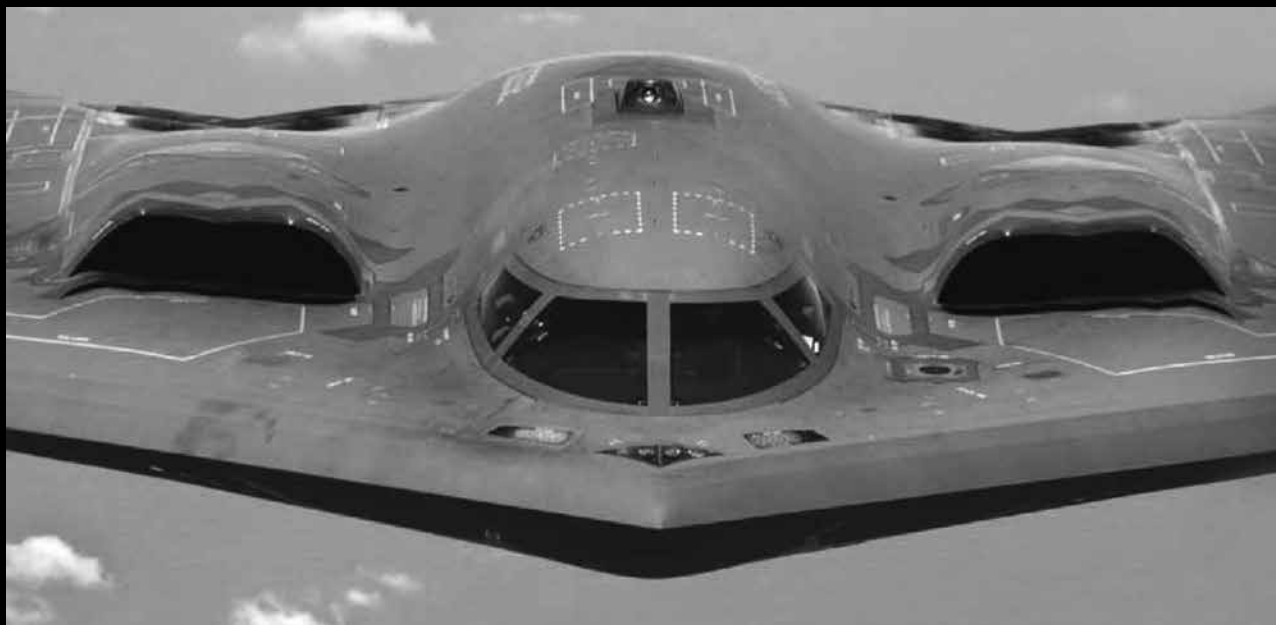
četni položaj, za što mu je trebalo 30 do 80 sekundi. Također je primijetio da bi prilikom svog povratka iz maksimalnog otklona njegovo njihalo zastajkivalo na određenim razinama ili koracima, ali ponovljeni pokusi pokazali su da ne postoje konzistentni položaji tih koraka.

Brown je također primijetio da je morao pustiti da se njegov gravitator odmore nakon svakog testa kako bi se efekt ponovio. Morao je isključiti napajanje na barem pet minuta kako bi gravitator dobio dovoljno vremena da se «napuni» i povrati svoje «prijašnje gravitacijsko stanje». Nije spomenuo što bi se moglo događati tijekom tog procesa punjenja, vjerojatno zato što u to vrijeme ni sam nije imao jasnu ideju. Primijetio je da kada je gravitacijski impuls trajao duže, bilo je potrebno više vremena bez napona da se gravitator «napuni».

Možemo razumjeti zašto njegov gravitator nije mogao zadržati svoju početnu gravitacijsku silu ako analiziramo što

se događalo u dielektriku. Na početku, prije primjene visokog napona, dielektrik se nalazi u nepolariziranom stanju. Kada se primijeni napon, struja počne teći i ploče gravitatora postupno se pune nabojem. Električno polje između ploča djeluje elektrostatičkom silom na molekule dielektrika, zbog čega se one malo pomaknu – pozitivni molekularni naboji bivaju privučeni prema negativnom polu gravitatora, a negativni molekularni naboji bivaju privučeni prema njegovom pozitivnom polu. Kao rezultat toga dielektrik postaje polariziran, njegov električni dipolni moment okrenut je u smjeru suprotnom od smjera primijenjenog električnog polja.

Dielektrik na primijenjeni napon ne reagira trenutnom polarizacijom, već je za postizanje pune polarizacije potrebno neko vrijeme. To kašnjenje uobičajeno je svojstvo dielektrika poznato kao dielektrična relaksacija. Analogno je svojstvu

«NEVIDLJIVI» BOMBARDER B-2 SPIRIT AMERIČKOG RATNOG ZRAKOPLOVSTVA

«Drže nas, takoreći, u 'tehnološkom kavezu', namjerno, zbog straha od promjena», kaže Paul LaViolette o onome za što vjeruje da je tajni razvoj antigravitacijske tehnologije koji Sjedinjene Države provode već desetljećima. «Mnoga takva istraživanja traju od kraja Drugog svjetskog rata, ako ne i od ranije», kaže LaViolette o pokušajima da se razbiju okovi gravitacije. U svojoj knjizi *Secrets of Antigravity Propulsion* (Tajne antigravitacijskog pogona), LaViolette iznosi detalje o nekim ranim eksperimentima Nikole Tesle i T. Townsenda Browna, koji su pomoću struje djelovali na gravitaciju. LaViolette je primijetio da su sredinom 1950-ih brojni proizvođači avio-

na ne samo pokušavali razviti antigravitacijsku tehnologiju nego su bili i prilično otvoreni i entuzijastični u vezi s tim – sve do 1959. «Iznenada, kao da je u medijima zavladała cenzura», primjećuje. Tu iznenadnu šutnju, pretpostavlja LaViolette, nametnula je vlada SAD-a. On tvrdi da je bombarder B-2 suvremena letjelica koja ima antigravitacijske sposobnosti. LaVioletteova teorija je da koristi mlazne motore za polijetanje, ali nakon toga koristi antigravitacijski pogon za manevriranje. To, kako kaže, dodaje još jednu razinu njegovoj radarskoj nevidljivosti jer, ako su njegove teorije točne, mogao bi se «dići u stratosferu, ili iznad nje, i onda se jednostavno spustiti direktno iznad zemlje u koju treba ući.» (Izvor: www.veritasshow.com, 20. studenog 2009.)

histereze koje se javlja kada je jezgra transformatora magnetski energizirana. Većina kondenzatorskih dielektrika koji su danas u upotrebi imaju vrlo kratko vrijeme dielektrične relaksacije – manje od nekoliko mikrosekundi. Međutim, Brownov kondenzator morao je imati vrlo dugo vrijeme relaksacije, vjerojatno zato što je bio prilično dug od jednog do drugog kraja, a također i zbog prirode smjese voska i gline od koje se sastojao. Vrijeme od 30 do 80 sekundi koje je gravitatoru bilo potrebno da se postupno vrati u svoj ravnotežni položaj iz maksimalnog otklona vjerojatno je bilo trajanje njegove dielektrične relaksacije, vrijeme potrebno da njegov dielektrik postane potpuno polariziran.

Tijekom prvih nekoliko sekundi primjene struje dielektrik koji sporo reagira ostajao bi većim dijelom nepolariziran. Zato bi se primijenjeno električno polje, zajedno s povezanim efektom gravitacij-

skog polja, proširilo punim intenzitetom po cijelom gravitatoru, vršeći maksimalan gravitacijski potisak na dielektrik u smjeru pozitivnog pola gravitatora. Međutim, kako je dielektrik postajao sve više polariziran, suprotno orijentirano polje električnog dipolnog momenta postajalo je sve jače, sve više poništavajući gravitacijske učinke izazvane vanjskom primjenom električnog polja. Zato je potisak koji je gurao gravitator u smjeru njegovog pozitivnog pola progresivno slabio. Osim toga, kad je dielektrik dosegao svoje potpuno polarizirano stanje sa svojim suprotnim poljem dipolnog momenta u maksimumu, taj potisak bio bi skoro potpuno poništen, zbog čega bi se gravitator vratio u svoj ravnotežni položaj.

Kako se dielektrik sve više polarizirao, ploče kondenzatora u gravitatoru bile su u stanju pohranjivati sve veću količinu električnog naboja jer se sve veći

broj polariziranih molekularnih naboja kretao u blizini ploča i privlačio dodatne naboje. Kao rezultat toga, za vrijeme tog intervala polarizacije gravitator se punio nabojem i struja je tekla do njegovih ploča. Naboj se najbrže akumulirao na početku, i brzina punjenja postupno je opadala s približavanjem potpuno nabijenom stanju. Slično tome, obrnut gravitacijski potisak koji je stvarao polarizirani dielektrik uzrokovao je pad ukupnog gravitacijskog potiska koji je bio najbrži na početku njihanja i usporavao se s približavanjem stanja potpune nabijenosti. Zapažanje da je gravitacijska sila slabila u koracima moglo bi biti znak da se u dielektriku događao niz naglih mehaničkih pomaka dok se približavao svom potpuno polariziranom stanju.

Potreba da se gravitator reciklira između testova, da ga se isprazni i pusti da se odmori kako bi «povratio svoje prijašnje gravitacijsko stanje», razumljiva

je ako znamo da je dielektriku trebalo dati dovoljno vremena da se popuno depolarizira. Nakon prekida napajanja istosmjernom strujom, u početku bi na pločama kondenzatora preostao naboj koji bi održavala preostala polarizacija dielektrika. Inženjeri taj preostali naboj zovu *dielektrična apsorpcija*. Posebno je važna u kondenzatorima koji su u stanju pohraniti veliku količinu naboja. Kako se dielektrik sve više relaksira, taj naboj se postupno oslobađa. Nakon što bi se dielektrik gravitatora relaksirao do nepolariziranog stanja, novi naboji mogli bi se brzo akumulirati na njegovim elektrodama tijekom sljedećeg ciklusa punjenja. U gravitatoru bi se tada opet mogao formirati strm gradijent gravitacijskog potencijala i privremeno vršiti neto potisak na svom masivnom dielektriku, sve dok mu se ponovno ne suprotstavi rastuće polje dipolnog momenta dielektrika.

TEORIJA ELEKTROGRAVITACIJE

U kolovozu 1927. Brown je podnio zahtjev za britanski patent na svoju ideju o gravitatoru, i patent mu je izdan u studenom 1928. (britanski patent 300,311). U tekstu patenta Brown je jasno ustvrdio da je potisna sila koju je otkrio nekonvencionalne prirode, rekavši:

„Izum se također odnosi na strojeve i uređaje na električnu energiju koji kontroliraju ili utječu na gravitacijsko polje ili gravitacijsku energiju; također, na strojeve i uređaje na električnu energiju koji stvaraju linearnu silu ili kretanje za koje se vjeruje da je neovisno o svim referentnim okvirima, osim onoga koji se pri mirovanju odnosi na univerzum kao cjelinu, i također se vjeruje da se kod spomenute linearne sile ili kretanja ne javlja reakcija jednakog iznosa i suprotnog smjera koju bi bilo moguće opažati nekom trenutačno poznatom i u fizici prihvaćenom metodom.“

Ovdje je opisao svoje vjerovanje da elektrogravitacijska sila djeluje u odnosu na jedinstven referentni okvir koji miruje u odnosu na svemir, što je ideja koja se suprotstavlja shvaćanju specijalne relativnosti da sila mora djelovati na isti način u odnosu na sve referentne okvire. Osim toga, on također iznosi mišljenje da ta sila nema reakciju kada stvara potisak prema naprijed – to jest, stvara svoj po-

tisak prema naprijed bez ikakvog trzaja prema natrag. On u stvari kaže da prkosi Newtonovu trećem zakonu gibanja – da svaka akcija mora stvarati reakciju jednakog iznosa i suprotnog smjera. Dr. Patrick Cornille, koji je ponovio Brownov eksperiment s njihovom pod visokim naponom, došao je do sličnog zaključka da je Newtonov treći zakon kretanja zaista bio prekršen.

28. listopada 1928., neposredno prije nego što mu je odobren patent, Townsend je časopisu za fiziku *Physical Review* poslao rad pod naslovom «Korištenje kozmičke energije», u kojem su opisani njegovi eksperimenti s gravitatorom. Nažalost, časopis je odbio njegov rad, vjerojatno zbog njegove nekonvencionalne prirode. Pored ostalog, njegove teorije suprotstavile su se Einsteinovoj teoriji gravitacije, koja je dotad već postala čvrsto prihvaćena među fizičarima. Ipak, godinu dana kasnije, Brown je uspio objaviti manje tehničku verziju opi-

Brown hrabro tvrdi da je njegov motor perpetuum mobile. Postavlja se pitanje je li precijenio overunity sposobnosti ovog motora, jer ne spominje eksperimentalne podatke. Također nema dokaza da je itko izradio takav motor i dobio tako visoku proizvodnju električne ili mehaničke energije

sa svojih otkrića u časopisu *Science and Invention Magazine*. Usprkos tome, uspio je svojim radom impresionirati velik broj ljudi. 1930. jedan od Brownovih kolega pisao je o gravitatoru pukovniku Edwardu Deedsu, koji je bio Brownov dugogodišnji poznanik. U svom pismu napisao je: «Brojni znanstvenici došli su pogledati gravitator i svi su bili potpuno zadivljeni njegovim radom, otvoreno govoreći da iako vide rezultate i gibanja gravitatora, oni su apsolutno neobjašnji vi bilo kojim njima poznatim zakonima fizike.»

U to vrijeme Brown nije imao teoriju kojom bi objasnio elektrogravitaciju. Tek je 20 godina kasnije skicirao neku vrstu teorije, o kojoj je unio bilješke u jednoj od svojih laboratorijskih bilježnica. Ali teorijska metodologija koja predviđa sparivanje mase i naboja i koja bi počela razjašnjavati elektrogravitaciju u kontekstu ujedinjene teorije polja počeo-

la se javljati tek krajem 1970-ih s mojim razvojem subkvantne kinetike koja nudi znatno drukčije objašnjenje gravitacije od Einsteinove teorije relativnosti.

ELEKTROGRAVITACIJSKI MOTORI

U svom britanskom patentu iz 1928. Brown je također predstavio svoj izum gravitatorskog motora. To je uključivalo niz kružno razmještenih gravitatorskih ćelija. Ako se osigura da su ćelije dovoljno međusobno razmaknute i da je medij između njih manje gust od dielektrika unutar svake ćelije, ćelije bi zajedno stvarale neuravnotežene sile i time uzrokovale vrtnju. Primijetio je da taj motor može biti ili «nezavisno induciran», to jest pokretan vanjskim izvorom električne energije, ili «samoinduciran», to jest pokretan električnom energijom koju sam stvara.

Kasnija verzija njegovog gravitatorskog motora opisana je u američkom patentu

1,974,483, za koji je uputio zahtjev 1930. i koji je Brownu odobren u rujnu 1934. Ona se sastojala od rotora s naizmjeničnim sektorima od mramora i lakiranog drveta, odvojenih bakrenim pločastim elektrodama kroz koje je puštan visoki napon. U drugoj verziji, koristio je naizmjenične sektore od olovnog oksida i parafinskog voska; u osnovi, naizmjenično je koristio dielektrik visoke gustoće i dielektrik niske gustoće.

U svom patentu iz 1928. u kojem je raspravljao o mogućnosti pokretanja svog motora električnom energijom koju bi stvarao sam motor, istaknuo je da je motor mogao proizvesti daleko više energije od one koja je potrebna za njegovo pokretanje. Rekao je:

„Ovdje treba istaknuti da energija koja nastaje radom motora može povremeno biti daleko veća od energije potrebne za pokretanje motora. U nekim slučajevi-

ma odnos može biti čak milijun naprama jedan... Kod opisanih samoinduciranih motora, vjeruje se da energija potrebna za prevladavanje trenja ili drugih otpora u fizičkoj strukturi uređaja, pa čak i za ubrzavanje motora protiv takvog otpora, potječe isključivo od gravitacijskog polja ili energije gravitacije.“

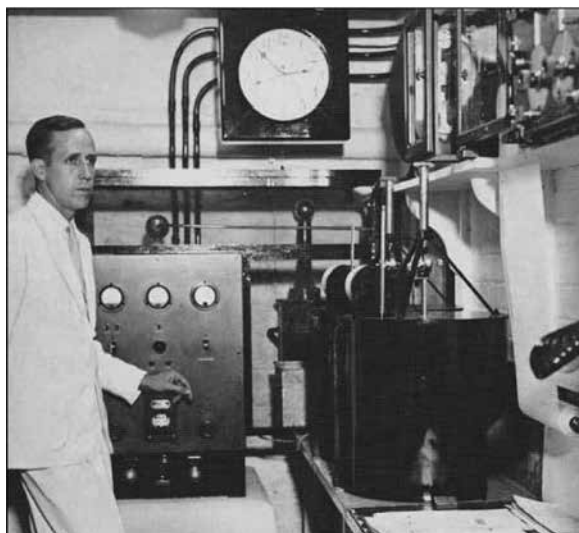
U stvari, Brown hrabro tvrdi da je njegov motor *perpetuum mobile*. Postavlja se pitanje je li precijenio *overunity* sposobnosti ovog motora, jer ne spominje eksperimentalne podatke. Također nema dokaza da je itko izradio takav

Ako je tako, vodeno kolo iz Argostolija moglo bi biti prvi gravitacijski perpetuum mobile sagrađen u moderno vrijeme

motor i dobio tako visoku proizvodnju električne ili mehaničke energije. Usprkos tome, takvo očigledno kršenje prvog zakona termodinamike u principu je moguće u slučajevima kada gravitacijsko polje slijedi kružni put, kao u Brownovu gravitatorskom motoru. To jest, budući da bi gravitatori postavljeni na periferiju kotača stvarali gravitacijsko polje paralelno s obodom i nosili to polje sa sobom kako se kotač okreće, bez obzira na položaj kotača, stvoreno gravitacijsko polje uvijek bi uzrokovalo dodatnu rotaciju. U praksi, kotač bi se okretao u stanju kružnog slobodnog pada. Baš kao što je masa u stanju vječno padati u dovoljno dubokoj jami, tako bi se i ovaj rotor mogao beskrajno okretati bez da iscrpi svoju potencijalnu zalihu energije. Cijelo vrijeme energija bi se mogla crpiti iz osovine kotača bez ikakvog utroška, osim onoga što je potrebno za pokretanje gravitatora.

Takva vrtložna gravitacijska polja rijetko se viđaju u prirodi, jer je Zemljino polje uglavnom usmjereno radijalno u odnosu na središte Zemlje. Međutim, mogla bi postojati marginalna odstupanja od tog pravila, kao što je slučaj u blizini zaljeva Argostoli na otoku Kefalonia, smještenom uz sjeverozapadnu obalu Grčke. Nekoliko kilometara sjeverozapadno od

obalnog grada Argostolija nalazi se mjesto na kojem voda iz zaljeva teče prema unutrašnjosti, spušta se nizbrdo od razine mora i, nakon nekoliko stotina metara, ponire u pukotini u stijeni. Kako bi utvrdili kamo odlazi ta voda, austrijski geolozi ubacili su 160 kg boje u taj tok i, koristeći osjetljivu opremu, dva tjedna kasnije otkrili tu istu boju na drugoj strani otoka, četrnaest kilometara istočno, u potoku koji je izvirao iz podzemne spilje. Zanimljivo je to što je voda u toj spilji smještena nekoliko metara iznad razine mora i otječe nizbrdo, ulijevajući se natrag u zaljev. Tako voda zatvara

Fotografija Thomasa Townsenda Browna u njegovoj podzemnoj stanici za elektrogravitacijska mjerenja u Zanesvilleu, Ohio, SAD

puni krug! Prije sto godina lokalni stanovnici prokopali su kanal za tu vodu koja otječe iz zaljeva i sagradili vodeno kolo za iskorištavanje njezine energije i dobivanje struje (pogledati sliku 2).

Što uzrokuje da voda na zapadnoj strani tog zaljeva teče nizbrdo, ispod razine mora, a onda teče uzbrdo prema istočnoj strani, da bi se opet vratila natrag u zaljev? Neki su iznijeli mišljenje da bi geotermalni, podzemni hidrostatski pritisci mogli biti odgovorni za potiskivanje vode prema gore. Zbog postojanja nekoliko drugih neobičnih fenomena u toj regiji, grčki fizičar Panagiotis Pappas vjeruje da bi umjesto toga mogla biti odgovorna anomalija gravitacijskog polja. Jedan od razloga je to što tok vode u zaljevu Argostoli mijenja smjer otprilike svakih četvrt sata. To se najlakše može promatrati s kilometar dugog mosta

koji premošćuje plitak južni kraj zaljeva. Odatle se može vidjeti kako voda brzo teče ispod mosta, prolazeći između njegovih lukova brzinom do 1 metra u sekundi, ali nakon nekoliko minuta uspori i stane, a zatim počne sve brže teći u drugom smjeru. Taj efekt nema nikakve veze s Mjesečevim plimama, koje se javljaju u mnogo dužim ciklusima od dvanaest sati.

S druge strane zaljeva od Argostolija, blizu sela Loukouri, leži ogromna stijena koju se već mnogo godina promatra kako se polagano njiše naprijed i natrag. Zbog svog kretanja dobila je naziv Kou-

nopetra, što znači «ljulja-juća stijena». Ako ispod jednog kraja te stijene stavite list papira, nakon nekog vremena vidjet ćete da je list stisnut ispod stijene i ne može se izvuci. Međutim, još malo kasnije, težište stijene će se pomaknuti i papir će opet biti moguće izvuci. Možda sporo njihanje stijene, postupna promjena smjera toka vode u obližnjem zaljevu i gravitacijska anomalija odgovorna za potiskivanje podzemnog toka morske vode uzbrdo do njezinog izvora potječu od istog uzroka – vrtložne nestabilnosti u lokalnom gravitacijskom polju koja uzrokuje tan-

gencijalno kretanje u odnosu na Zemljinu površinu. Ako je tako, vodeno kolo iz Argostolija moglo bi biti prvi gravitacijski *perpetuum mobile* sagrađen u moderno vrijeme.

O AUTORU

Paul A. Laviolette, Ph.D., autor je brojnih knjiga, uključujući *Earth Under Fire*, *Genesis of the Cosmos*, *Decoding the Message of the Pulsars*, *Secrets of Antigravity Propulsion* i *Beyond the Big Bang*. Također je objavio mnoge originalne radove s područja fizike, astronomije, klimatologije, teorije sustava i psihologije. Diplomirao je fiziku na Johnu Hopkinsu, magistrirao na Sveučilištu u Chicagu i doktorirao na Državnom sveučilištu u Portlandu. Trenutačno je predsjednik zaklade Starburst (www.etheric.com/Starburst/Starburst.html)

BORBA ZA MOĆ I UBOJSTVA U VATIKANU

DOKAZI KOJI OKRUŽUJU UBOJSTVO ZAPOVJEDNIKA PAPINSKE ŠVICARSKE STRAŽE 1988. GODINE POBIJAJU VATIKANOVU SLUŽBENU VERZIJU DOGAĐAJA I POTIČU UZNEMIRUJUĆA PITANJA O UTJECAJU OPUSA DEI I MASONA U KURIJI TE O ISTOČNOEUROPSKIM ŠPIJUNSKIM MREŽAMA.

Philip Coppens © 2011.

E-pošta: info@philipcoppens.com

Website: <http://www.philipcoppens.com>

POVEZANOST S ATENTATOM NA IVANA PAVLA II.

U ponedjeljak, 4. svibnja 1998. godine, malo poslije devet sati uvečer, četrdesetogodišnji pripadnik papinske Švicarske straže Alois Estermann pronađen je ubijen iz vatrenog oružja, zajedno sa svojom suprugom Gladys Meza

Romero i još jednim švicarskim gardistom, dvadesetogodišnjim desetnikom Cedrickom Tornayjem. Ubojstva unutar vatikanskih zidina izuzetno su rijetka. Međutim, ono što te smrti čini posebno neugodnima je činjenica da je papa Ivan Pavao II., nekoliko sati prije ubojstva, Estermanna imenovao

zapovjednikom papinske Švicarske straže.

U roku od nekoliko sati nakon zločina, Tornay je identificiran kao čovjek koji je "u trenutku ludila" ubio zapovjednika i njegovu suprugu, te nakon toga počinio samoubojstvo. Vatikan je izjavio da je "novak" vjerojatno gajio osobne zamjer-

ke prema svom zapovjedniku te da se ranije žalio zbog nedostatka priznanja u Švicarskoj gardi. I to je, činilo se, objasnilo sve. No, je li?

Neposredno nakon zločina izviješteno je da je Estermann, gotovo dva desetljeća prije, zaštitio Papu u atentatu 1981. godine – što je netočna informacija koja je cirkulirala još neko vrijeme. No, prema Ferdinandu Imposimatu, talijanskom tužitelju zaduženom za istragu pokušaja ubojstva pape Ivana Pavla II., i on i Mehmet Ali Agca, Turčin koji nije uspio ubiti papu 13. svibnja 1981. godine, uvjereni su u povezanost pokušaja

Je li samo slučajnost da je devet sati nakon objave Papine odluke novi zapovjednik bio mrtav?

ja ubojstva i Estermannovog ubojstva 1998. godine.

Imposimato tvrdi da mu je Agca, tijekom njihovih osobnih razgovora između 1997. i 2000. godine, potvrdio da su u pokušaj Papinog ubojstva 1981. godine bili umiješani ruski KGB i bugarska tajna služba. Imposimato navodi da povezanost atentata s ubojstvom iz 1998. godine proizlazi iz veze s istočnonjemačkom tajnom policijom Stasi. Iako Vatikan i mnogi apologeti Crkve nisu to željeli čuti, činjenica je da je Marcus Wolf, bivši broj dva u Stasiju, izjavio da je Estermann 1979. bio regrutiran za Stasijevog agenta. Je li Wolf rekao istinu ili ne, to je, naravno, druga tema, međutim u Wolfovu se vjerodostojnost nikad nije sumnjalo – osim u tom slučaju. Prema tome, pitanje koje se postavlja je: ako je Estermann bio Stasijev čovjek sve do 1998. godine, kada je komunist bio već odavno propao i Istočna Njemačka se pripojila Njemačkoj, može li to objasniti ubojstva iz 1998.?

OPUS DEI PROTIV SLOBODNIH ZIDARA I "PROPAGANDA DUE"

Godinu dana nakon ubojstava skupina nezadovoljnih svećenika u Vatikanu ustvrdila je da je Estermann bio žrtva borbi za moć unutar Vatikana. Svećenici su sugerirali da se dokaze u istrazi o ubojstvu neovlašteno mijenjalo kako

bi se uklopili u hipotezu da je Estermannovo ubojstvo posljedica Tornayjevog trenutka ludila. Tvrdnje su 1999. godine objavljene u knjizi *Krvave laži u Vatikanu*, koju je tiskala jedna mala izdavačka kuća iz Milana. Vatikan u Italiji i dalje ima ogromnu moć...

Anonimni autori knjige tvrde da je Estermann bio žrtva borbe za kontrolu nad Švicarskom stražom između tajnovitog, tradicionalističkog katoličkog pokreta Opus Dei i frakcije masonske snage smještene u Kuriji. Tu "masonsku snagu" iz knjige treba se smatrati sličnom skupini P2 – Propaganda due – a zaplet knjige kao da je izvučen iz *Anđela i demona* Dana Browna. Doista, moguće je da je Estermannovo ubojstvo uključeno u *Anđele i demone*.

"U Vatikanu ima onih koji smatraju da je desetnik Tornay napadnut nakon povratka s dužnosti i odvučen u podrum", tvrdi se u knjizi *Krvave laži u Vatikanu*. Zatim je Tornay "samoubijen" sedam milimetarskim pištoljem s prigušivačem, a njegov službeni revolver upotrijebljen je za ubojstvo bračnog para Estermann u njihovom stanu u Vatikanu. Nakon toga je Tornayjevo tijelo ostavljeno u njihovom stanu tako da trostruko ubojstvo izgleda kao ubojstvo i samoubojstvo.

Što se tiče motiva, u knjizi se navodi da su i Estermann i njegova supruga, koja je radila u venezuelanskom veleposlanstvu pri Svetoj Stolic, bili uključeni u tajne međunarodne financijske poslove za Opus Dei. Također se navodi da je do vakuuma vlasti na čelu papinske Švicarske straže došlo zbog protivljenja Estermannovom imenovanju. Je li samo slučajnost da je devet sati nakon objave Papine odluke novi zapovjednik bio mrtav?

Činjenica je da je Vatikan odmah nakon otkrića tijela prešao u defenzivu. Također je činjenica da je scenarij "ubojstva i samoubojstva" u "trenutku ludila" zaključak do kojeg se došlo u roku od samo nekoliko sati nakon zločina – iako je, mora se reći, mjesto zločina definitivno ukazivalo na vjerojatnost tog scenarija. Međutim, knjiga *Krvave laži u Vatikanu* ističe da je službeni scenarij iznio dr. Joaquin Navarro-Valls, koji je član Opusa Dei.

U roku od nekoliko minuta nakon ubojstva, dr. Navarro-Valls zapečatio je stan Estermannovih. Nikome – uklju-

čujući talijansku policiju – nije bio dopušten pristup mjestu zločina. U roku od tri sata i prije nego što je provedena ijedna obdukcija, Navarro-Valls izdao je izjavu da je "napad ludila" natjerao Tornayja da počinii dvostruko ubojstvo (John Follain, *City of Secrets: The Truth Behind the Murders at the Vatican*, William Morrow, 2003., str. 14-15). Obdukcije su sutradan obavili vatikanski liječnici, koji su prisegli na tajnost i nisu vodili pisane bilješke o svojim nalazima, što uvelike pobija svrhu samih obdukcija.

Ljudi su se pitali kako je Navarro-Valls uspio tako brzo utvrditi da je Tornay, čovjek kojega nikada nije upoznao, izveo taj čin u napadu ludila. Nadalje, u večeri nakon ubojstava kardinal Alfons Stickler opisao je Tornayja kao "osobu koja je patila od psihološkog poremećaja paranoje" (Follain, 2003., str. 17) – što je još jedna intrigantna dijagnoza dana od strane nekoga tko Tornayja nikad nije upoznao i tko nije kvalificiran za davanje takvih dijagnoza.

KRIVOTVORENI/MONTIRANI SLUŽBENI IZVJEŠTAJ

Zanimljivo je da je, prema službenom izvještaju (Bollettino, 55/99), "napad ludila" imao fizikalne, a ne čisto psihološke uzroke, što znači da je Navarro-Valls zaključak pogrešan te da u trenutku njegove izjave nije bila provedena obdukcija. Izvještaj spominje tragove metabolita kanabisa prisutnog u urinu, iako ne i u krvi. No, sama količina bila je daleko premala da bi ukazivala na ovisnost o kanabisu. Nadalje, poznato je da kanabis smiruje agresivne impulse, a ne da ih izaziva. Prema tome, taj izvještaj ništa ne razjašnjava, nego samo povlači nova pitanja.

Patolozi su također preuveličali značaj benignog tumora u Tornayjevom mozgu. Pronašli su "benignu subarahnoidnu cistu" veličine 4 puta 2,5 centimetara, koja je "pritisnula i deformirala prednji dio lijevog frontalnog moždanog reznja te djelomično erodirala kost." Iako se većina stručnjaka slaže da to ne bi imalo nikakvog utjecaja na Tornayjevo ponašanje, patolozi su tvrdili da je tumor bio "odgovoran za oštećenje kognitivne [misaone] funkcije... i ... smanjenje inhibiranosti ponašanja." Međutim, tijekom druge obdukcije, koja je kasnije obavljena u Švicarskoj, otkrilo se da takav tu-

mor uopće nije bio prisutan u Tornayjevom tijelu – što, još jedanput, sugerira da je službena verzija Vatikana ozbiljno manjkava, ako ne i krivotvorena, pa čak i totalna laž.

Kardinalu, državnom tajniku Angelu Sodanu, bilo je prepušteno vođenje mise zadušnice za Estermannove u bazilici svetog Petra, što je samo po sebi bila rijetka čast za svjetovnjake. Istovremeno, na samoj granici Vatikana, u maloj crkvi sv. Ane održana je privatna pogrebna misa za Cedrica Tornajja. U crkvi je stroj Švicarske straže ostavio prazninu na mjestu na kojem je Tornay obično stajao.

DRUGA OBDUKCIJA I KRIVOTVORENO OPROŠTAJNO PISMO

Sve od njegove smrti, Tornayjeva majka Muguetta Baudat, često je izražavala svoje nezadovoljstvo načinom na koji Vatikan vodi slučaj. Ona ne prihvaća službenu priču. Baudatovoj, koja je protestantica, odmah nakon sinove smrti rečeno je da njegovo tijelo truli, da mu je glava otrgnuta, i da su svi hoteli u Rimu puni tako da ne može doći u Rim. Ona je to, naravno, učinila, i kada je stigla u Rim, otkrila je da nijedna od tvrdnji koje je Vatikan iznio o stanju njezina sina nije bila istinita. Maguette Baudat dvaput je pisala Papi, sumnjajući u vatikansku verziju Tornayjeve smrti, međutim nije dobila odgovor.

Kada je Tornayjevo tijelo zrakoplovom prebačeno u Švicarsku, prije pogreba Baudat je doslovno ukrala tijelo iz švicarske mrtvačnice kako bi dr. Thomas Krompecher, profesor forenzičke medicine na Sveučilištu u Lausanni, obavio nad njim drugu obdukciju. Na temelju njegovih zaključaka, Baudat je angažirala dvojicu visoko profiliranih odvjetnika, Luca Brossolleta i Jayquesa Vergesa.

Odvjetnici, autori knjige *Ubijeni u Vatikanu* (*Assassinati in Vaticano*, Kaos, 2002.), tvrde da rezultati druge obdukcije proturječe zaključcima Vatikana u nekoliko ključnih točaka. Tornayjev službeni pištolj koristio je metke od devet milimetara, međutim izlazna rana na njegovoj lubanji imala je promjer sedam milimetara. Tornay je zadobio frakturu lubanjske kosti koja se nije nalazila na putanji metka. U njegovim plućima nalazila se velika količina krvi

i sline, što nije moglo biti uzrokovano samoubojstvom, ali je moglo biti uzrokovano unutarnjim krvarenjem od udaraca u glavu prije nego što je umro. U forenzičkom izvještaju se također ističe da su Tornayjevi prednji zubi bili razbijeni, kao da mu je cijev pištolja bila na silu ugurana u usta.

I na kraju, grafolozi i psiholozi koji su ispitali Tornayjevo oproštajno pismo upućeno majci zaključili su da se radi o krivotvorini – što tvrdi i Tornayjeva majka. Zašto? Kao prvo, na pismu je napisan datum “4. 05. 98.”, međutim Tornay je mjesec uvijek pisao u potpunosti i nikad nije pisao nulu kod označavanja prvih devet mjeseci u godini. Estermanna spominje kao “bojnika”, a znao je da je Estermann tada bio pukovnik. Još važnije je da u pismu svoju sestru naziva “Melinda”, a inače ju je uvijek zvao “Dada”. Spominje “Papu”, a inače je za njeja najčešće koristio izraz “Sveti Otac.”

“Čini se da vrhom Crkve vladaju državni interesi i mislim da je to razlog za velike napore poglavara Rimske kurije da spriječe otkrivanje užasne istine svijetu.”

U oproštajnom pismu piše: “Reci Melindi, Sari i tati da vas sve volim” – međutim, Tornay je bio vrlo privržen i svojoj polubraći, Yvanu i Joelu, i svi njegovi prijatelji i članovi obitelji smatraju da bi ih spomenuo u oproštajnoj poruci... da ju je napisao. Njegova majka tvrdi da njegova polubraća nisu uključena zato što je krivotvoritelj pri pisanju tog pisma koristio samo vatikanski službeni registar, tako da nije znao za njihovo postojanje. Jednako tako, pismo je adresirano na “gđu Chamorel”, međutim Tornay je uvijek koristio djevojačko prezime svoje majke, Baudat – a ne prezime njezina drugog muža. U vatikanskim registrima Tornayjeva je majka navedena samo pod prezimenom “Chamorel”. Uz takve dokaze ne treba nam biti veliko iznenađenje da su stručnjaci za rukopis koje je angažirala Baudat potvrdili da njezin sin nije napisao to pismo.

SKRIVENA “UŽASNA ISTINA”

U svojoj knjizi *Grad tajni* (*City of Secrets*) izvjestitelj iz Vatikana John Follain ističe da je, iako ga je Navarro-

Valls nazvao “novakom”, Tornay u Švicarskoj straži služio više od tri godine. Tornayjeve dužnosti kao desetnika uključivale su zapovijedanje svim stražarima raspoređenim u Apostolskoj palači, rezidenciji Pape, i nadziranje Vrata sv. Ane, glavnog ulaza na teritorij Vatikana. Ukratko, Tornay je bio istaknuti član papinske Švicarske straže – a ne novak.

Follain je jednom vatikanskom monsinjoru postavio pitanje zašto je Alois Jehle, vojni kapelan Švicarske straže, navodno rekao da je njezinom sinu glava otrgnuta od tijela. Zašto bi rekao takvo što? “Jer mu je to naredio”, odgovorio je monsinjor, “moj šef.” (Follain, 2003., str. 65) Taj šef je Angelo Sodano, koji je također Muguetta Baudat onemogućio uvid u rezultate završene vatikanske istrage.

“Čini se da vrhom Crkve vlada državni interes i mislim da je to razlog za velike napore poglavara Rimske kurije da

spriječe otkrivanje užasne istine svijetu”, napisala je Tornayjeva majka. Ta je Baudatina izjava u skladu sa zaključcima knjige *Krvave laži u Vatikanu*, da je afera s Banco Ambrosiano bila dio borbi za moć između Slobodnih zidara i Opusa Dei koje će kasnije Estermanna stajati života. Doista, iako se često prikazuje da se borba Opusa Dei i Slobodnih zidara odvijala početkom 1980-ih, čini se da je ta borba krajem milenija i dalje bješnjela unutar zidina Vatikana! Afera s Estermannom mogla je biti zašakana da nije bilo Muguetta Baudat, koja je odbila šutjeti. Prema Baudat, Vatikan je čak poslao izaslanika u Švicarsku da joj zaprijeti: “Želio je otkriti što sve znam i što namjeravam učiniti u vezi s tim. Poklonio mi je krunicu, no također mi je zaprijetio u ime svojih nadređenih, rekavši da se moram prestati raspitivati o Tornayjevoj smrti i misliti na svoju živu djecu. Rekao je da je siguran da ne bih željela da im se nešto dogodi. Zar to nije prijetnja?” (Follain, 2003., str. 175)

I, što je znala? Baudat kaže da joj se godinu dana prije nego što je pre-

minuo, sin povjerio da zajedno s još dvojicom švicarskih gardista istražuje Opus Dei. "Što manje znaš o tome, to bolje", rekao joj je. "Kasnije od nekih Tornayjevih prijatelja saznala sam da je Estermann bio blizak Opusu Dei i da je pokušao vrbovati gardiste da mu se pridruže", rekla je Baudat (Follain, 2003., str. 47) Pitanje je je li Tornay tu istragu provodio na svoju ruku, ili je netko od njega zatražio da je provede – i ako je tako, tko je to bio.

Odgovor na to pitanje mogao bi biti Yvon Bertorello, pripadnik vatikanske obavještajne službe, koji tvrdi da je je-

SEKSUALNE INTRIGE U ŠVICARSKOJ STRAŽI

Službena verzija događaja koju je objavio Vatikan glasi da je Turnay gajio osobne zamjerke prema Estermannu. Kada je Estermann imenovan za zapovjednika, Tornay je navodno također bio na redu za promaknuće, ali nije dobio tu čast, navodno zbog toga što je to spriječio sam Estermann.

Prema tome, u navali bijesa, Tornay je uzeo svoj pištolj, ušao u Estermannov dom te ubio Estermanna i njegovu suprugu, i na posljepku počinio samoubojstvo.

nnu, Tornay je dobio svoje promaknuće – zbog čega je manje vjerojatno da bi bio luđački bijesan na Estermanna. Kao što je spomenuto, prema nekim izvorima Estermann i Tornay imali su homoseksualnu vezu. Profesor Massimo Lachei u svojoj knjizi *Verbum Dei et Verbum Gay* ("Božja riječ i riječ gej", Libreria Croce, Rim, 1999.) tvrdi da je unutar vatikanskih zidina homoseksualnost široko rasprostranjena. Piše: "Švicarsku stražu vidim kao neku vrstu rasadnika čije cvjetove ubiru homoseksualni biskupi i kardinali. Ljudi u Vatikanu govore mi da gardisti na taj način nadopunjuju svoje malene plaće." U Laccheijevoj knjizi spominju se Estermann i Tornay, iako pod pseudonimima. I Follain tvrdi da su Estermann i Tornay bili u homoseksualnoj vezi; trajala je dvije godine, a okončana je kada je Tornay uhvatio svog nadređenog s drugim muškarcem. Vjeruje se da je nakon završetka njihove veze, Estermann počeo tiranizirati Tornayja i osvećivati mu se zbog nekog razloga. Ako je to točno, nema sumnje da su za razlog znala samo njih dvojica.

Dakle, s jedne strane imamo priču o profesionalnom rivalstvu proizašlom iz ljubavničke svađe, a s druge strane nam se govori da se radi o zavjeri u kojoj je Tornay nevina žrtva jer je istraživao povezanost Estermanna i njegove žene s Opusom Dei. Naravno, ti scenariji nisu međusobno isključivi, jer Tornay je mogao biti izabran da špijunira Estermanna baš zbog njihovog osobnog odnosa. Ali, zašto je sve to važno? Činjenica je da je do 1998. godine Opus Dei umnogome preuzeo kontrolu nad Vatikanom i promaknuće člana Opusa Dei u zapovjednika Švicarske straže samo po sebi ne bi bilo ništa neobično, samo dodatni dokaz o sve većem utjecaju te organizacije. Iako je, navodno, postojala borba između "masona" i Opusa Dei za vlast u Vatikanu, kruže govorkanja da su pravi razlozi Vatikanova oklijevanja oko Estermannova promaknuća glasine o njegovoj homoseksualnosti. Tog je mišljenja i "vatikanski špijunski šef" Yvon Bertorello, koji tvrdi da je Estermann imao homoseksualne odnose i s drugim pripadnicima Švicarske straže. Bertorello dodaje da su Estermann i Tornay doista bili u homoseksualnoj vezi, iako je neoženjeni Tornay bio

Odgovor na to pitanje mogao bi biti Yvon Bertorello, pripadnik vatikanske obavještajne službe, koji tvrdi da je jedan od njegovih zadataka bio špijuniranje Švicarske straže kako bi utvrdio u kojoj se mjeri u nju infiltrirao Opus Dei

dan od njegovih zadataka bio špijuniranje Švicarske straže kako bi utvrdio u kojoj se mjeri Opus Dei infiltrirao u nju. Nema razloga sumnjati da bi netko doista želio saznati te informacije. Bertorello se sprijateljio s Tornayjem, i Tornay je postao obavještajac. Sam Tornay, kako je rekao svojoj majci, nije bio jedini švicarski gardist u toj operaciji prikupljanja obavještajnih podataka. Što se tiče toga tko je to naredio Bertorellu: prema autoru Gerardu de Villiersu, zadatak mu je dao neimenovani vatikanski prelat.

Općenito se prihvaća da je Estermann bio blizak Opusu Dei, ako ne i njegov član. U stvari, kako neki tvrde, sama njegova povezanost s Opusom Dei bio je glavni razlog što je njegovo promaknuće u zapovjednika Švicarske straže bilo blokirano nekoliko mjeseci, tijekom kojih je Vatikan nesumnjivo pokušavao otkriti u kolikoj je mjeri Estermann uključen u tu organizaciju, odnosno da li bi bila dobra ideja da zapovjednik Švicarske straže bude član Opusa Dei. No, ta činjenica je prekrivena s toliko mnogo laži i glasila da je tek nekolicina obratila pozornost na nju. Umjesto toga, većina naslovnica zanosila se idejom da su Estermann i Tornay bili u homoseksualnoj vezi.

Rečeno je da je odnos između Tornayja i Estermanna bio složen. Prije svega, svi članovi Švicarske straže su Švicarci – kao što joj ime govori. No, kako je sama Švicarska podijeljena, u njoj su prisutne i jezične i kulturne barijere između njemačkih i francuskih Švicaraca. Estermann je bio Nijemac, a Tornay Francuz. Izgleda da su se svi francuski pripadnici Švicarske straže često žalili na zlostavljanje od strane svojih sunarodnjaka njemačkog porijekla, a posebno na Estermanna.

Nakon ubojstva, pripadnicima Švicarske straže bilo je zabranjeno da s bilo kime razgovaraju o Estermannu, Tornayju ili ubojstvima. Zato su izvjestitelji mogli razgovarati samo s bivšim gardistima. Jedan takav bivši gardist rekao je Follainu: "Tornay je bio žrtva. On nije bio nasilan, međutim tri je godine bio žrtva bullyinga za švicarske Nijemce on je bio utjelovljenje vraga." (Follain, 2003., str 219-20; Mark Fellows, "Miris smrti", *Catholic Family News*, 3. studenog 2003.)

Doista, Estermann je bio jedini časnik koji je glasovao protiv Tornayjevog unaprjeđenja u desetnika, međutim ono što vatikanska službena verzija pokušava prikriti je da je bio nadglasan. Prema tome, iako je Tornay mogao gajiti zamjerke prema Esterma-

heteroseksualac. Bertorello ističe da je čak i Papa to znao, i da je doista Papa bio taj koji je blokirao promaknuće: “Međutim, kardinal Sodano je lobirao i lobirao sve dok na kraju nije dobio što je htio.” (Follain, 2003., str. 170-71)

JOŠ JEDAN MOGUĆI SCENARIJ

Dokazi sugeriraju da su Estermann i Tornay bili u homoseksualnom odnosu. No, drugi dokazi – druga obdukcija i oprostajno pismo – također sugeriraju da Tornay nije počinio samoubojstvo, što sugerira da on nije ubio Estermanna i da je od Tornaya zatraženo da špijunira Estermanna zbog njegove povezanosti s Opusom Dei.

Kada su ga upitali o mogućem motivu Estermannova ubojstva, monsinjor Vladimir Felzmann, bivši član Opusa Dei, rekao je: “Estermann bi bio izuzetno zanimljiv Opusu Dei... s Estermannom u šaci, Opus Dei bi mogao iz dana u dan znati kako je Papa i s kim se sastaje. On bi bio upućen u mnoge tajne o kardinalima, njihovom zdravlju, takvim stvarima. A među kardinalima je nasljednik Ivana Pavla. Nikada ne zaboravite da je za Opus Dei znanje moć. Na taj način mogao bi svakoga uvesti u Vatikan; stražari ne bi rekli ni riječ. Imate pristup, imate slobodu.” (Follain, 2003., str. 107)

Felzman je također upitan je li papa Ivan Pavao II. povezan s Opusom Dei. Odgovorio je: “Naravno. Na raznorazne načine... Običavali smo poslovati s Banco Ambrosiano. Polagao sam novac na naš račun u njoj. Kada je Papa morao pronaći dvjesto milijuna dolara koje je Calvi, ‘božji bankar’, godine 1982. dugovao Vatikanu, Opus Dei je osigurao novac. U to vrijeme je Opus Dei postao osobna prelatura. Kada je Papa želio novog glasnogovornika, Opus Dei dao mu je Navarro-Vallsa. I čitavo vrijeme postoji skriveni plan Opusa Dei, a to je da raste, i raste, i raste. Ima ljudi u Vatikanu koji to ne mogu podnijeti, međutim to Opus Dei nije spriječilo u stjecanju sve veće moći. Naravno, oni bi voljeli imati papu iz redova Opusa Dei.” (Follain, 2003., str. 110)

Pokušavajući otkriti istinu, moramo se vratiti na tužitelja Ferdinanda Imposimata. On tvrdi da je Estermann povezan s atentatom na Papu 1981. godine, ne tako što je Papi navodno

spasio život, već tako što je sudjelovao u planiranju atentata. Imposimato i Agca tvrde da je za atentat bio odgovoran KGB, te da je KGB obavještajnim agencijama svojih satelitskih država prepustio da razrade pojedinosti. Iako se često izdvajalo Bugare, jasno je da bi takav pokušaj uključivao okupljanje svih ljudi koje je sovjetski blok imao u Vatikanu i blizu Vatikana. To bi uključilo i Estermanna, koji je bio na Stasijevom popisu suradnika. Imposinatom Estermanna naziva “dragocjenim pijunom” u pripremljenoj fazi atentata koji se odigrao 13. svibnja 1981. Ako je to točno, to Estermanna stavlja u potpuno drukčiji okvir i može također objasniti zašto je papa Ivan Pavao II. blokirao njegovo promaknuće. Jednako tako, izviješteno je – i prihvaćeno – da je u Estermannov ured bilo više puta provaljeno. Svaki put su bili odneseni neki dokumenti, a dragocjenosti su ostale na mjestu. Estermann se također, kako se čini, žalio da ga nadziru; naložio je da se sva područja koje kontrolira Švicarska straža pokriju nadzoranim kamerama... a bilo bi izuzetno zanimljivo otkriti što su točno kamere zabilježile u noći 4. svibnja 1998.

Glavno je pitanje je li Tornay pronašao materijale o Estermannima – ne nužno, ali najvjerojatnije o povezanosti s Opusom Dei – i jesu li, kao rezultat toga, sve troje ušutkani tako da se “nešto” ne otkrije. Ako je tako, to “nešto” najvjerojatnije je ostalo zauvijek zakopano. No, ono što je sada poslao jasno je da je “ubojstvo-samoubojstvo” u Vatikanu daleko zanimljivije i daleko važnije nego što sugerira službena verzija. Vraćajući se natrag na Trg sv. Petra i 13. svibanj 1981., možemo – i trebamo – postaviti pitanje je li se Švicarska straža – ili barem netko od njezinih pripadnika, poput Estermanna – “povukla”, tako da svi mogu doći do Pape, i tako omogućila Agci da ispali salvu metaka, umjesto da se švicarski gardist baci na njihovu putanju. Bila bi velika ironija za “pogrešku” koju je napravio Navarro-Valls, rekavši da je Estermann zaštitio Papu, da je on Papu, u stvari, ostavio izloženog mecima.

Kritičari koji razmišljaju u tom pravcu ističu da nema nikakvog smisla da bi Estermann, usprkos tome, bio promaknut u zapovjednika Švicarske straže. No, činjenica je da nitko

u Vatikanu ne bi ni znao da se Estermann povukao. Jedini ljudi koji bi to znali bili bi ljudi koji su znali da je Estermann Stasijev čovjek i kojima je samima možda bilo rečeno da se povuku, ili ljudi poput Tornaya koji su istraživali Estermanna.

Da potrošimo svoju kvotu pitanja bez jasnih odgovora, ispalit ćemo našu zadnju salvu, pitajući je li Estermanna ubio netko tko je znao što se doista dogodilo 13. svibnja 1981. te je odlučio da je dosta. Iako se na postavljeno pitanje ne može dati čvrst odgovor, može se istaći da je konkretno Agca taj koji tvrdi da je Estermannovo ubojstvo povezano s atentatom na Papu – a nitko ne može sumnjati u upućenost te osobe.

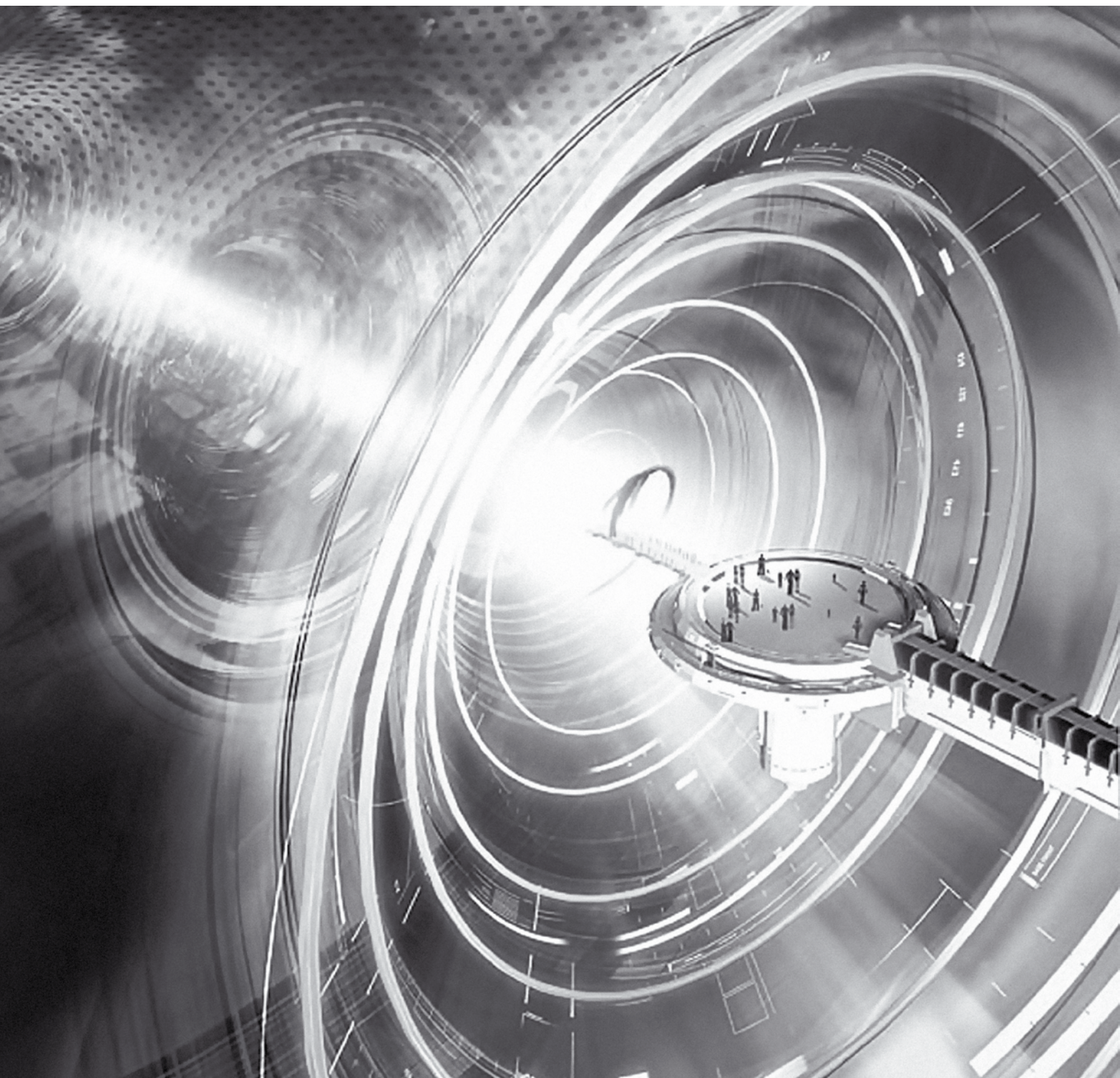
Jednako tako, Agci bi u njegovom brijegu bilo rečeno hoće li pripadnici Švicarske straže odstupiti ili ne – to znanje bi mu omogućilo da lakše pogodi Papu.

...jasno je da bi takav pothvat uključivao okupljanje svih ljudi koje je sovjetski blok imao u Vatikanu i blizu Vatikana

Danas ubojstvo Aloisa Estermanna nastavlja biti predmet velike intrige i spekulacije. Što se Vatikana tiče, to je službeno zločin iz strasti. Poznato je da je Tornay istraživao novog zapovjednika Švicarske straže u sklopu istrage o moći Opusa Dei unutar vatikanskih zidina. Čim je Estermann promaknut, on, njegova supruga i Tornay bili su mrtvi. Je li moguće da je Tornay otkrio nešto o Estermannu što se moralo sakriti po svačku cijenu – no, što bi, s Estermannom na njegovom novom položaju, uskoro izbio na površinu? Ako je tako, to je značilo da je netko otišao tako daleko da poćini tri ubojstva u Vatikanu. Kao što dokazi pokazuju, taj netko nije bio Tornay.

O AUTORU

Philip Coppens, koji dio vremena živi u Velikoj Britaniji a dio u Kaliforniji, dugotrajni je suradnik magazina NEXUS. Za više informacija posjetite njegov web-site <http://www.philipcoppens.com>.

EKSPERIMENTI S VREMENSKIM STROJEM MIKEA MARCUMA

NAKON ŠTO JE ELEKTRONIČAR HOBIST MIKE MARCUM ZARONIO U TOPLINSKI POTPIS SVOG UKLJUČENOG VREMENSKOG STROJA, PROBUDIO SE I OTKRIO DA JE IZ MISSOURIJA TELEPORTIRAN U OHIO TE DA JE PRI TOME PROPUSTIO DVIJE GODINE

Piše: Jason Offut © 2011.

E-pošta: jasonoffutt@hotmail.com

Blog: www.from-the-shadows.blogspot.com

Stroj, niz žica spojenih na dva vertikalna cilindra smještenih u okretno magnetsko polje, s lukovima električne struje od tri milijuna volta koji su plesali kroz njih, dizao se deset metara iznad poda jednog skladišta u Kansas Cityju, u američkoj saveznoj državi Missouriju. Mike Marcum stajao je na visokoj platformi berača trešanja sedam metara iznad stroja, zureći preko u kružni toplinski potpis – obzor događaja – širok više od jednog metra, koji se nalazio u jednom od cilindara. Znao je što znači taj toplinski potpis. Otkrio ga je u gradiću Stanberry u jugozapadnom Missouriju godinama ranije, i to je bilo nešto što nitko prije nije otkrio. Dok su električni lukovi pucketali ispod njega, umirio se, a grašci znoja stvarali su mu se na licu. Marcum je bio uvjeren da je izgradio vremenski stroj. Tako siguran, udahnuo je i uskočio u toplinski potpis. Tada je nestao. Za sve – obitelj, prijatelje i ljude koji su pratili njegove eksperimente s vremenskim strojem na paranormalnom radiju i u mainstream tisku – tog dana 1998. godine Marcum je nestao. Ja sam ga pronašao 2011.

PRVI TEST

Priča Mikea Marcuma, za naše potrebe ovdje, počela je četiri godine ranije. Marcum, tada 21-godišnjak s dvije godine elektrotehničkog obrazovanja na koledžu Rio Grande u Rio Grandeu u Ohiju, došao je za djevojkom, koju je upoznao 1993. u Lancasteru u Ohiju, u Albany u Missouriju, malu zajednicu u sjeverozapadnoj regiji države. “Natjerala me da obećam da ću doći tamo na njezin rođendan”, rekao je Marcum. “Pošao sam i, da skratim dugu priču, na poslijetku sam ostao tamo, sve dok se nisam skrasio u vlastitoj kući u Stanberryju.” Nedaleko od Albanyja, Stanberry je dobro skriven ispod baldahina od visokog lisnatog drveća. U gradskom parku nalazi se top, a mjesna trgovina mješovite robe prodaje benzin, pizzu i crve mamce za pecanje. Godine 1994. Marcum se preselio u dotjeranu bijelu kuću na adresi Treća istočna ulica 401. U toj maloj kući počela je Marcumova pustolovina s putovanjem kroz vrijeme.

U prosincu je Marcum sagradio Jakobove ljestve – uređaj koji električnoj struji omogućava da u lukovima prelazi između dvije metalne šipke. “Ja sam u osnovi štreber. Gradio sam pomodne Jakobove ljestve koje se pokreću uz po-

moć laserskih pulsova. U osnovi, to je pomodni light-show”, rekao je Marcus. “Kada živite usred ničega, bez interneta i kabelske televizije, počnete se dosadivati. Neki ljudi bave se modelarstvom ili idu na pecanje. Ja volim izrađivati električne stvari.” No, dogodilo se nešto što nije očekivano... anomalija. Uređaj je proizveo toplinsku loptu veličine novčića koja je postojano lebdjela u zraku iznad ljestava. “Nakon nekoliko pulsova, laser se nekako zaglavio u kontinuiranom načinu rada”, rekao je. “To je onda stvorilo električni luk na dnu elektroda. Primijetio sam da je odmah iznad luka nastalo uobičajeno toplinsko ljeskanje, međutim bilo je neobično to što je bilo kružno – u obliku sfere umjesto nasumično oblika.” Ne znajući što da misli, uzeo je vijak s kuhinjskog stola i ubacio ga u sićušnu ljeskajuću sferu. “Nestao je, a zatim se pojavio metar-dva dalje”, rekao je Marcum. “Tada sam pomislio: ‘U redu, ovo je stvarno čudno.’ Ponovio sam to još dva puta kako bih se uvjerio da ne haluciniram.” Oba puta dogodila se ista stvar: vijak je nestao, a zatim se tiho pojavio otprilike metar od uređaja koji se nalazio na njegovom kuhinjskom stolu. “Otprilike kada sam pomislio, ‘Dovraga, moram posuditi videokameru’, laser je eksplodirao i zapalio se jer nije bio dizajniran da konstantno radi na toj jačini”, rekao je.

Marcum se zavalio u stolici i pitao se što je to učinio. “Isprva sam to smatrao jednostavnim prelamanjem svjetlosti koje stvara privid nevidljivosti”, rekao je. “Tu ideju sam odbacio kada sam shvatio da bih svejedno čuo pad vijka, a on se ponovno pojavio tiho.” Na pamet mu je padala samo još jedna mogućnost. “Iskrivljenje vremena doista je bilo jedina mogućnost koje sam se mogao sjetiti koja bi se uklopila u ta opažanja.”

VREMENSKI STROJ U VEĆEM OMJERU

Marcum je morao to pokušati ponovno, međutim njegov drugi eksperiment s Jakobovim ljestvama nije bio ograničen na njegov kuhinjski stol. “Odlučio sam, bez mnogo promišljanja, povećati to otprilike sto puta”, rekao je. “I ono što je uslijedilo još uvijek je posvuda po internetu i novinama.”

Marcum je zaključio da će, ukoliko je doista izgradio vremenski stroj, građenje još jednog stolnog stroja biti besko-

risno. Morao je izgraditi nešto dovoljno veliko da sam prođe kroz to. “Odlučio sam od tvrtke u King Cityju posuditi... stupne transformatore koji su neiskorišteni ležali s vanjske strane ograde trafostanice”, rekao je. Iako su novine, tada je već bila 1995. godina, tvrdile da su se transformatori nalazili iza lokotom zaključane ograde, Marcum je tvrdio da to nije istina. “Nikako ih ne bih mogao prebaciti preko ograde – šest njih, svaki težak između 125 i 175 kilograma.” Marcum je transformatore, jednog po jednog, doveo do svoje kuće u Stanberryju. U sljedećih nekoliko tjedana spojio je nekoliko transformatora. Nedugo zatim zamjenici šerifa su ga uhitili. Šerif okruga, Gentry Eugene Lupfer, sjeća se da je radio na tom slučaju. “Ukruao je neke transformatore”, rekao je Lupfer. “Spojio ih je u svojoj kući i namjeravao je napraviti vremenski stroj.” Svaki transformator mogao je proizvesti od dva naest do sedamdeset i šest tisuća volti

Oba puta dogodila se ista stvar: vijak je nestao i zatim se tiho pojavio otprilike metar od uređaja koji se nalazio na njegovom kuhinjskom stolu

– i kada je Marcum pritisnuo prekidač, stanovnici Stanberryja znali su da nešto nije u redu. “Kada ga je uključio, niz stambenih blokova ostao je bez struje”, rekao je Lupfer.

Terry Raymond, gradski nadglednik u Stanberryju i njegov stanovnik od rođenja, radio je u gradskom komunalnom odjelu kada je Marcum 1995. godine dospio na naslovnice širom zemlje, i bio je jedan od prvih ljudi u Marcumovoj kući. “Susjedi su ga prijavili. Čudo je da čitav blok nije odletio u zrak. Postavio je transformator u svoje predsoblje”, rekao je Raymond. “Onaj kojeg je trebao upotrijebiti za gradnju vremenske kapsule nalazio se na stražnjem trijemu kuće. Jakobove ljestve bile su instalirane.” Kuća sada stoji prazna i tiha na uglu Brijestove i Treće ulice. Raymond je rekao da je Marcum vjerojatno bio posljednja osoba koja je u njoj živjela.

U trenutku uhićenja, Marcum je bio spreman za kupovinu dijelova za gradnju novog lasera za stroj veličine čovjeka. "Ogromna opterećenja električne mreže privukla su im pozornost", rekao je Marcum. "Tada sam bio prilično siguran da ću završiti u zatvoru. Kada su vidjeli napravu, pitali su me što radim s transformatorima, a ja sam im otvoreno ispričao na čemu radim jer sam mislio da me neće shvatiti ozbiljno."

Neki od policajaca su ga ipak shvatili ozbiljno, i te noći/večeri život Mikea Marcuma krenuo je putem nacionalnog publiciteta koji je na internetu živ i dan-

Od obale do obale AM, Marcum je zadio istinsku pozornost nacije. "Art Bell je saznao za mene uz pomoć nekolicine svojih slušatelja iz različitih dijelova zemlje koji su mu faksirali nekoliko novinskih članaka o meni", rekao je Marcum. "Prije nego što sam došao u emisiju, nikad nisam čuo za Arta Bella jer baš ne slušam AM govorni radio."

Marcum se preselio u St. Joseph kako bi pronašao posao nakon izlaska iz zatvora jer, kako je rekao, u Stanberryju nije bilo mnogo posla, posebno kada ste bili na televiziji i većina ljudi misli da ste ludi." Tamo ga je Bell telefonski kontaktirao.

Stojeći na platformi berača trešanja visoko iznad betonskog poda, Marcum je bacio svog prvog zamorca kroz svjetlucavi krug. Nestao je. Uskoro ga je pronašao na parkiralištu pokraj skladišta

danas. "Vijest se nekako probila do novinske agencije Associated Press da neki momak iz Missourija gradi vremenski stroj", rekao je. "Prije toga su vjerojatno mislili da sam samo tipični lopov koji je želio do brze zarade prodajom bakra u transformatorima."

Prema listu *St. Joseph News-Press*, policija okruga Gentry uhitila je Marcuma 29. siječnja 1995. godine i optužila ga za kazneno djelo. Marcum je priznao krivnju za krađu transformatora i dobio je pet godina uvjetne kazne. Nakon dva mjeseca, koje je zbog svog zločina proveo u zatvoru, Marcum se preselio u obližnji St. Joseph. "Mislim da je mislio da mu to može poći za rukom", rekao je Lupfer. "Bio je pametan. Nije bio glup momak. Jednostavno je imao tu zamisao u glavi i mislio je da je može ostvariti."

PREDNOSTI I NEDOSTACI PUBLICITETA

Tijekom vremena u kojem je Marcum služio svoja dva mjeseca kazne u zatvoru okruga Gentry, AP-ova priča o njegovom uhićenju pojavila se u novinama od *Kansas City Stara* do *New York Timesa*. Televizijske i radijske postaje intervjuirale su Marcuma o njegovim vremenskim eksperimentima. Međutim, tek kada ga je radijski voditelj Art Bella, čije se emisije prenose širom zemlje, pozvao da gostuje u njegovom kasnovječernjem talk-showu o paranormalnim pojavama,

"U osnovi, predstavio se i pitao me želim li gostovati u njegovoj emisiji", rekao je Marcum. "Tada sam već bio gostovao u nekoliko informativnih emisija i u emisiji *Curent Affair Extra*, pa sam mislio, zašto da ne budem u još jednoj? Nisam imao pojma da se ta emisija bavi duhovima, NLO-ima, Bigfootom, teorijama zavjere i tako dalje." Art Bell, koji je sada u mirovini, rekao je da su njegovi intervjui s Marcumom bili jedni od najboljih koje je ikada napravio.

U St. Josephu Marcum je počeo ponovno graditi vremenski stroj – ovaj put legalno. Tamo se upoznao i prijatelji sa stanovnicom St. Josepha Claudijom Sanderson. Marcum je, na posljepku, pokazao Sandersonovoj nove Jacobove ljestve i drugu opremu u kuhinji svoga stana. "Bilo je prilično dojmljivo, s obzirom da je funkcionalnu opremu sastavio od raznih zamjenskih dijelova i drugih predmeta", rekla je Sanderson. "Uključio je napravu i to je znatno prigušilo rasvjetu." Tada se dogodila nezgoda. "Srušio sam dio električne mreže St. Josepha", rekao je Marcum. "Strujni udar izazvao je pucanje metalne oplate transformatora te je došlo do kratkog spoja. Ako se dobro sjećam, dvadeset tisuća kuća ostalo je bez struje. Na sreću, pripisali su to tadašnjoj vrućini, jer ja sam još uvijek bio na uvjetnoj slobodi, a socijalnom radniku koji me je nadzirao to se sigurno ne bi svidjelo."

Na sreću, nestanak struje nije se mogao povezati s Marcumom, ali pozornost koju su mu poklanjali Bellovi slušatelji kao rezultat intervjua 1995. godine bila je sve manje podnošljiva. "Morao sam se preseliti iz St. Josepha jer, nakon što sam dao svoju adresu u emisiji Arta Bella, doslovno nisam spavao", rekao je. "Ljudi su danonoćno kucali na moja vrata želeći putovati kroz vrijeme. Ne biste vjerovali koliko je teško objašnjavati to ljudima koji se pojave pred vašim vratima i žele otputovati u prošlost kako bi spriječili neki tragični događaj prije x godina. Ljudi su skloni previše svog znanja crpiti iz Hollywooda, a premalo iz knjižnica." No, od sve te pozornosti imao je i jednu korist. Počele su mu pristizati donacije u novcu i opremi za nastavak njegova rada. "Prije nego što sam se preselio [u Kansas City; op. a.], dobio sam nešto kondenzatora, kablove velikog presjeka i još štošta", rekao je. "Iskreno, pola toga nisam mogao upotrijebiti za svoje eksperimente, međutim svejedno sam prihvatio jer nisam želio odbiti dar."

Nedugo nakon nestanka struje stanodavac ga je izbacio iz stana, i Marcum je nestao na nekoliko mjeseci. Prema članku iz *New York Timesa* od 8. prosinca 1996. godine: "Krajem rujna Marcum je nestao i *St. Joseph News Press* je hladno izvijestio da je izbačen iz svog stana, navodno zbog prenošenja mačke 'u susjednu četvrt'. Marcum se ponovno pojavio prošlog mjeseca, uvrijeđen zbog 'priče s mačkom – to jednostavno nije istina'. Što se tiče njegove naprave, planirao ju je testirati čim riješi škakljive probleme oko upravljanja time kamo će ga, odnosno u koje vrijeme prenijeti. 'Trenutačno bi', rekao je, 'mogao poslužiti samo kao dobar spremnik za smeće.'"

Marcum je u emisiji Arta Bella ponovno intervjuiran u prosincu 1996., i tada je rekao da je trideset dana udaljen od dovršetka svog novog vremenskog stroja. Pa ipak, čak i sa svim donacijama koje nije mogao odbiti, svoj stroj je tek 1998. godine stavio na završni test.

ZAMORCI KAO ZAMORCI

Jedna od donacija koju je Marcum primio bio je skladišni prostor – tako da ne "digne u zrak" svoj stan. "To mi je omogućilo da pokrenem stvari s mrtve točke", rekao je. Marcum je dobio nekoliko tona transformatorskih laminacija koje je koristio za jezgre elektromagneta,

generatore "tako da Elektra Kansas City može lakše disati", tekući helij, kaskadne transformatore koje je "koristio za generiranje napona od tri milijuna volti... i tako dalje, popis se nastavlja." Iako su donacije u gotovini iznosile otprilike dvadeset tisuća dolara, bile su zanemarljive u odnosu na vrijednost donirane opreme. "Pretpostavljam da bih potrošio najmanje nekoliko milijuna dolara da sam sve to morao sam kupovati", rekao je Marcum. "Prema tome, nikada to ne bih mogao učiniti sam, ili barem svakako ne bih u dvije ili tri godine mogao doći do velikog finala."

Marcum je svoj finalni stroj izgradio visoko u zraku unutar tog skladišta. "U tom trenutku to je bilo daleko naprednije od jednostavnih Jakobovih ljestava", rekao je. Kada je uključio svoj stroj, ponovno se pojavio neobičan toplinski potpis – ali ovaj put bio je širok metar i dvadeset centimetara. Sada je bio spreman iskušati ga. "Ništa nije sto posto sigurno, ali nakon nekoliko tjedana pokusa sa zamorcima bio sam više od devedeset i pet posto siguran", rekao je. Da se razumijemo, radilo se o *pravim* zamorcima. Stojeći na platformi berača trešanja visoko iznad betonskog poda, Marcum je bacio svog prvog zamorca kroz svjetlucavi krug. Nestao je. Uskoro ga je pronašao na parkiralištu pokraj skladišta. Pokus za pokusom pronalazio je zamorce koje je ubacio u toplinski potpis kako tumaraju parkiralištem, bilo istočno ili zapadno od zgrade, ali nikada sjeverno ili južno. Marcum se pitao ima li to nekakve veze sa Zemljinim magnetskim poljem. "U osnovi, bilo je to transportiranje zamoraca iz skladišta na parkiralište izvan skladišta, prije nego što sam ga iskušao sam", rekao je. "Nikada nisam koristio veće životinje, osim sebe, jer nisam želio da mi ljudi iz PETA-e ili čega ne zakucaju na vrata." Jedini propali pokus bio je s grejpom koji nije nestao. Godine 1998. Marcum je odlučio sam iskušati svoj stroj. "Moja glavna briga bila je to što sam veći od zamorca", rekao je. "Iako su životinje uvijek preživjele, nisam mogao znati koje su dugoročne posljedice jer to očito nije bilo učinjeno nikad prije, a životinje mi nisu mogle reći koliko bol su osjećale prilikom prolaska, ako su je uopće osjetile." Marcum se nije bojao zbog električne struje od tri milijuna volti koja je pucketala ispod njega; bojao se da ne padne. Kada njegov

skok ne bi uspio, s visine od 18 metara pao bi na betonski pod. "Najviše sam se brinuo da bi moja masa mogla biti prevelika za skok te da ću jednostavno pasti na pod i polomiti si noge ili vrat."

MOŽE LI NJEGOV STROJ FUNKCIONIRATI?

Dr. David Richardson, profesor fizike na Državnom sveučilištu sjeverozapadnog Missourija, i profesor fizikalne kemije dr. Rick Toomey, obojica sumnjaju u znanost iza Marcumovih tvrdnji. "On u biti proizvodi lokalizirane munje", rekao je Richardson. "To proizvodi toplinu, ali ne dovoljno u tom lokaliziranom području [da bi proizvelo toplinski potpis o kojem je Marcum govorio]." Još jedan problem je da bi se, ako te "lokalizirane munje" proizvode vremenski vrtlog, ti vrtlozi pojavljivali svugdje gdje tijekom oluje udari grom. "Bilo koji fenomen koji je mogao proizvesti uz pomoć transformatora mogao bi nastati tijekom svakog udara groma", rekao je Toomey. Nadalje, trenutačno ne postoje teorije koje bi uključivale električnu struju i putovanje kroz vrijeme. "Ništa," rekao je Richardson. "Apsolutno ništa."

Glavni je problem s Marcumovim vremenskim strojem, rekli su profesori, to da nije u skladu s nijednom postojećom teorijom o putovanju kroz vrijeme. "Sva potencijalna putovanja kroz vrijeme povezana su s gravitacijskim efektima i dosta velikim brzinama", rekao je Richardson. "Doista nema teorije koja obuhvaća električnu struju i gravitaciju." To bi, rekao je Toomey, bio sveti gral fizike. Čak i da je Marcum pronašao taj sveti gral, Toomey predviđa druge probleme. "Kada pogledate jednadžbe, ne znam da li bi biloški sustav mogao zadržati svoj integritet", rekao je. "Jednostavno ne mogu zamisliti da bi naš živčani sustav mogao proći kroz to i preživjeti." Marcum je to isto mišljenje 1995. godine podijelio s listom *St. Joseph News-Press*: "Uza smrt kao rizični faktor, nisam spreman ući u električki nabijen vrtlog", rekao je. "Ima još nekih stvari koje moram izgladiti."

Ni Richardson ni Toomey ne smatraju da će se putovanje kroz vrijeme izgladiti u neko skoro vrijeme. "Naravno, mogli bismo se probuditi i putovanja kroz vrijeme mogla bi biti stvarna", rekao je Toomey, "[ali] ta otkrića se neće dogoditi za naših života. Mi ćemo biti odavno mrtvi prije nego što se to dogodi."

Marcum je rekao da je to već čuo. "Imao sam kontakte s nekoliko profesionalnih teorijskih fizičara koji su slušali emisiju Arta Bella i svaki mi je rekao nešto drukčije", rekao je. "To je bilo kao da dobijete medicinsku dijagnozu od liječnika, pa zatim drugo i treće mišljenje i da vam svaki put kažu nešto drugo. Previše nepoznanica i prerano u ovoj vrsti posla da biste mogli biti sigurni." Marcum eksperimentiranje s putovanjem kroz vrijeme usporuje s gradnjom prvog akumulatora bez da znate što bi akumulator mogao činiti. "Morate to otkriti sami i eksperimentirati da vidite što još električna struja može činiti. Slična situacija."

VELIKI FINALE

Marcum je stajao na platformi berača trešanja, u skladištu u Kansas Cityju, iznad svog stroja. Dva cilindra, vanjski napravljen od dvadeset i četiri izolirana prstena, unutrašnji izgrađen od uzemljene bakrene mreže, "djelovali su kao udarna točka

"S moje točke gledišta, to je bilo kao da vas pogodi šok-granata, glasna petarda, udarac i snažna svjetlost, tako da nekoliko minuta ne možete vidjeti, čuti ili hodati kao treba..."

za rotirajuće električno polje". Pogledao je u sto dvadeset centimetara širok svjetlucavi val osamnaest metara iznad poda – i skočio. "Horizont događaja toplinskog potpisa nalazio se u središtu unutrašnjeg cilindra, tako da je skok u nj bio jednak skoku kroz horizontalnu cijev", rekao je Marcum. "Unutrašnji cilindar imao je promjer od samo metar i po, pa sam riskirao da udarim u nj ako se uspaničim i promašim metu. Nisam se bojao visine i zabavni park morao je biti doista paklen da mi potjera adrenalin u žile, međutim ovo je bilo prilično jezivo." To je zato što nije znao hoće li biti spržen, zgnječen, raskomadani ili se materijalizirati u krutom predmetu. No, Marcum nije paničario: jednostavno je nestao. "S moje točke gledišta, to je bilo kao da vas pogodi šok-granata, glasna petarda, udarac i snažna

svjetlost, tako da ne možete vidjeti, čuti ili hodati kako treba nekoliko minuta, ali bez trajne fizičke štete”, rekao je. “Siguran sam da su ljudi koji su donirali opremu bili prilično zabrinuti jer je vjerojatno izgledalo kao da sam raznesen na komadiće, samo bez mesnatih ostataka.”

Kada je Marcum došao k sebi, nalazio se na polju blizu Farfielda u Ohiju, bilo mu je hladno i bio je gladan. “Izbezumio sam se kada sam shvatio da sam usred ničega i prva stvar koju sam učinio je da sam počeo hodati, čim sam mogao”, rekao je. “Na kraju sam završio u skloništu za beskućnike u predgrađu Cincinnatija, jer se

napredak, međutim te snimke su nestale zajedno s mojim dnevnicima i svim drugima. Gledajući unatrag, trebao sam napraviti kopije i spavati s njima, međutim nisam planirao nestati na toliko dugo.”

Iako je taj nestanak trebao privući mnogo više pozornosti od ponekog blogera koji se pita što se dogodilo s Marcumom, nije bilo tako. “Izvan projekta, živio sam dosta povučeno”, rekao je. “Osim što sam jeo i spavao što je manje moguće, rijetko sam napuštao skladište.” Marcum u Kansas Cityju nije poznao mnogo ljudi osim svojih donatora, a svoju majku nije vidio od 1986. godine. “Razmišljao sam da pro-

closed time-like curves), to je kodna riječ za putovanje kroz vrijeme, jer profesionalni znanstvenici ne žele javno govoriti o izgradnji vremenskih strojeva”, rekao je. “To ne bi bio dobar karijerni potez.” Također, zabavlja ga internetska kultura koja se razvila oko njega na temelju njegova dva intervjua s Artom Bellom. “Nakon što sam iz zabave ‘guglao’ svoje ime, bilo mi je nevjerojatno smiješno da postoji priča, među desecima urbanih legendi, da sam navodno pronađen zdrobljen u 1930-ima, s mobitelom uz sebe” rekao je. “Ne znam tko je to bio, ali ja nisam.”

I dalje nije siguran kako je putovao kroz vrijeme, no ima ideju. “To je sada samo spekulacija, no pretpostavljam da sam se kretao kroz hiperprostor. Shvatite ga kao petu dimenziju u kojoj se nalaze ostale četiri dimenzije”, rekao je Marcum. “Dakle, jednostavnim riječima, kretao sam se i kroz prostor i kroz vrijeme. Po relativnosti, vrijeme i prostor su u stvari iste stvari: 300.000 kilometara prostora odgovara jednoj sekundi vremena, simplificirano rečeno.” Siguran je da hiperprostor postoji, jer bi bez njega bio mrtav.

Iako je zadnji pokušaj Mikea Marcuma da putuje kroz vrijeme bio prije trinaest godina, kada bi mogao ponovno eksperimentirati, učinio bi to. “Nakon što sam se vratio u Kansas City na tjedan dana i shvatio da je sve nestalo, bio sam prilično obeshrabren i razočaran”, rekao je Marcum. “No, da sam imao sredstva, definitivno bih pokušao nastaviti gdje sam stao s istraživanjima. Kako sam sada mudriji i stariji, i imam određeno znanje stečeno metodom pokušaja i pogreške, definitivno bih to učinio. No, sada mi je i puko preživljavanje borba, tako da mi to nije među prioritetima. Svijetla točka je da po svom rodnom listu imam trideset i sedam godina, no biološki imam trideset i pet, jer sam preskočio više od dvije godine u kalendaru.” ∞

O AUTORU

Jason Offut autor je četiri knjige o paranormalnom, uključujući *What Lurks Beyond: The Paranormal in Your Backyard* i *Darkness Walks: The Shadow People Among Us*. Jason također piše tjednu kolumnu o paranormalnom na <http://www.from-the-shadows.blogspot.com>. Može ga se kontaktirati putem e-pošte na adresu jasonoffutt@hotmail.com.

Dakle, jednostavnim riječima, kretao sam se i kroz prostor i kroz vrijeme. Siguran sam da hiperprostor postoji, jer bi bez njega bio mrtav

nisam mogao sjetiti svog imena.” Nakon što mu se sjećanje polako vratilo, Marcum je pronašao privremeni posao pa je mogao otići iz skloništa za beskućnike. “Postupno, tijekom nekoliko mjeseci nakon toga, vratila mi se većina pamćenja.” Ispostavilo se da se Marcum probudio u 2000. godini, dvije godine kasnije. “Nadao sam se da ću otići možda pet minuta unaprijed i 70-100 metara dalje, no završilo je s malo više od dvije godine i više od 2.200 kilometara.”

Nakon što je uštedio dovoljno novca, Marcum se vratio u Kansas City da pronađe dnevnike u kojima je vodio bilješke o svojim eksperimentima, da pregleda stroj i shvati što se dogodilo. No, ono što je pronašao demoraliziralo ga je. “Kada sam se vratio, to je bilo samo prazno skladište”, rekao je Marcum. “Ni dandanas ne znam što se dogodilo. Pretpostavljam da je u nekom trenutku sve demonstrirano te da su manji dijelovi možda prodani na eBayju.” Nakon tjedan dana u Kansas Cityju, dok se pokušavao sjetiti imena bilo koga tko mu je pomagao, odustao je i vratio se svom privremenom poslu u Ohiju. “Siguran sam da bi slušatelji Arta Bella pomislili da su došli ‘ljudi u crnom’ te ote- li sve uključene i njihove ostatke razasuli po Area 51”, rekao je Marcum u šali. “Ja sam sklon najprije pomisliti na najjednostavnije objašnjenje: svi su pretpostavili da sam mrtav nakon što im se nisam javio više od dvije godine. Imao sam video-snimke kojima sam dokumentirao svoj

vjerim u odjelu za nestale osobe i vidim je li me netko tražio nedugo nakon 1998.”, rekao je. “Odustao sam od tih planova kada sam se sjetio da sam tada još uvijek bio na uvjetnoj slobodi, a nisam se svom socijalnom radniku javio dvije godine. Sumnjam da me policija traži nakon 13 godina, jer da je tako već bi me našli.” Budući da je Marcum za većinu svojih poslova dobivao plaću u gotovini, osim kratkotrajnog zaposlenja u tvornici za ambalažu, nisu ga mogli pronaći po poreznim prijavama. “Za poreznu službu, uvijek sam bio sporadični ‘blip’ na radaru.” Najviše žali zbog toga što je zaboravio svoje donatore. “Ne mogu se sjetiti imena ljudi koji su mi pomogli u izgradnji tog projekta pa da ih mogu potražiti i objasniti im što se dogodilo”, rekao je. “Moja najveća nada je da oni ne misle da sam mrtav – ili još gore, da ne misle da sam živ i najnezahvalnija osoba na Zemlji nakon sve pomoći koju su mi pružili.” Sjeća se da mu je jedan čovjek donirao tisuću dolara da pokrije sudske troškove povezane s optužbom za krađu transformatora. “Ali, ne mogu se sjetiti njegovog imena ni da mi život ovisi o tome”, rekao je Marcum.

MIKE MARCUM DANAS

Marcum preživljava od neredovitih poslova u Ohiju, surfa internetom i povremeno pročita neki znanstveni časopis. “Svaki put kada vidite da se spominju ‘zatvorene krivulje nalik vremenu (eng.

TAJANSTVENI ČOVJEK IZ BIBLIJE

AKO JE ISUS BIO MITSKA OSOBA, TKO JE IGRAO HUMANISTIČKU ULOGU KOJU MU PRIPISUJU U EVANĐELJIMA? VELIKI FILOZOF, MISTIK I ČUDOTVORAC – APOLONIJE IZ TIJANE

Piše: Holton Hotema (završna knjižica iz serije Izgubljena mudrost drevnih učitelja)

SKRIVENI ISUSOV ŽIVOT

Je li Isus iz Evanđelja bio čovjek ili mitska osoba? Je li živio kao čovjek ili je na Pozornici života predstavljao kozmička načela univerzuma?

Zašto u Bibliji nema datuma njegova rođenja i smrti? Zašto datum njegova rođenja nije bio poznat niti određen sve do 532. godine naše ere? I zašto je kao taj datum odabran 25. prosinac?

Zašto se na kršćanskom križu do 680. godine naše ere pojavljivalo janje, kada je na Šestom ekumenskom saboru, održanom u Carigradu te godine, odlučeno da će se na križu, umjesto janjeta, prikazivati čovjekov lik?

Pomoću ovih povijesnih činjenica saznajemo kada je i u kojem vremenskom razdoblju nastala priča o navodnom Isusovom raspeću. Vidimo da se ta priča u Bibliji nije pojavila sve do 680. godine naše ere.

Nakon svojeg osnutka 325. godine naše ere, Crkva nas je šesnaest stoljeća učila da Isus nije bio samo čovjek, veliki čovjek, najveći koji je ikada živio, već da je bio Spasitelj čovječanstva te da „nas svojom krvlju otkupljuje od naših grijeha“ (Otkrivenje 1:5).

Čudno je da o tako velikom čovjeku ne bi postojale nikakve povijesne činjenice izvan Novoga zavjeta. Čini se kao da je Novi zavjet napisan samo zato da se stvori Spasitelj i da mu se dade privid povijesne личности.

U Novome zavjetu mnogo toga upućuje na srednjovjekovni misterij. U Evanđeljima postoji pozornica, pojavljuje se Isus, on govori svoj tekst i odlazi.

No, ni jedan glumac niti mitska niti stvarna osoba nije tako snažno utjecala na svijet kao Isus.

Bilo je mnogo velikih ljudi kojima je posvećeno mnogo stranica povijesti, ali ni jedan od njih nikada nije tako snažno utjecao na čovječanstvo kao Isus. No, usprkos tome, o njemu nema povijesnih činjenica, osim kratke priče u Novome zavjetu.

Za slijepog egzoterika, Isus je bio Gospodin i Spasitelj čovječanstva, ali za ezoterika on je bio simbol kozmičkih načela i duhovnih procesa

Malo je toga napisano o njegovu rođenju i ranom djetinjstvu. Zatim, u Evanđeljima se Isus ne spominje, osim u Evanđelju po Luki, kada je imao 12 godina. Nakon toga se u Evanđeljima ne spominje sve do njegove 30. godine. Zatim on tri godine propovijeda na malom području oko Galileje pred ukupno nekoliko tisuća ljudi i nestaje.

Svi dokazi upućuju na nedvojbeni činjenicu da Isus nije bio čovjek. Jednako je sigurno da je netko po imenu Isus bio izmišljen za određenu svrhu te da je to bilo djelo velike sile s velikim bogatstvom.

Samo je tako, uz potporu bogatstva i moći, taj lik po imenu Isus mogao imati tako širok i snažan utjecaj. To ćemo u ovoj knjižici jasno pokazati.

Čitatelj će biti zapanjen kada shvati koliko su vješto drevni učitelji spasili od propasti svoju tajnu znanost o životu te je,

pomoću simboličnog jezika i alegorije, sačuvali u djelu Izmišljeni život legendarnog Krista Isusa.

Mnogi su despoti i tirani u prošlosti velikim naporima nastojali uništiti Svetu znanost. Konstantin Veliki bio je odlučan da u tome uspije. Izmisliće novu religiju, prodati je ljudima u svojem golemom carstvu te tako oslabiti i uništiti drevnu arkansku znanost.

Ali Učitelji su bili prepaletni da bi ih ovaj rimski tiranin mogao nadmudriti. Odigrali su njegovu igru i pripremili Novi zavjet, kako je naredio, ali su u evanđelju u Isusov život vješto ubacili tajnu zvijezda, slavu Sunca i tajnovit simbolizam čarobnog štapića boga Hermes, ili Merkura.

Za slijepog egzoterika, Isus je bio Gospodin i Spasitelj čovječanstva, ali za ezoterika on je bio simbol kozmičkih načela i duhovnih procesa, od kojih je jedan otkriven njegovim pribijanjem na križ između dvojice razbojnika.

Tu nije bilo ničeg novog. Tajni spisi Učitelja oduvijek su sadržavali nekoliko značenja – jedno je bilo namijenjeno masama, a druga su bila namijenjena inicijatima i učenicima.

Tijekom šesnaest stoljeća Crkva zarađuje milijarde dolara dajući svijetu egzoteričnu poruku koju sadrži Novi zavjet.

Ovo je djelo nastalo kako bi prevareni čitatelj dobio ezoteričnu poruku Učitelja koju sadrži Skriveni život Krista Isusa.

RAZBIJENA ŠIFRA NOVOGA ZAVJETA

Nakon što je šesnaest stoljeća odolijevala napadima kritičara, zbunjujuća šifra Novoga zavjeta napokon je razbijena.

Konačno je otkrivena činjenica da je Isus koji se spominje u Evanđeljima izmišljen s određenom svrhom, ali ga svećenstvo nije propovijedalo u tu svrhu.

Učitelji su ga egzotericima prikazali kao čovjeka, dok se ezotericima pojavljuje u pravom obliku, kao određeni duhovno-psihološko-bio-fiziološki procesi tijela.

Učitelji su rekli: „Kako je gore, tako je i dolje.“ Podučavali su da je makrokozmos sačinjen od velike duše i velikog tijela, i da je mikrokozmos slično građen, budući da je sastavljen od duše (vječne) i tijela (privremenog).

Za Crkvu je bilo nužno suzbiti i uništiti to znanje kako bi čovjeka natjerala da vjeruje u njezinu doktrinu o Spasitelju.

Učitelji su otkrili da su duhovno-psihološko-bio-fiziološki procesi u tijelu prosječnog čovjeka praktički uspavani (mrtvi) u njegovim najvitalnijim centrima te da ih se može „uskrsnuti“ (ponovno probuditi) određenim tajnim metodama koje oni podučavaju.

Nikad nisu upotrebljavali izraz „uskrsnuće“ u značenju povratka života u mrtvo ti-

datum rođenja osobe čiju biografiju piše. Odakle im?

Matej i Luka pokušali su otprilike odrediti vrijeme. No, između ta dva pokušaja postoji raskorak od najmanje deset godina: Herod je umro 4. godine prije naše ere, dok je Kvirinije postao upravitelj Sirije tek 7. godine naše ere.

Matej je određen u svojoj tvrdnji da se Isus rodio za vrijeme Herodove vladavine. Luka tvrdi da je car August izdao uredbu da ljude treba oporezivati; da je „ovaj porez prvi put ubiran kad je Kvirinije postao upravitelj Sirije“ te da je Isus rođen u vrijeme kada se ubirao taj porez.

Prema Matejevim riječima, Isus je rođen barem pet godina prije početka kršćanskog doba; prema Luki, on je rođen ba-

rođenja, dok je po Mateju do posjeta došlo tek dvije godine nakon Isusova rođenja.

Datum rođenja

Kojeg je mjeseca i dana u mjesecu rođen Isus?

To ne može reći nijedan od njegovih biografa. Prvobitno kršćanstvo to nije znalo. Crkva to nikada nije mogla odrediti. Kršćanski učenjaci imali su stotine različitih mišljenja o tome.

Što je odlučilo o odabiru datuma?

Za taj su datum postojala dva razloga. Prvo, taj se datum od davnina označavao kao drevna svetkovina nakon najdulje noći u zimskom solsticiju koju su nazivali „rođendanom nepobjedivog Sunca“.

Kao što smo već objasnili u Drevnom bogu Sunca, u vrijeme rađanja Sunca znak Djevice vlada u istočnom kutu planisfere. Zato se za sve bogove Sunca kaže da ih je rodila djevica.

Postoji još jedna činjenica, a ta je da imena svih majki znače ili simboliziraju veliku dubinu: Mary, Maia, Maria, Meris, Myrrh, Mariam, Maritala itd. Sva imena počinju sa slovom M, koje je također simbol znaka Djevice.

Svi su očevi zanatlije neke vrste – drvo-djelci, kovači, modelari itd., što ukazuje na aktivnu, stvaralačku moć Sunca, usmjerujući se na vladajući aspekt stvaralačke snage svemira nad svom prirodom. U svim slučajevima dijete se rađa dok je majka na putu. Tako u Evanđelju po Luki Josip i Marija odlaze „iz grada Nazareta u Judeju, u grad Davidov, koji se zove Betlehem“ (2:4).

U astronomskom smislu, velika zvijezda Spika (Arista) uzdiže se u konstelaciji Djevice koja dominira Betlehemom (Kuća kruha) sa svojim pratiteljem Joseppeom u konstelaciji Bootes te putuje do položaja na nebu koji odgovara putovanju iz Nazareta prema jugu do Betlehema.

Tako se rođenje bogova Sunca najavljuje pojavom velike zvijezde. I uvijek ih posjećuju mudraci tog vremena koji im odaju božanske počasti i donose im darove.

Tek je 532. godine naše ere Dionizije Exigus, rimski opat i astronom, od Katoličke crkve dobio zadatak da odredi datum Isusova rođenja. Kad je određen 25. prosinac, Armenci i Sirijci optužili su Katoličku crkvu za štovanje Sunca jer je prihvatila datum događaja u znaku Sunca – koji je također bio i datum rođenja boga Sunca Mitre, Tamuza i svih ostalih drevnih bogova Sunca.

Nakon što je šesnaest stoljeća odolijevala napadima kritičara, zbunjujuća šifra Novoga zavjeta napokon je razbijena. Učitelji su ga egzotericima prikazali kao čovjeka, dok se ezotericima pojavljuje u pravom obliku, kao određeni duhovno-psihološko-bio-fiziološki procesi tijela

jelo. Koristili su ga u značenju reaktivacije onog što su nazvali „mrtvim duhovnim centrima čovjeka“.

Učitelji su rekli da se kod „uskrsnuća“ (višeg stanja svijesti) ljudi ne žene (nemaju putenih želja), nego su kao anđeli na nebu (Evanđelje po Mateju, 22:30), a to je bila tema koju smo obradili u Crvenom zmaju. Dakle, naziv „uskrsnuće“ znači reaktivaciju uspavanih duhovno-psiholoških centara čovjeka, zbog čega se stanje njegove svijesti budi, ne iz mrtvih, nego iz sna, pri čemu se uobičajeno stanje s pet osjetila pretvara u više stanje sa sedam osjetila (sedam hljebova), poput onih „anđela na nebu“.

Najstroža tajna Učitelja bila je njihovo otkriće načina na koji se čovjek može „uzdici“ s pet osjetila na rijetkih sedam osjetila, čime dobiva moći vidovitosti (slušne i vizualne), kada „ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće doznati“ (Evanđelje po Mateju, 10:26).

KRIST ISUS

Kada je rođen Isus?

Matej: „U dane Heroda kralja“ (2:1).

Luka: „Kad je Kvirinije upravljao Sirijom“ (3: 1-7).

Nijedan evanđelist ne daje datum Isusova rođenja, ali gotovo svaki biograf daje

rem šest godina nakon početka kršćanskog doba.

Kršćanski učenjaci iznijeli su najmanje deset različitih mišljenja glede godine Isusova rođenja. Dodwell ga smješta u 6. godinu prije naše ere, Krisostom u 5. godinu pr. n. e., Usher, čije se mišljenje najčešće prihvaća, smješta ga u 4. godinu pr. n. e., Irenej u 3. godinu pr. n. e., Jeronim u 2. godinu pr. n. e., Tertulijan u 1. godinu pr. n. e. Neki suvremeni autoriteti smještaju ga u 1. godinu naše ere, drugi u 2. godinu n. e., a treći u 3. godinu n. e., dok ga oni koji Luku smatraju nepogrešivim autoritetom moraju smjestiti čak u 7. godinu naše ere. Matej kaže da je Herod, kada su ga posjetili mudraci, od njih htio saznati kada se prvi put pojavila zvijezda koja je najavila Isusovo rođenje.

Kad je Herod odlučio poubijati svu malu djecu u Betlehemu i okolici kako bi se riješio Isusa, dao je ubiti djecu „od dvije godine starosti i mlađe, prema vremenu koje je doznao od mudraca“, što jasno upućuje na činjenicu da je Isus u to vrijeme imao otprilike dvije godine.

U nastojanju da se pomiri Matejev posjet mudraca Isusu u Betlehemu s Lukinom pričom, po kojoj je Isus tamo ostao manje od šest tjedana, nastala je pretpostavka da je do posjeta došlo odmah nakon njegova

Doktrina o djevičanskom porodu nije postala dijelom Evanđelja sve do sredine šestog stoljeća. Učenici ga nikada nisu spominjali, a Pavao, najveći apostol, nikada za njega nije čuo.

Da se Isus rodio na čudotvoran način, za to bi znala cijela Mala Azija te bi drevna literatura bila puna priča o tome.

U vrijeme zimskog solsticija, nakon ponoći 21. prosinca, kada Sunce dosegne najnižju točku u svojem silasku u Južnu hemisferu te počinje svoje uzlazno putovanje, cijeli antički svijet slavio je rođenje nove godine, a to je slučaj i danas.

Odmah nakon ponoći 24. prosinca, gotovo svi drevni narodi slavili su porod „kraljice nebeske“, nebeske djevice zemlje i boga Sunca.

Tako je Crkva odlično smislila da prihvati taj datum i toga dana slavi rođenje fizičkog lučonoše u prirodi, Sunca. I kako su se stara vjerovanja jedno za drugim zaogrtała imenom Isusovim tijekom prvih pet stoljeća naše ere, tako se kršćanska religija razvijala po uzoru na stara vjerovanja. Ona su dobila novi oblik, nazvana su drugim imenima, a obrazovanim ljudima bilo je sasvim jasno odakle ona potječu.

Drugi razlog bio je taj što su u Rimu dani između 17. i 23. bili posvećeni neobuzdanoj zabavi. Ti su se dani nazivali Saturnalijama.

Crkva se uvijek trudila da izađe ususret 'poganima' koje je preobratila, ili ih je počela preobraćati, tako što im je dopuštala da zadrže svetkovine na koje su bili navikli, ali ih je preoblačila u kršćansku odoru ili im je pridavala novi i kršćanski značaj.

Gibbon je rekao: „Rimski kršćani, ne znajući pravi datum Isusova rođenja, odredili su svetkovinu 25. prosinca, zimski solsticij, kad pagani obično slave rođenje Sunca.“

Što onemogućuje prihvaćanje ovog datuma?

Luka: U vrijeme njegova rođenja „u tom kraju bijahu pastiri: pod vedrim su nebom čuvali noćnu stražu kod svojih stada“ (2:8). Sredinom zime pastiri nisu noću boravili na poljima sa svojim stadima.

Velečasni Cunningham Geikie je kazao: „Zna se kako je čak i u Rimu grozno, a u Palestini je još mnogo gore za lošeg vremena.“

Dr. Adam Clark je pisao: „Trebalo bi odustatu od Isusova rođenja u prosincu.“

Činjenica da kršćani nisu mogli odrediti datum Isusova rođenja jedan je od najjačih dokaza da on nije postojao kao povijesna ličnost.

Da je priča o njegovom čudesnom rođenju i nevjerovatnom životu istinita, očuvao bi se datum njegova rođenja i danas bi to bila činjenica s najbolje dokazanom autentičnošću u povijesti.

Gdje se Isus rodio?

Matej i Luka: U Betlehemu, u Judeji.

Osim ovih navoda Mateja i Luke o Isusovu rođenju, koji su očito novijeg datuma od ostalih dokumenata u knjigama, a koje mnogi kršćanski učenjaci odbacuju, u četiri Evanđelja nema ni jedne jedine riječi koja bi potvrdila da se Isus rodio u Betlehemu.

Svaka tvrdnja u četiri Evanđelja, kao i u dokumentima koji se tiču Isusova rođenja, ide u prilog zaključku da se rodio u Nazaretu, u Galileji. Nikad ga nisu zvali Isus iz Betlehema, već uvijek Isus iz Nazareta. Također, povijesne knjige i enciklopedije govore da u vrijeme Isusova rođenja nije postojao gradić niti grad Nazaret.

Filozof, mistik i čudotvorac – Apolonije iz Tijane

Kad ga je Pavao pitao tko je, on mu je odgovorio: „Ja sam Isus Nazarećanin“ (Djela apostolska 22:8).

Govorilo se da su mnogi Židovi odbacili Isusa zato što je rođen u Galileji, a ne u Betlehemu. „Drugi govorahu: ‘Ovo je Krist.’ A bilo ih je i koji su pitali: ‘Pa zar Krist dolazi iz Galileje? Ne kaže li Pismo da Krist dolazi iz potomstva Davidova, i to iz Betlehema, mjesta gdje bijaše David?’“ (Evanđelje po Ivanu 7: 41,42).

Svi kritičari potvrđuju da čovjek Isus, ukoliko je postojao, nije rođen u Betlehemu. Mnogi smatraju da se nije mogao roditi ni u Nazaretu. Nazaret, tvrde, nije postojao u to vrijeme. Kršćanski učenjaci priznaju da nema dokaza da je postojao na početku kršćanskog doba izvan Novoga zavjeta.

Filip je rekao Natanael: „Našli smo onoga o kome je pisao Mojsije i Proroci: Isusa,

sina Josipova“ (Evanđelje po Ivanu, 1:45).

“Vi istražujete Pisma jer mislite po njima imati život vječni. I ona svjedoče za mene“ (Evanđelje po Ivanu, 5:39).

Čudesno začecje bilo je ostvarenje kojeg proročanstva?

Matej: „Sve se to dogodilo da se ispuni što Gospodin reče po proroku: ‘Evo, Djevica će začeti i roditi sina i nadjenut će mu se ime Emanuel’“ (1:22,23).

Ovo se smatra „draguljem među proročanstvima“, a pojavljuje se u sedmom poglavlju Knjige proroka Izaije.

Evo činjenica: Rason, kralj Sirije, i Pekah, kralj Izraela, objavili su rat Ahazu, judejskom kralju. Bog je Ahaza uvjerio da ga oni neće pobijediti, ali da Asirci trebaju uništiti njihova kraljevstva.

Kako bi ga uvjerio da je to istina, zamolio je Ahaza da zatraži znak: „Zato, sam će vam Gospodin dati znak: ‘Evo, začet će djevica i roditi sina i nadjenut će mu ime Emanuel... Jer prije nego dječak nauči od-

Dakle, naziv „uskrснуće“ znači reaktivaciju uspavanih duhovno-psiholoških centara čovjeka, zbog čega se stanje njegove svijesti budi, ne iz mrtvih, nego iz sna, pri čemu se uobičajeno stanje s pet osjetila pretvara u više stanje sa sedam osjetila (sedam hljebova), poput onih „anđela na nebu“

bacivat’ zlo i birati dobro, opustjet će zemlja, zbog koje strepiš, od dvaju kraljeva.“

U sljedećem poglavlju zabilježeno je ostvarenje ovog proročanstva: „Približih se proročici te ona začu i rodi sina. Jahve mi reče: ‘Nazovi ga Maher Šalal Haš Baz, jer prije no što dijete počne tepati ‘tata’ i ‘mama’, nosit će se pred kralja asirskog sve bogatstvo Damaska (glavni grad Rasonova kraljevstva - op.a.) i plijen Samarije (glavni grad Pekahova kraljevstva - op.a.).“

Rasona i Pekaha Asirci su svrgnuli 720. godine prije naše ere. Tako su bila uklonjena dva kralja koje je Ahaz mrzio.

Služeći se simboličkim izrazom „Emanuel“, Izaija ih je uvjerio da je 'Bog s nama', jer je to značenje imena nadjenutog djetetu. Ali Marijino je dijete dobilo ime Isus jer je Gospodin tako Josipa uputio u snu, pa nije nikad nazvan Emanuelom.

Izaijino proročanstvo djevičanskog poroda ostvarilo se za vrijeme Ahazove vladavine i nije se pozivalo na Isusa i njegovu majku. Zaključak je da je Matej pogrešno primijenio proročanstvo na Isusovo rođenje.

Djevičanski porod

Jedan od najuvjerljivijih dokaza Kristova božanstva za mnoge je ljude pretpostavka da ga je rodila djevica te da je to čudesno rođenje predvidio prorok sedamsto godina ranije.

U židovskim svetim spisima nema ni jednog odlomka u kojemu se priopćuje

Ispravno bi bilo čitati sljedeće: „Judu neće napustiti uzvišenost tako dugo dok ljudi budu obilazili Shiloh.“

„Jer, dijete nam se rodilo, sina dobismo; na plećima mu je vlast. Ime mu je: Savjetnik divni, Bog silni, Otac vječni, Knez miro-nosni“ (Izaija, 9:6).

Profesor Cheyne, najveći autoritet za Izaiju, ovo je proglasio falsifikatom.

Radi se o očitom falsifikatu. Nijedan židovski pisac nije mogao to napisati. Proglasiti čak i Mesiju „Bogom silnim, Ocem vječnim“ bilo bi najgore bogohulstvo, zločin za koji je predviđena smrtna kazna.

Navodna mesijanska proročanstva u Bibliji kršćanska su, a ne židovska. Kršćanski prevoditelji i tumači promijenili su biblijske odlomke te iskrivili njihovo značenje kako bi mogli upućivati na Isusa.

Kršćanski teolozi prave se da u Starome zavjetu prepoznaju dvije vrste mesijanskih

Kuća ili štala

Je li Isus rođen u kući ili u štali?

Matej: „Uđu u kuću, ugledaju dijete s Marijom, majkom njegovom...“ (2:11).

Luka: „I porodi sina svoga, prvorodjenca, povi ga i položi u jaslje...“ (2:7).

Prihvaćen je Lukin opis mjesta Marijina poroda, dok je Matejev odbačen.

Kristovo rođenje u štali i smrt na križu magneti su koji su privlačili suosjećanje ljudi te su ga održali na prijestolju kršćanskog svijeta jer kod ljudi prevladavaju osjećaji, a ne razum.

Osvrćući se na Lukinu priču, u Bibliji za početnike stoji:

„Takva je poznata priča o Isusovu rođenju jedna od najznačajnijih od svih biblijskih legendi. Moramo, naravno, priznati da je to samo legenda, bez imalo povijesne utemeljenosti“ (Sv. 3: str. 54). Justin Mučenik tvrdi da se Isus rodio u

Najstroža tajna Učitelja bila je njihovo otkriće načina na koji se čovjek može „uzdići“ s pet osjetila na rijetkih sedam osjetila, čime dobiva moći vidovitosti (slušne i vizualne), kada „ništa nije skriveno što se neće otkriti ni tajno što se neće doznati“ (Evangelje po Mateju, 10:26)

da bi dijete trebala roditi djevica. Riječ koja se prevodi kao „djevica“ ne označava djevicu u prihvaćenom doslovnom smislu te riječi, a tu činjenicu navodi Katolička enciklopedija. Ona znači „mlada žena, bila ona udata ili ne.“

Cijeli taj odlomak krivo je preveden. Riječi koje su prevedene kao „Djevica će začeti i roditi sina“ trebalo bi čitati kao „mlada je djevojka začela i roditi će sina“.

U tom takozvanom proročanstvu ni na koji se način ne poziva na čudesno začecije i dijete koje rađa djevica.

Uz prethodne riječi, ove koje slijede najčešće su citirane kao mesijansko proročanstvo: „Od Jude žezlo se kraljevsko od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe Shiloh“ (Knjiga Postanka, 49,10).

Ukoliko se Shiloh odnosi na Isusa, proročanstvo se nije ispunilo. Jer je žezlo napustilo Judu 600 godina prije Isusova dolaska. Ali riječ Shiloh nije se odnosila na Mesiju niti na bilo kojeg čovjeka. On je bio sjedište nacionalnog svetišta prije nego što se ono preselilo u Jeruzalem.

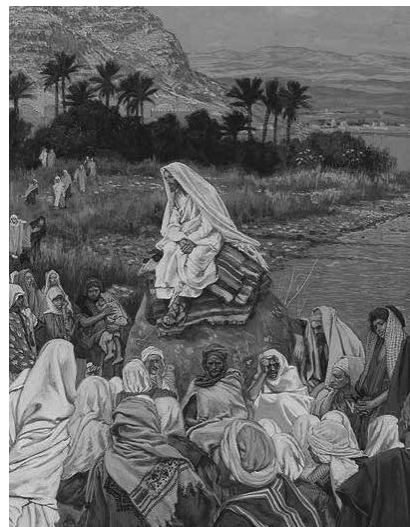
Ovo takozvano proročanstvo, kao i ono prethodno, još je jedan loš prijevod.

proročanstava: (1) konkretna predviđanja o Isusu koja su se doslovce ostvarila, i (2) odlomke u kojima autor upućuje na druge osobe ili događaje, ali koje je Bog bez autorova znanja kreirao kao tipove Krista.

Lažnost ovih prvih bila je otkrivena – pokazalo se da u židovskim svetim spisima ne postoji niti jedan tekst koji predviđa Kristov dolazak – kako bi poduprli svoje tvrdnje, sada se uglavnom oslanjaju na ovu drugu vrstu.

Ta su „proročanstva“ gotovo neograničena jer onaj koji čvrsto vjeruje u proročanstvo može, ima li bujnu maštu, uzeti gotovo bilo koji odlomak i naglasiti zamišljenu sličnost između onoga na što se on odnosi i onoga što bi osoba željela potvrditi, pritom u potpunosti zaboravljajući činjenicu da se taj isti odlomak može primijeniti na tisuću drugih stvari.

Da su Mormoni prihvatili Joea Smitha kao Mesiju a ne proroka, imali bi dovoljno proročanstava da podupru svoje tvrdnje. A prijevodom i preradom svetih spisa na način da odgovaraju njihovim pogledima, što su crkveni oci i činili, ta bi mu proročanstva pristajala baš kao što pristaju Kristu.

Malo je toga napisano o njegovu rođenju i ranom djetinjstvu. Zatim, u Evangeljima se Isus ne spominje, osim u Evangelju po Luki, kada je imao 12 godina. Nakon toga se u Evangeljima ne spominje sve do njegove 30. godine. Zatim on tri godine propovijeda na malom području oko Galileje pred ukupno nekoliko tisuća ljudi i nestaje

spilji, i tu je tvrdnju Farrar sklon prihvatiti: „Justin Mučenik, apologet, koji je od svog rođenja u Neapolisu poznao Palestinu i koji je živio manje od sto godina nakon vremena našeg Gospodina, smješta Isusov porod u spilju.“

„Ovo je doista stara i neprekinuta tradicija i Istočne i Zapadne crkve i predstavlja jednu od rijetkih koju možemo smatrati prilično vjerojatnom iako nije

zabilježena u povijesti koju nude Evanđelja“ (Kristov život, str. 3).

U knjizi Drevni bog Sunca pisali smo: „Svi bogovi Sunca i spasitelji predstavljani su kao da su rođeni u spilji ili tamnici. Taj prizor simbolizira tamu iz koje se ujutro diže Sunce.“

„Kako dobro oboružana zora iskače iz čela rascijepljenog neba, tako oko prvo razaznaje plavi nebeski obzor kada prvi slabi svod svjetla zabljesne na istoku. Spilja u kojoj je rođeno dijete simbolizira taj svod.“ Isusa se Nazaret dojmio. Zašto? Matej: „...da se ispuni što je rečeno po prorocima: Zvat će se Nazarećanin“ (2:23).

U Bibliji nema takvog proročanstva. Fleetwood priznaje da se „te riječi ne mogu pronaći u proročkim knjigama“, a Ferrar kaže: „Poznato je da se takav tekst ne pojavljuje ni u jednom postojećem proročanstvu“ (Kristov život, str. 33).

Jedini odlomak na koji se gornji tekst može odnositi nalazi se u Sucima, 13:5. Ovdje se dijete nije trebalo zvati Nazarećaninom, nego Nazirejem.

Autor Evanđelja po Mateju znao je da riječi „nazirej“ i „Nazarećanin“ nisu sinonimi, jednako kao ni „židov“ i „svećenik“.

Nazarećanin je bio čovjek rođen u Nazaretu. Nazirej je bio čovjek posvećen služanju Gospodu. Autor Evanđelja po Mateju jednako je tako znao da je nazirej na kojeg upućuju Suci zapravo bio Samson.

Ivan Krstitelj je, navodno, bio taj kojeg su poslali da nagovijesti Kristovu misiju. Tko je bio Ivan Krstitelj?

Isus: „On je Ilija koji ima doći“ (Evanđelje po Mateju, 11:14).

Ivan: „Upitaše ga (Ivana Krstitelja) nato: ‘Što dakle? Jesi li Ilija?’ Odgovori: ‘Nisam’“ (Evanđelje po Ivanu, 1:21).

Ovdje se postavlja pitanje tko je vjerodostojni: Isus ili Ivan.

Dvanaest apostola

U tri Evanđelja imenom se spominju dvanaestorica apostola, ali u Evanđelju po Ivanu ne. Svi priznaju da ovaj važan propust predstavlja ozbiljan nedostatak četvrtog evanđelja.

Iz prva tri Evanđelja neizbježan je zaključak da je, ukoliko je postojao jedan učenik kojeg je Isus uvažavao više od drugih, to bio Petar.

S druge, pak, strane, Ivan, pod pretpostavkom da je on sam, kako se tvrdi, napisao četvrto evanđelje, često koristi priliku da nas dojmi zamišlju da je upravo on bio ta najsvjetlija zvijezda u apostolskoj galaksiji.

Četiri puta (13:23; 19:26; 20:2, 21:20) on sebe proglašava „učenikom kojeg je Isus ljubio“.

Ako je Ivan napisao četvrto evanđelje, ovo samovelicanje dokazuje da je bio prijezira vrijedan hvalisavac; ukoliko ga on nije napisao, onda je četvrto evanđelje falsifikat. Ukoliko je prva pretpostavka točna, to umanjuje njegovu vjerodostojnost, a ukoliko je točna druga, to uništava autentičnost.

APOLONIJEV ŽIVOT

Ako je Isus bio mitska osoba, tko je igrao humanističku ulogu koju mu pripisuju u Evanđeljima? Veliki filozof, mistik i čudotvorac – Apolonije iz Tijane.

Crkva je tako temeljito i učinkovito uništila sve što je Apolonije napisao i sve što je o njemu napisano da nikada nećemo znati što je o njemu napisao njegov voljeni učenik Damis jer Crkva nije dozvolila da do nas dođu čak ni dijelovi teksta koji je Filostrat upotrijebio u svojoj biografiji Apolonija.

Iako postoje očiti dokazi da su sva Filostratova djela bila u većoj ili manjoj mjeri cenzurirana, u Filostratovoj knjizi „Apolonijev život“ nalazimo dvadesetogodišnju prazninu koja se odnosi na onaj dio Apolonijeva života u kojem je bio aktivniji i u kojem je stekao najveći dio ugleda kao prorok, propovjednik, medij i čudotvorac. Što je najvažnije, ta praznina pokriva gotovo cijelo takozvano razdoblje učenja o Isusu, koja su apostoli kasnije nastavili.

Da su „Sjećanja na Apolonijev život“, što ih je napisao Damis, i Apolonijeva biografija, koju je napisao Filostrat, mogla doći do nas u izvornom obliku, danas ne bi bilo tragova kršćanskog praznovjerja.

Prvo je djelo bilo u potpunosti uništeno, a drugo je bilo osakaćeno na najbezbožniji način kako bi se ljudski um držao u ropstvu zablude koja je čovječanstvo spriječila da se uzdigne iznad neosjetljive sebičnosti, očajavajućeg neznanja, servilne poniženosti i neljudske tiranije.

Novoplatonist

Plotin je bio pripadnik škole poznate pod nazivom novoplatonisti, koje također nazivamo i eklekticima.

Osnivač te škole bio je Amonije Peripatetik, ali je Apolonije zapravo bio taj koji je školu opskrbljivao materijalima. Sve zamisli koje je škola iznjedrila u vrijeme Potamona, Amonija Sakasa i Plotina prikupljene su iz originala koji

su pripadali školi poznatog Hindusa, Deve Bodhisattve.

Ono što je on pisao predstavljalo je temelj, koji je, u kombinaciji s nekim platonskim tekstovima, oblikovao sve ono što je podučavao eklekticism.

Kao prvo, cijelu takozvanu Isusovu povijest započeo je taj Hindus koji je predstavljao Buddhin život, a kasnije je o njemu govorio Apolonije, koji je bio pravi Isus iz Novoga zavjeta. Ali te je hinduističke tekstove Crkva uništila.

Drugim riječima, prvotni izvor svega što nazivamo kršćanstvo bili su budistički tekstovi koje je u Malu Aziju i Europu donio Apolonije, a koje su kasnije modificirali Amonije Peripatetik, Potamon, Amonije Sakas i sam Plotin.

U 11. stoljeću papa Grgur VII. uništio je Apolonovu knjižnicu na Palatinu, koja je sadržavala sve tekstove aleksandrijske škole s početka prvog do sredine četvrtog stoljeća, pod izgovorom da nije htio da se svećenicima proučava-

Kao prvo, cijelu takozvanu Isusovu povijest započeo je taj Hindus koji je predstavljao Buddhin život, a kasnije je o njemu govorio Apolonije, koji je bio pravi Isus iz Novoga zavjeta

njem poganske literature odvrća pažnja s njihova „svetog“ rada.

No stvarni je razlog bio taj što su u toj knjižnici bile zabilježene sve činjenice koje bi mogle dokazati da Isus Nazarećanin nikada nije postojao kao osoba.

Tko je bio Isus

J.M. Roberts, odvjetnik rođen 1821. godine u okrugu Montgomery u Pennsylvaniji, bio je taj koji je otišao dalje od bilo koga drugog u svojim nastojanjima da otkrije činjenice o kršćanstvu i njegovu Isusu.

Godine 1878. pokrenuo je tjedni časopis pod naslovom „Mind and Matter“ („Um i materija“) te je u njemu povremeno objavljivao ono što je otkrio na tu temu. Nakon njegove smrti 1888., izdavač Oriental Publishing Company te je tekstove objavio 1894. u knjizi od 608 stranica pod naslo-

vom „Antiquity Unveiled“ („Razotkrivanje antičkog doba“).

Knjiga pokazuje da je Apolonije iz Tijane bio Isus iz Evanđelja, Pavao iz poslanica i Ivan iz Otkrivenja. No, knjiga nije uspjela pokazati da je Isus bio i glumac te da je glumio mnoge uloge na pozornici života, kako je to pokazao Kenyon Klamoni (drugi pseudonim Hiltona Hoteme – op. prev.) u svojem najvećem djelu u pet svezaka pod naslovom „Awaken the World Within“ („Probudite svoj unutarnji svijet“).

Apolonije se rodio 16. veljače 2. godine naše ere u imućnoj obitelji. Obrazovao se do svoje 26. godine u području opće filo-

Prvotni izvor svega što nazivamo kršćanstvo bili su budistički tekstovi koje je u Malu Aziju i Europu donio Apolonije, a koje su kasnije modificirali Amonije Peripatetik, Potamon, Amonije Sakas i sam Plotin

zofije i književnosti te je šest godina služio kod Euksena iz Herakleje učeći pitagorovsku filozofiju.

Nakon što je naučio sve što ga je taj filozof mogao naučiti, otišao je u Antiohiju, a potom u Jeruzalem.

Zbog nekih čudesnih tjelesnih očitovanja duhovne moći koja su se događala posredstvom tada mladog medija, o čemu su čuli ljudi koji su živjeli u Jeruzalemu, njegov je ulazak u grad, kao što je navodno bio slučaj i s Isusovim ulaskom u grad, bio dočekan pjesmama veličanja onog tko je došao u ime Gospodnje. To se dogodilo kad su mu bile 33 godine.

Fraotes iz Taksile, koja se nalazila između Babilona i Indije, a koji je bio tamošnji namjesnik (satrap) dao mu je devet poslanica. Te su poslanice sadržavale sve što je obuhvaćeno u današnjim poslanicama, za koje se tvrdi da ih je napisao biblijski Pavao.

Apolonije se povukao na otok Patmos i tamo ostao tijekom 69. i 70. godine te je tijekom svog boravka na Patmosu prepisao i uredio hinduski spis, koji je postao Knjiga Otkrivenja u Novome zavjetu.

Damis

Damis, koji se spominje u Bibliji, a koji je bio voljeni Apolonijev učenik, napisao je biografiju svojeg učitelja koju su uništili crkveni oci.

Damis je bio Efežanin, rođen je u gradu koji je bio glavno sjedište šovanja božice Artemide iz Efeza.

Apolonije i Damis su obojica bili mediji pa su se u njihovu prisustvu pojavljivali materijalizirani duhovi. Kad su bili zajedno, očitovanja duhova bila su snažnija.

Damis izvještava da je Apolonije dvaput putovao u Indiju: prvi put oko 36. godine, a drugi put oko 45. godine naše ere. Na tim je putovanjima u Indiju došao do isječaka iz hinduističkih evanđelja.

Ubrzo nakon svojega povratka iz Indije, Apolonije je prvi put pokušao uvesti Krišninu religiju, i to u Nazariti, malom selu nedaleko Gaze. Tamo je osnovao zajednicu u skladu s jogijskim zamislima i praksom. Načelo inicijacije iskazano je u onom čuvenom tekstu iz Biblije, gdje se kaže: „Zauvijek ti si svećenik po redu Melkisedekovu.“ Izvorno značenje ovoga bilo je: „svećenik po redu Sunčevu.“

To se pojavljuje i kod Parsijaca, a potječe od „zlatnog pravila“ Hermesa Trismegistosa, čiji su tekstovi sadržavali izraz: „Zauvijek ti si svećenik Mechel po redu Sunčevu.“

Damis je pisao Apolonijeve memoare od 34. do 80. godine nove ere, a njih su uništili grčki sljedbenici Prometeja. Tesalonci su Damisa nazivali Timotejem.

Damis je rekao da je Apolonije bio osnivač nazaretske sekte. Riječ „nazaret“ značila je „razbistriti glavu“.

Eseni su od kandidata zahtijevali da prođe kroz dva plamena, jedan sjajan, a drugi bljedi.

Razlog zašto Josephus ne spominje Apolonija jest činjenica da su članovi bili inicirani u tajni red koji je zahtijevao da 'Sinovi' nisu ni na koji način povezani izvana, tako da ukoliko braća po redu imaju priliku nekoga favorizirati ili pružiti međusobnu zaštitu u teška i opasna vremena, njihova tajna povezanost neće biti razotkrivena.

Malo se podataka o Damisu može prikupiti iz biografskih ili povijesnih izvora, a vrlo malo njih je pouzdano zbog pokušaja Crkve da prikrije sve što je istina u vezi s Apolonijem i njegovim nazaretskim sljedbenicima.

Damis je bio grčki povjesničar asirskog podrijetla. Pisao je u prvom stoljeću naše ere, a živio je u Novom Ninevehu.

Pridružio se Apoloniju u tom gradu te ga pratio na njegovim putovanjima. U njihove je opise ubacio razgovore i proćanstva svoga učitelja. Čini se da je taj tekst poslužio kao osnova za Filostratovu knjigu „Apolonijev život“.

Damis je bio Apolonijev pratilac tijekom njegova prvog utamničenja u Rimu (41. godine naše ere), a on ga je nazivao svojim suradnikom u Poslanici Filemonu, 24; također vidi Poslanicu Kološanima, 4:14. Danas je nemoguće prosuditi u kojoj su mjeri Apolonijevi tekstovi došli u Markionove i Lucijanove ruke u njihovu izvornom obliku. Ta dvojica bili su ni manje ni više nego evanđelisti Marko i Luka. Jednako je nemoguće znati koliko ih je Luka promijenio prije nego što su pali u ruke Euzebija Cezarejskog, prvog kršćanskog povjesničara, i njegovih suvremenika i suradnika s Nicejskog sabora.

Dovoljno je znati da, usprkos svim tim promjenama i modifikacijama koje su proveli prometejski svećenici i crkveni oci, apolonijски ili esenski nauk, koji je došao iz Indije, prevladao je od početka do kraja te da u vezi s njime ne postoji ništa izvorno ili istinito što bi ga činilo distinktivnom ili izvornom religijom.

Čini se izvjesnim da smo, zahvaljujući Damisovu svjedočenju, dovedeni do izvora kršćanstva, za koji smo saznali da je u Indiji. Umjesto da je na bilo koji način povezano s Isusom Nazarećaninom, zapravo ga povezujemo s hinduskim spasiteljem Krišnom, a u Rimsko ga je Carstvo prenio Apolonije, otprilike u isto vrijeme kada je navodno započela misija Isusa Krista.

Otac kršćanstva

Tko je otac kršćanstva? Markion (Marko). On je započeo pokret koji je doveo do osnutka rimske državne crkve.

U Antiohiji je otkrio takozvane Pavlove poslanice i odnio ih u Rim, gdje ih je, kako kaže, preradio, izmijenio, izokrenuo i interpolirao ih tako da njemu odgovaraju, za vlastitu korist i osobno veličanje.

Budući da je bio učenjak i da je shvaćao da te poslanice sadrže činjenice nepoznate većini ljudi, shvatio je da predstavljaju rijetku priliku da im ih ponudi kao svoje i da tako postane velik.

Tako je prepisao i uredio poslanice iz Apolonijevih izvornika, a kako bi sakrio identitet pravog autora, interpolirao je onaj Pavlov opis koji je Lucijan (Luka) kasnije prepisao.

Glavni temelj poslanica bio je zodijački znak Ovna, a rani kršćani štovali su janje na križu umjesto čovjeka, kao što smo to već ranije ustvrdili.

Markion (Marko) bio je prvi koji je upoznao javnost s poslanicama, a to se dogodilo 130. godine naše ere.

Tako su poslanice koje je Crkva pripisala Pavlu zapravo bile poslanice Pola, Polosa, Apola, Apolonija, koje je Markion pronašao u Antiohiji tridesetak godina nakon Apolonijeve smrti oko 102. godine naše ere. Markion ih je odnio u Rim i nadao se da će, koristeći ih, postati poglavar nove religije tako što će donijeti novi kanonski spis. Osnovana je nova religija, ali tek nakon njegove smrti.

Apolonijevi tekstovi napisani su na samarijskom jeziku pa nisu bili dostupni grčkim i latinskim učenjacima onoga vremena. Bilo je potrebno da ih obrazovani Kapadoćanin, što je Markion bio, prevede na grčki i latinski, koje je on poznao jednako dobro kao svoj jezik.

Evangelje po Marku (Markionu) predstavlja izvornik na temelju kojeg su crkveni oci izmislili Mateja i Luku.

Postojalo je i Evangelje po Pavlu (Polu), a njegov je autor bio Apolonije.

To je evangelje bilo Apolonijeva verzija sanskritskog evanđelja Deve Bodhisattve, do kojega je došao u Singapuru i koju je modificirao u skladu sa svojim filozofskim pogledima.

Upravo je to Apolonijevo budističko evanđelje dalje modificirao Markion u evanđelju koje je propovijedao u Rimu. A nekoliko godina kasnije doživjelo je daljnje modifikacije te su ga nazvali Evangelje po Luki.

Kad govori o izgubljenim ili uništenim dokazima, Charles B. Waite piše:

„Kršćanstvo je doživjelo najveći gubitak gubitkom tekstova koje je napisao Markion, veliki teološki pisac drugog stoljeća, koji je sastavio prvo potpuno evanđelje i sakupio Pavlove poslanice te bio urednik i izdavač prvoga Novog zavjeta.“

„Dok su se sačuvali mnogi tekstovi koje su protiv njega napisali Tertulijan, koji ga je nazivao 'psom', i Epifanije, koji mu je udijelio zvučan naziv 'zvijer', Markionovi tekstovi su nestali, osim onog što možemo naći u referencama i citatima njegovih protivnika. Njegovi su tekstovi dijelili zajedničku sudbinu s tekstovima heretika iz drugog stoljeća, od kojih ni jednom nije dopušteno da do nas dođe u svojem izvornom obliku.“

„Markion je bio obrazovan čovjek i dalekovidan mislilac pa uz Pavlove poslanice ni jedna relikvija kršćanske antike ne bi bila vrjednija od njegovih tekstova. Budući da je i sam sakupljao rukopise evanđelja i Novoga zavjeta, njegovi tekstovi o tim temama zauvijek bi utišali pitanja o tome koja su evanđelja tada bila u opticaju“ (Antiquity Unveiled, str. 156).

Lucijan (Luka)

Lucijan (Luka), obrazovani grčki satiričar, od Markiona je dobio svoj opis Pavla, kojeg je Lucijan poznao kao Apolona na grčkom i Paulusa na latinskom jeziku.

U vrijeme kada je pisao, svi su učenjaci shvaćali da se njegovi tekstovi odnose na

Kristovo rođenje u štali i smrt na križu magneti su koji su privlačili suosjećanje ljudi te su ga održali na prijestolju kršćanskog svijeta jer kod ljudi prevladavaju osjećaji, a ne razum

Apolonijev život, putovanja i čuda, proročanstvo o Vespazijanu.

On je samo slijedio tvrdnje Markiona, iako je znao da one nisu točne, a nikada nije pomislio da će se njegovog opisa Apolonija dočepati kršćani u kasnija vremena te nastaviti njihovu prijevaru.

Imao je satirički duh pa mu je bilo svejedno hoće li ono što napiše biti istinito ili ne. Njemu, kao ni kasnijim dramatičarima, nije bilo važno koje će događaje upotrijebiti, jesu li vjerski ili povijesni, pa ih je mogao prilagoditi svojim potrebama.

Lucije Cirenac

Lucije je bio jedan od Apolonijevih učenika i imao je tri različita imena, ovisno o je-

ziku koji se koristilo – Lucije, Lucas i Luka. On je napisao ili je transkribirao Apolonijev život, na što upućuje Damis, koji je bio voljeni Apolonijev učenik. Pomogao je Damisu napisati sve one poslanice u Novome zavjetu.

Isprva se Lucije u Djelima apostolskim, 13:1, spominje kao Lucije Cirenac. Drugo mjesto na kojemu se spominje je Poslanica Rimljanima, 16:21. Također je spomenut u Poslanici Kološanima, 4:14, kao „Luka, ljubljani liječnik“, te u Poslanici Filemonu, stih 23, kao Luka.

Ne postoji verzija onoga što nazivamo Novim zavjetom koja je starija od druge polovice četvrtog ili početka petog stoljeća. Ako su postojale starije verzije Novoga zavjeta, što se s njima dogodilo?

Očito je da najstarije postojeće verzije potječu od starijih verzija, ali nitko ne zna koliko točno one prate još starije verzije iz kojih su prepisane.

Opasna knjiga

Spominjali smo Filostratovo djelo „Apolonijev život“, koje je napisao početkom trećeg stoljeća.

Apolonije se povukao na otok Patmos i tamo ostao tijekom 69. i 70. godine te je tijekom svog boravka na Patmosu prepisao i uredio hinduski spis, koji je postao Knjiga Otkrivenja u Novome zavjetu

Nakon što je 325. godine naše ere izmišljen Isus koji se pojavljuje u Evanđeljima, crkveni su oci prvo spalili sve tekstove koje su mogli pronaći, naročito one iz prva tri stoljeća u kojima se spominjao Apolonije kao veliki duhovni vođa prvog stoljeća.

Zbog toga su spaljene stare knjižnice, uključujući čuvenu Aleksandrijsku knjižnicu, koja je spaljena po nalogu cara Teodozija.

Glavni knjižničar, kojeg su obavijestili što planiraju učiniti, potajice je iz knjižnice uklonio neke od najvrjednijih tekstova te ih je poslao na istok da budu na sigurnom. Među njima je bilo i Filostratovo djelo „Apolonijev život“.

Od spaljivanja Aleksandrijske knjižnice do zabrane Blountova prvog engleskog prijevoda „Apolonijeva života“, Crkva je učinila sve što je bilo u njezinoj moći kako bi uništila to djelo, no u tome nije uspjela. U srednjem vijeku ovo su djelo sačuvali Arapi, a u Europu je došlo tek početkom 16. stoljeća kada ga je Crkva odmah zabranila, što je za posljedicu ovaj put imalo da u zapadnom svijetu čak ni većina obrazovanih ljudi uglavnom nije znala za velikog učitelja iz prvog stoljeća.

„Apolonijev život“ nije se mogao objaviti u Europi sve do 1501., kada je Aldus Manucius tiskao njegovo prvo latinsko izda-

U suvremenim enciklopedijama Apolonije je posvećen samo kratak odlomak u kojem se kaže sljedeće:

„Priče o njegovom radu toliko su pune čudotvorstava da su ga mnogi smatrali izmišljenim likom. Filostratovo djelo, koje je nastalo na zahtjev Julije, žene Septimija Severa, općenito se smatra djelom vjerske beletristike (Enc. Brit. svez. 1-2, str. 188).“ I tako nas varaju naše povijesne knjige i enciklopedije.

Kršćani znaju da stare povijesne knjige sadrže brojne opise Apolonija i njegova djela, ali jedva spominju Isusovo ime.

U svojem djelu „Iskreno obraćanje kršćanima“ Hijeroklo izjavljuje da je Apolonijeva povijest bila izvornik priča o Isusu iz Evanđelja, koje su, zajedno s poslanicama i drugim Apolonijevim tekstovima (reinterpretacijama još starijih tekstova) činile temelj kršćanskih biblijskih tekstova

nje. Tek je 1680. Charles Blount napravio prvi engleski prijevod prva dva od osam rukopisa koje je napisao Filostrat.

Blountove bilješke o onome što je preveo podigle su toliku prašinu da se Crkva 1693. obrušila na prijevod i zabranila njegovo daljnje objavljivanje.

O učincima Blountova prijevoda F.A. Campbell napisao je sljedeće:

„Oslobodile su se snažne strasti. Propovijedi, pamfleti i knjige obrušili su se na Blounta poput vatrenih kugli i tuče, a njegovi se protivnici nisu primirili sve dok mu Crkva nije zabranila objavljivanje preostalih šest rukopisa.“

Svećenstvo je bilo toliko izbezumljeno prijevodom „Apolonijeva života“ na suvremene europske jezike da je odbacilo oprez te se koprcalo u onoj istoj kaljuži iz koje mu je glavni cilj bio pobjeći.

U svojim je bilješkama Blount samo naglasio da moramo priznati istinu o očitim Apolonijevim čudima kao i o onima koje je izvodio Isus iz Evanđelja, ili da prihvatimo da, ukoliko su ona prva bila laž, za ona druga ima još manje razloga da se u njih vjeruje.

Tek 1809. godine Edward Berwick napravio je prvi potpuni engleski prijevod „Apolonijeva života“. Crkva je tako brzo spalila te knjige da su 1907. dvije londonске knjižare svjetskog glasa uzalud pokušavale doći do primjerk.

Apolonije je mnogo propovijedao i podučavao u Efezu, i tamo su ga posljednji put vidjeli za njegova života.

Kao dokaz da je uništenje Apolonijevih tekstova te svakog sjećanja na njega i svakog njegovog traga u Efezu i okolici trebalo biti što sigurnije, u povijesti se navodi kako „niti jedan drevni grad nije bio tako potpuno uništen kao Efez“.

Postoji još dokaza koji pokazuju koliko se jako Crkva bojala djela i sjećanja na čovjeka čiji su život koristili kao život Isusa iz Evanđelja, a čije su tekstove koristili kao Pavlove poslanice i Knjigu Otkrivenja.

U svojem djelu „Iskreno obraćanje kršćanima“ Hijeroklo izjavljuje da je Apolonijeva povijest bila izvornik priča o Isusu iz Evanđelja, koje su, zajedno s poslanicama i drugim Apolonijevim tekstovima (reinterpretacijama još starijih tekstova) činile temelj kršćanskih biblijskih tekstova te koje se koristilo za pisanje Novoga zavjeta. Ova hrabra Hijeroklova optužba pokazala je da su otkrivene prijave crkvenih otaca te su oni zbog toga shvatili da hitno moraju primijeniti sva sredstva koja im stoje na raspolaganju kako bi prikrili svoju prijavu.

Stoga je Euzebij uništio Hijeroklove tekstove, a sve što o njima znamo pojavljuje se u Euzebijevu odgovoru na Hijeroklove optužbe, iz kojeg možemo zaključiti o prirodi tih optužbi.

Duhovna vizija

Apolonije je pokazao na djelu svoje moći šestog i sedmog osjetila i duhovne vizije. Dok je propovijedao u Efezu, mučki je ubijen rimski tiranin i on je to djelo „vidio“.

Isprva je spustio glas kao da je preplašen. Zatim je, nešto manje žustro, nastavio propovijedati kao netko tko između rečenica vidi bljesak nečeg što nema veze s temom propovijedi. Končno je utihnuo kao netko koga prekinu dok govori.

Buljeći u zemlju, nesvjesno je učinio nekoliko koraka ispred propovijedaonice i uzviknuo: „Samo hrabro, Stjepane, ubij tiranina“, ne kao netko tko iz ogledala dobiva blijedu sliku događaja, već kao netko tko ga vidi otvorenih očiju.

Zatim je, nakon kraće stanke, nastavio: „Radujte se, prijatelji moji, jer danas je umro tiranin. U trenutku kad sam zanijemio, on je platio za svoje zločine. Mrtav je.“

Tu je objavu kasnije potvrdio glasnik iz Rima.

Jednom drugom prilikom, dok je plovio uz Nil od Aleksandrije do samih granica Etiopije, naišli su na jedrenjak kojim je upravljao mladić po imenu Timaison.

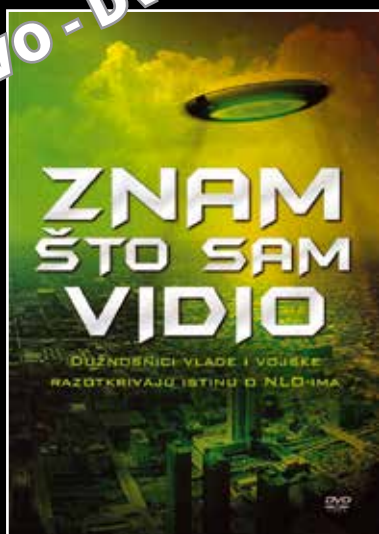
Apolonije ga je zamolio da mu ispriča o svojem životu, ali Timaison je pocrvenio i nije ništa rekao. Zatim je Apolonije, zahvaljujući svojem šestom i sedmom osjetilu, ispričao učenicima cijelu mladićevu životnu priču.

Mladić, koji je bio uvelike zaprepasten, priznao je da je sve točno.

O AUTORU

Profesor Hilton Hotema (7. veljače 1878. – 9. kolovoza 1970.) započeo je svoj put prema slavi kao putujući propovjednik, a kasnije kao naturopat i kiropraktičar. Bio je mason, uspješan glazbenik te je izrađivao violine. Najveća ljubav bila mu je istraživanje duhovne i filozofije života. Jedno je vrijeme bio partner Herberta M. Sheltona. Mnogi su tvrdili da je prof. Hotema bio pravi mistik. Njegova su učenja istovremeno evolucijska i revolucionarna. Najpoznatija su mu djela *Man's Higher Consciousness*, *Man's Miraculous Unused Power* te serija od deset knjižica pod naslovom *Izgubljena mudrost drevnih učitelja* od kojih onu posljednju (*Tajanstveni čovjek iz Biblije*) u cijelosti objavljujemo u ovom feljtonu.

NOVO - DVD

Cijena 70 kuna + poštarina

DOKUMENTARNI FILM „ZNAM ŠTO SAM VIDIO“

- DUŽNOSNICI VLADE I VOJSKE RAZOTKRIVAJU ISTINU O NLO-IMA -

„Znam što sam vidio“ slovi za najbolji dokumentarni film svih vremena o NLO-ima. Generali, piloti i dužnosnici vlade razotkrili su politiku prikrivanja dokaza koju desetljećima provodi vlada SAD-a. Masovna viđenja iznad Arizone i Belgije, zračne bitke s NLO-ima iznad Irana i Perua, incident kod zračne baze Bentwaters u Engleskoj, vojni izvještaj COMETA – samo su neki od slučajeva koji odvođe gledatelje na uzbudljivo putovanje

Dokumentarac „Znam što sam vidio“ emitiran je na američkom kanalu History 2009. godine. Prije emitiranja film su vidjeli Jamesovi suradnici poput bivšeg gu-

vernora Arizone Fifea Symingtona, Larryja Landsmana iz televizijske kuće NBC i astronauta Edgara Mitchella. Napisali su tada i svoje recenzije filma.

“Ovo je najuvjerljiviji dokumentarac koji sam ikada vidio na temu NLO-a. Usmjerava se izravno na nedvojbene dokaze koji će preobratiti najveće skeptike i kritičare. James Fox odigrao je jedinstvenu društvenu ulogu pruživši nam zapanjujuće činjenice tijekom njegova putovanja kroz veo tajnosti!”

- Fife Symington, bivši guverner Arizone

“Najuvjerljiviji film o NLO-ima do sada.”

- Edgar Mitchell, astronaut misije Apollo 14

NOVO - DVD

Cijena 55 kuna + poštarina

BIJEG OD LIJEKA

FILM RICKA SIMPSONA

Što biste uradili kada biste otkrili lijek za rak?

“Želim da ljudi znaju kako sami sebe mogu izliječiti.”

- Rick Simpson

Rick Simpson došao je do epohalnog otkrića o izuzetnim medicinskim učincima ulja od konoplje kojim je izliječio svoj rak kože. Svoje je spoznaje o toj čudotvornoj biljci podijelio s mnogim institucijama i znanstvenicima u Kanadi. Želio je da se izliječe ljudi koji pate od opekotina, boluju od

karcinoma, artritisu i različitih bolesti. Međutim, otkriće o dobrobitima konoplje na posljetku je zataškano dok je Simpson svoj integritet morao braniti na optuženičkoj klupi. Ovo je priča o njegovoj plemenitoj odiseji, načinu na koji se je izliječio i načinu na koji se izliječiti mogu i drugi.

ZA ČITATELJE NEXUSA

NARUDŽBE NA TELEFON 01 6683 630 www.teledisk.hr

POPUST
20%

NOVO!

CIJENA 90 kuna + poštarina

TAJNA TRENUTNOG ISCJELJENJA

Frank J. Kinslow

Moć sadašnjeg trenutka u praksi

Tijekom posljednjih nekoliko godina mnogi su se ljudi uvjerali u novo viđenje svijeta uz pomoć inovativnih metoda samopomoći. Kvantno sinkroniziranje (kvantni entrainment) je najnovije postignuće u tom području: KS djeluje u nježnom dodiru koji tiho pokreće autonomni živčani sustav da spontano i trenutno kreira ozračje u kojemu se može dogoditi duboko iscjeljenje. Ova fantastična metoda samopomoći lako se provodi i ne zahtijeva prethodno znanje – svatko je može primijeniti! A ono što najviše zadivljuje: pritom neće samo tretirana osoba doživjeti osjećaj dubokog iscjeljenja i rasterećenja nego i osoba koja primjenjuje KS doživljava trenutni, trajni osjećaj blagostanja. Pokušajte – iznenadit ćete se koliko je kvantno sinkroniziranje moćno!

„Postoji jedna suptilna tajna koja čeka na vas, koja vam je bliža od daha, životnija od sljedećeg otkucaja vlastita srca. Kad otkrijete ovu tajnu vaš će se život otvoriti čudima koja su svjetlosnim godinama daleko od onoga što ste mislili da je moguće. To je tajna zdravlja, radosti i mira. Ona je na djelu upravo sada, dok čitate ove retke. No ta je tajna skrivena od vas. Nije skrivena u simbolima nekog nerazumljivog svetog spisa duboko u utrobi drevnog hrama, nego upravo pred vašim otvorenim očima.

Ova jednostavna knjiga otkrit će vam tu tajnu i pokazati vam kako da crpate iz njenih dubina te na taj način obogaćujete svoj život i život članova svoje obitelji, prijatelja pa čak i kućnih ljubimaca. Na stranicama koje slijede naučit ćete iscijeliti tijelo, um i dušu na način koji zahtijeva tako malo napora kao i promatranje čudesnog zalaska sunca. Znanstveni postupak koji će se rasprostrijeti pred vama svi lako nauče i mogu odmah primjenjivati. Jednostavan je kao i sama tajna. I jednako moćan.“ (Frank Kinslow u uvodu knjige)

NOVO!

**Cijena 220 kuna + poštarina
800 stranica,
B5 format, meki uvez**

LJUDSKI RODE, USTANI OVAJ LAV VIŠE NE SPAVA

David Icke

Svoju dvadesetogodišnjicu razotkrivanja zapanjujućih tajni i zataškanih informacija David Icke obilježava objavom svoje dosad najizazovnije knjige. Manipulaciju ljudskom rasom i prirodu stvarnosti dovodi do još viših razina spoznaje i poziva čovječanstvo da prestane klečati, da se podigne na noge i preotme svijet iz ruku opake mreže određenih obitelji i ne-ljudskih entiteta koje nas pritajeno kontroliraju od kolijevke pa do groba.

Prema njegovom najšokantijem otkriću, Zemlja i kolektivna ljudska svijest manipulirani su s Mjeseca koji, kaže on, nije „nebesko tijelo“ nego umjetna tvorina – divovski „svemirski brod“ – gdje živi jedna vanzemaljska skupina koja eonima manipulira čovječanstvom.

David opisuje fenomen kojeg naziva „Mjesečevim matriksom“, lažnom stvarnošću odašiljanom s Mjese-

ca koju ljudsko tijelo/um dekodira na način vrlo sličan onom prikazanom u filmskoj trilogiji *Matrix*. On kaže da je Mjesečev matriks 'hakiran' u ljudski sustav, „tjelesnog računala“ te da nam 24 sata dnevno servira manipuliranu impresiju septstva i svijeta.

Živimo u čudesnim vremenima. S jedne strane svjedočimo nametanju globalne orvelovske države i potpunog nadzora od strane onih što služe Mjesečevom matriksu, a na drugoj se zbiva fantastična energetska preobrazba, ono što David naziva „Vibracijama istine“.

Čovječanstvo je na raskrižju, približilo se vrijeme odluke. Hoćemo li u sebi probuditi onog pravog genija i potencijale Beskonačne svijesti? Ili ćemo ostati zatočeni u tijelu/umu i iskonstruiranim prividima Mjesečevog matriksa?

Jednostavno je nemoguće pročitati knjigu *Ustani, ljudski rode!* i ostati ista osoba koja je tu knjigu uzela u ruke. Ona nam može promijeniti život, kao i stvarnost oko nas, a u njoj sadržane informacije, budemo li se po njima ravnali, doista će nas osloboditi.

ZA ČITATELJE NEXUSA

NARUDŽBE NA TELEFON 01 6683 630 www.teledisk.hr

**POPUST
20%**